

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Londralı bir telekızın
'çok gizli' serüvenleri

GÜNDÜZ *Belle de Jour* GÜZELİ

GÜNDÜZ *Belle de jour* GÜZELİ

Telif Hakkı © 2005 Bizrealm Limited, Londra

© 2009 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın orijinal ismi BELLE DE JOUR olup tüm yayın hakları Türkiye'de GOA Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri tarafından hazırlanmış ve Kitap Matbaası'nda basılmıştır.

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 482 99 10

GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Dikilitaş Mah. Hürriyet Sok. Kat: 5/17 Çarşıbaşı-İstanbul

Tel: (0212) 275 92 02 info@goa.com.tr www.goa.com.tr

F. ve N.'ye adanmıştır.

Bu kitap, Patrick Walsh, Helen Garnons-Williams ve onların çalışma arkadaşlarının desteği ve sabrı olmasaydı ortaya çıkmazdı. Kendilerine müteşekkirim.

BELLE DE JOUR

İlk önce şunu bilmeniz gerekiyor, ben bir orospuyum.

Bunu laf olsun diye söylemiyorum; masa başı bir işte çalıştığımı ya da medya sektörünün yeni ortaya çıkan alanlarından birinde dirsek çürüttüğümü anlatmak için kullandığım bir analogi de değil bu. Arkadaşlarımın çoğu, orospuluğun bir sene geçici işlerde çalışıp sonunda satış elemanlığı yapmakla aynı olduğundan bahsedeceklerdir. Aynı değil. Biliyorum çünkü hem geçici işlerde çalıştım hem de para karşılığı seks yaptım; kesinlikle çok farklılar. Aynı gezegende bile değiller. Hatta tamamen farklı güneş sistemlerindenler.

İkincisi Londra'da yaşıyorum. Bu iki gerçek birbiriyle ilgili olabilir, olmayabilir de. Londra ucuz bir şehir değil. Arkadaşlarımın hemen hemen hepsi gibi ben de, buraya üniversiteden sonra bir iş bulma umuduyla taşındım. İyi maaşlı olmasa bile, en azından ilginç bir şey, ya da yakışıklı ve uygun erkeklerin yoğun bulunduğu bir iş. Fakat böyle işler yok denilecek kadar az. Neredeyse herkes muhasebe okuyor artık, buna kendi akademik çevrelerinde saygı duyulan arkadaşlarım A2 ve A3 de dâhil. Tanrım, ölümden beter bir kader. Muhasebecilik seksi olmayışıyla, akademiye bile alt ediyor.

Fahişelik düzenli bir iş, fakat fazla yorucu değil. Bir sürü insanla tanıştım. Tabii bunların neredeyse hepsi erkek; çoğunu bir daha görmeyeceğim, kıllı, benlerle kaplı da olsalar, toplansan en fazla üç dişleri de olsa veya içinde ortaokuldaki tarih hocalarının olduğu bir fanteziyi yeniden canlandırmamı da isteseler yatmam gereken erkekler. Fakat bu çalışanların kasvetli odasında oturup bir sonraki çay molasına kadar saati gözlemekten daha iyidir. O yüzden, arkadaşlarım bir şirkette çalışmakla orospuluk arasında bitmek bilmeyen

karşılaştırmalarına başladıklarında, anlıyormuş gibi başımı sallar ve dertlerini paylaşırlar; kokteyllerimizi bitirirken bir yandan da o gençlik ümitlerimizin nereye gittiğini merak ederiz.

Onları muhtemelen banliyölere giden bir anayolda. Benimkiyse para için düzenli şekilde bacaklarını açıyor.

Gerçi, tam zamanlı fahişeliğe geçişim bir gecede olmadı.

Diğer binlerce yeni mezun gibi, ben de kendimi Londra'da buldum. Yanımda yalnızca ufak bir öğrenci kredisi ve biraz da birikimim vardı, bunlarla birkaç ay idare ederim diye düşünüyordum, fakat ihtiyat akçem, kira ve binlerce ufak tefek harcama yüzünden çabucak suyunu çekiverdi. Günlük rutinim iş ilanlarını taramak, asla görüşmeye çağırmayacaklarını bilsem de, coşku dolu ve yalaka başvuru mektupları yazmak ve yatmadan önce şiddetle mastürbasyon yapmaktan ibaretti.

O günlerin en önemli olayı kesinlikle mastürbasyondur. Kendimi ofis malzemeleri üreten bir firma için çalışan bir deneme mühendisi olarak hayal ederdim; görevim de birisi beni vahşice becerirken, baldırlarımın içini metal kısıkaçlarla kaplamaktır. Ya da güçlü bir dominatriksin özel asistanı oluyordum, sandalyesine zincirlenmiş halde bir dildonun üzerine oturtulmuş diğer kölelerden biri de oramı yalayıp yutuyordu. Ya da bir sensör izolasyon havuzunun içinde yüzüyordum, bir taraftan da görünmeyen eller önce yavaşça, sonra da acı verecek şekilde beni çimdikliyor, derimi çekiyorlardı.

Londra yaşadığım ilk şehir değildi, ama kesinlikle en büyüğüydü. Başka her yerde daima tanıdığınız birisini ya da hiç yoktan, gülümseyen birini görme şansınız vardır. Burada yok. Her gün evden işe gidip gelenler trenleri doldurur, kitaplar, kulaklıklar ve gazetelerin kullanıldığı kızılsan özel hayatı koruma savaşında diğer yolcuların önüne geçmeye çok isteklidirler. Bir gün Kuzey Hattı'nda yanımda oturan kadın 'Metro'* dergisini yüzünden birkaç santim uzakta tutuyordu; ancak üç durak sonra onun okumadığını, ağladığını fark et-

* Londra metrosunda sabahları bedava dağıtılan gazete. (ç.n)

tim. Kadına yakınlık göstermemek zordu, ağlamaya başlamamak ise daha zor.

Böylece ulaşım bileti almak her haftanın en heyecanlı olayı haline gelirken, ufak birikiminin yavaş yavaş eriyip gitmesini izledim. Tamam kabul, durmaksızın iç çamaşırı almak gibi sağlıksız bir alışkanlığım vardı, ama o dantelli şeyleri almayı bırakmak da bu sorunu çözmeyecekti.

Taşınmamın üzerinden çok geçmeden arkadaşım N. aracılığıyla tanıdığım birinden bir mesaj aldım. Burası N.'nin şehri, sanki herkesi tanıyor. Kendisi, benim 'altı derece uzağımın'* en az dördüdü. O yüzden beni bu kadınla tanıştırma zahmetine girmesi ilgimi çekti. "Şehirde olduğunu duydum, vaktin varsa buluşmayı çok isterim," diyordu mesajda. Kadın keskin aksanı, kusursuz zevkiyle ufak tefek ve seksiydi, yaşı da büyüktü. İlk tanıştığımızda benim dengim olmadığını düşündüm. Fakat arkasını döner dönmez, N. yarı fısıldayarak ve sert el hareketleri ile kadının çok hızlı olduğunu ve kadınlar-dan da hoşlandığını anlattı. Külotum ânında sırılsıklam olmuştu.

Mesajı haftalarca silmedim, hayal gücümse gittikçe ateşlenip yerinde duramaz hale geldi. Çok geçmeden bu kadın, gece hayallerimin lateks kıyafetli cehennemden çıkma kaltak patronuna dönüştü. Hayallerimdeki orospuların ve ofisteki seks delisi erkek arıların yüzleri belirginleşmeye başlamıştı, hepsi onun yüzüydü. Mesaja cevap yazdım. Neredeyse ânında telefon açıp yeni erkek arkadaşıyla birlikte gelecek hafta akşam yemeğine çıkarsam çok sevineceklerini söyledi.

Ne giyeceğim diye günlerce panikledim ve yeni saç kesimiyle, iç çamaşırlarına gereksiz yere bir sürü para harcadım. Dışarı çıkacağımız gece gardırobumu altüst ettim, en azından bir düzine kıyafet değiştirdim. Sonunda üzerime oturan açık mavi bir kazak ve füme rengi bir pantolonda karar kıldım; biraz geçici sekreter gibi kaçtı belki ama kararınca seksiydi. Başta restoranı bulmak için yarım saat uğraşmama rağmen, oraya yarım saat önce vardım. Garsonlar, ancak diğerleri de gelince masaya oturabileceğimi

söylediler. Son paramı bardaki içkiye ödedim, yemeğin parasını onların ödemesini umut ediyordum.

Dar bölümlerde konuşan çiftlerin sesi arka planda mırıldanan müziğe karışıyordu. Herkes büyük olasılıkla benden daha yaşlı, kesinlikle de daha zengindi. Çoğu işten yeni çıkıp gelmişti, diğerlerinin hazırlanmak için eve gittikleri belliydi. Kapının her açılışında, soğuk sonbahar havası ve kuru yaprakların kokusu içeri giriyordu.

Beklediğim çift sonunda geldi. Garsonların dikkatinden iyice uzakta, köşede bir masaya oturtulduk; ben ikisinin arasında sıkıştım. Kadın sanat galerileri ve spor hakkında konuşurken, adam da kazağımın önüne bakıyordu. Elini sağ dizime yavaşça yerleştirdiğini hissettiğimde, kadının ince çoraplı ayağı da pantolonumun iç tarafından yukarı doğru çıkmaya başlamıştı.

Ah. Demek bunu istiyorlarmış, diye düşündüm, sanki baştan beri bilmiyormuşum gibi. Benden yaşça büyüktüler, hovardaydılar ve çok güzeldiler. Onları becermemek ya da onlar tarafından becerilmeyi istememek için hiçbir nedenim yoktu. Sipariş verirken onların tavsiyelerine uydum; ağır ve yağlı yemekler. Mantarlı *risotto* öyle koyuydu ki, fazla derin olmayan kâsedan güçbelâ ayrılıyordu, o kadar yapışkandı ki, kaşıktan ayırmanın tek yolu dişlerimi kullanmaktı. Balığın kafası hâlâ yerinde duruyordu ve ısıdan camlaşan gözlerini bana dikmişti. Kadın parmaklarını yaladı, bunu terbiyesindeki bir eksiklik yüzünden değil, özellikle yaptığını hissettim. Elim dar pantolonunun apış arasına kaydı, bacakları parmaklarımın üzerine kapandı. İşte tam o sırada, garson kız masamızın daha çok ilgiye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bize ufak hamur işlerinden ve çikolatalardan bir tabak getirdi, adam bir eliyle kız arkadaşını beslerken, diğer eliyle benim elimi tutuyor, ben de parmaklarımı kadının kasıklarında oynatıyordum. Kolayca boşaldı, neredeyse hiç ses çıkarmadan. Dudaklarımı ensesinde gezdirdim. “Mükemmel,” diye mırıldandı adam, “şimdi yine yap.” Ben de yaptım. Yemekten sonra restorandan ayrıldık. Benden yarı belime kadar soyunmamı ve kadın arabayı sürerken önde oturmamı istedi. Arka koltuktan uzanıp gö-

ğüslerimi avuçlarına aldı ve kadının evine kadarki kısa mesafede meme uçlarımı çimdikledi. Arabadan kapıya üstsüz yürüdüm, içeri girer girmez dizüstü çökmem istendi. Kadın yatak odasına giderek gözden kaybolurken adam bana bazı temel itaat dersleri verdi; rahatsız pozisyonlarda durmak, rahatsız pozisyonlarda ağır nesneler tutmak; rahatsız pozisyonlarda penisi ağzımdayken ağır nesneler tutmak gibi şeyler.

Kadın mumlar ve kamçılarla geri döndü. Tenime hem sıcak balmumu, hem de binici kırbacının iş gören kısmı daha önce değmişti, ama bunu bacaklarım havada ve yanan mum içime sokulmuş gövdeme damlarken yapmak benim için bile yeni bir deneyim oldu. İki saat sonra adam kadının içine girdi ve penisini fantezimdeki dominatriks gibi kullanarak, kadının yüzünü apışarama doğru ittirdi.

Biz üstümüzü giyindik, kadın duş almaya gitti. Adam taksi bulmak için benimle birlikte dışarı geldi. Kolunu benim koluma dolamıştı. Babayla kız, geçen herkes böyle düşünebilirdi. Rahat bir ikili gibi görünüyorduk.

“Sıkı hatun bulmuşsun.” dedim.

“Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapıyorum.” dedi.

Başımla onayladım. Bir taksi durdurdu ve şoföre gerekli talimatları verdi. Arka tarafa geçip otururken elime bir tomar para sıkıştırdı ve ne zaman istersem gelebileceğimi söyledi. Yarı yolda para tomarını açtım ve paranın taksinin yazacağından en az üç kat fazla olduğunu gördüm.

Kafamda bir hesap yaptım – ödenecek kira, bir aydaki günler, bir gece dışarı çıkıp kazanabileceğim para. Kullanılmış ve karşılığında para almış olduğum için bir pişmanlık ya da şaşkınlık krizi geçireceğimi düşünmüştüm. Ama ilgisi bile yoktu. İyi vakit geçirmişlerdi ve zengin bir çift için yemek ve taksi ücreti hiçbir şey değildi. Ayrıca, gerçeği söyleyeyim, ben de bunu pek sıkıcı bulmamıştım.

Şoförden evimden birkaç sokak önce durmasını istedim. Topuklarımın çıkardığı kesik ses kaldırımlarda yankılandı. Sonbaharın başıydı, fakat gece havası hâlâ ılıktı ve giysilerimin altındaki kırmızı balmumu izlerinden de hoş bir sıcaklık yayılıyordu.

Seks satma düşüncesi azmaya başladı; gittikçe büyüyordu. Fakat bir süre için fahişelikle ilgili merakımı hasıraltı ettim. Arkadaşlarımdan borç para aldım ve birisiyle ciddi şekilde görüşmeye başladım. Bu hoş bir şekilde dikkatimi başka tarafa çekti, ta ki bankamdan hesabımdan fazla para çektiğime dair ilk mektup gelene kadar, aldığım krediyle ilgili olarak onları görmemi istiyorlardı. Yara inceden inceye fısıldamaya ve her iş başvurusu reddedildiğinde, her görüşme başarısız geçtiğinde kaşınmaya başladı. Gecenin bir yarısı taksinin arkasında sürüklenip gitmenin verdiği duygu sürekli aklıma geliyordu, yapabiliirdim. Denemek zorundaydım.

Ve bu işi yapmaya karar verdikten sonra, fazla zaman geçmeden günlük tutmaya başladım...

Kasım

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

Ajanslar

Londra'daki ajanslar, normalde ulaşım ve bahşişler dışındaki ücretin üçte birini alırlar. Dışarı çağrıldıysanız adam ulaşım harcamalarını ödemek zorundadır, bu da ücrete 30-40 sterlin kadar eklenmesi demektir.

Ajansın komisyonu reklamınızı yapmayı, buluşmaları ayarlamayı ve onaylamayı, ayrıca gerektiğinde güvenliği sağlamayı içerir. Bazı ajanslar fotoğraf ücretini kızın ilk iş ücretinden kesiyor ya da önceden ödemesini istiyorlar. Benim kayıtlı olduğum ajans istemedi; resimler ve profil oluşturmak ücretsizdi.

Şanslıysanız ajansla temasınız çok az olacaktır. Son kez menajerimi gördüğümde, dudak kalemimi eleştirdi. Kadın dayanışması da buraya kadarmış.

Kötü Saç

Bazen randevunuzdan önce tam teşekküllü bir hazırlık için zaman kalmaz. Bundan da ilk zararı genelde saçlar görür. Acele edersem, saçlarım güçsüz, biraz da yağlı bir hal alıyor. Üniversitede bir kızın öğrettiği bir kerelik ve etkisi yalnızca bir saat süren bir acil durum hilesi var. İnce talk pudrasını saçınızın üstünde silkin, ardından hafifçe fırçalayın. Nemden kaçınmaya çalışın yine de, yoksa kafanızı duvara yapıştırma tehlikesi var.

Sadece Nakit

Kredi kartı kabul etmiyorum. Pos makinesini nereye koyabilirim?

Gevezelik

Sohbetin sizin üzerinize düşen kısmının altından kalkabilmek sadece yararlı değil, bu işle en çok ilgisi olan beceri belki de. Her şeyle ilgiliymişsiniz gibi yapın. Politik eğilimler ve diğer netameli konularda kaçamak davranın. Diğer değişle, tamamen kafadan atın. Gelecekteki politik kariyeriniz için bir deneyim sahası olarak düşünün bunu.

1 Kasım, Cumartesi

Müşteri meme uçlarıma takılıp kalmıştı. “Dikkat et, aybaşı önce-sindeyim.” dedim, ellerini yavaşça başka tarafa doğru yönlendirirken.

“Bir fantezini anlat bana.” dedi.

“Dört adam tarafından kaçırılıyor, soyuluyor ve arabanın arka koltuğuna bağlanıyorum. Arabayı park edip dışarı çıkıyorlar ve açık pencerelerden üzerime mastürbasyon yaparak boşalıyorlar.”

“Atlar var mı etrafta?”

“Etrafta bir sürü at var. Şehir dışında bir arazideyiz. Çiftlikteyiz. Adamlar çiftçi.”

“Atların kokusunu alıyor musun?”

“Atların kokusu geliyor burnuma, ahırdaki yerlerinde gürültü yapıyor ve heyecanlanıyorlar. Atların siki kocamandır, değil mi?”

“Oh, evet. Kocaman.”

“Çiftçiler işlerini bitirince beni ahıra götürüyorlar.”

“Atları becerme sakın.”

“Oh, hayır. İşim olmaz. Çok büyük! Sonra at... aygır... kontrolden çıkıyor, çok heyecanlı. Bence fazla büyük. Ahırın kapısını kıracak galiba.”

“İrrr...”

2 Kasım, Pazar

Bu işte bir iki şey öğrendim:

On iki yaşında çocukların seksi çizmeler, ninelerinse parıltılı mini elbiseler giydiği bir dünyada, Heathrow’da bir otele giren bir fahişeyi ayırt etmenin en iyi yolu tasarım takım giymiş kadını bulmaktır. Gerçek bu.

Bir iş hazırlık neredeyse her zaman aynıdır. Müşteri web sitesini gördükten sonra, ajansla temasa geçer. Telefon açar, menajer

beni arar, randevuyu teyit eder ve beklemeye başlarlar. Genelde bana iki saat önceden haber verilmesi gerekir. Bir saat yolunmak, duş almak, makyaj ve saç; bir saat de taksi çağırıp, buluşma noktasına ulaşmak için.

Makyaj malzemelerim diğer güzellik malzemelerinden ayrı, kendi rafında durur. Katmanlar üst üste bindikçe, ben de tam boy aynasının önünde dikiliyorum; pudra ve parfüm, külot, sutyen ve ince çorap; elbise, ayakkabı ve saç. Dönüşümlü giydiğim üç kıyafet var: Sade fakat vücuda oturan gri jarse bir elbise, bembeyaz bir takım ve şık bir ceketle terzi işi keten bir elbise, sınırsız iç çamaşırı ve ayakkabı seçeneği.

Otele girmeden önceki son üç saniye çok önemlidir. Kapılar camdan mı? Camsa, asansörler için hızla tarama yapın. İçeri girip durmayın, görevlilere nereye gideceğinizi sormayın. Önlcrinden geçip hafif bir baş hareketiyle onları selamlayın. Asansör ya da tuvaletin yeri belli değilse, en yakın koridora girin, nerede olduğunuzu ve bundan sonra nereye gideceğinizi bulun. Bir izlenim bırakacaksanız, bu iyi giyimli bir bayan izlenimi olmalı. Siz bir işkadınısınız.

Yalan da sayılmaz.

Asansörler çok işe yarar. Telefonu bulmak için çantayı karıştırma, ajansa mesaj çekme zamanı – ajans zamanında olduğınızı bilmek isteyecektir. Geç kaldıysanız müşteriye arayıp gelmek üzere olduğunuzu bildirirler. Gerekiyorsa ruj tazelenilir, üst baş düzeltilir. Asla terli ya da aceleniz varmış gibi görünmeyin. Kapıyı bulun ve kısa fakat sertçe çalın. “Hayatım merhaba, tanıştığımıza sevindim,” dersiniz odaya girince. “Üzgünüm beklettim,” deyin geç kalmış olsanız da, olmasanız da. Tam zamanında bile varsanız, müşteri beklerken dakikaları saymıştır. Odada gergin bir kişi varsa, o siz olamazsınız. Montunuzu çıkarıp oturun. Müşteri genelde içki ikram eder. Asla hayır demeyin. Hiç olmazsa bir soda için.

Her şey başlamadan parayı alın. Bir keresinde bunu unuttum. Müşteri güldü, “Bu işte yeni olmalısın.” dedi ve sonradan temizlen-

mek için tuvalete gittiğimde paraları dairesindeki tost makinesine sıkıştırdı. Parayı müşterinin önünde saymayın; şüphelenirseniz sonradan saymak için vaktiniz olacaktır. Vaktinde ayrılın. Daha uzun kalmanızı isterlerse ajansı aramak, ücret konusunda anlaşmak ve size hemen orada ödeme yapmak zorundalar. Ayrılırken, çabuk bir öpücük. “Büyük zevkti. Umarım yeniden görüşürüz.” Önden çıkın, görevlileri içeri girişinizdeki kadar hızlı bir şekilde başınızla selamlayın. Sonra otelden çıkar çıkmaz ajansı arayın ya da mesaj çekin. Menajer size ulaşamazsa müşteriye, ardından oteli ve yakınlardaysalar kendi güvenliğini ve polisi arayacaktır. Ne yapacağını bilir. O da bir zamanlar sizin durumunuzdaydı.

Menajerim çok tatlıdır, tam bir bebek. Nasıl gitti diye sorduğunda hep müşteri çok sevimliydi, tam bir centilmendi diye yanıtlarım, gerçeği biraz değiştirmek gerekse bile. Endişelenmesini istemem.

Bazen işler tam yolunda gitmez – tıpkı ufaklığından yana şanssız bir müşteriye kazayla işaretparmağımı sallayarak hoşçakal dediğim zaman gibi. Utanç verici. Olsun, belki fark etmemiştir. Üstelik her zaman bir başka sefer vardır.

3 Kasım, Pazartesi

Şehir merkezindeki trafiği tahmin etmek neredeyse imkânsızdır ve işe erken gitmek geç gitmekten iyidir. Dün Leicester Meydanı'na yakın bir randevum vardı. Yarım saat önce vardım ve vakit geçirmek için bir plakçıya girdim.

Plakçıları severim; aslında müziği severim. Gerçi burası zincir mağazalardan biriydi, alt katı DVD'lerle ve müzik üzerine kitaplarla doluydu. Albüm tezgâhlarının çoğu liste başı olanlar ve ucuzluktaki ürünler doluydu. Caz ve blues bölümleri için ağır ağır yukarı kata çıktım.

Müşterilerin çoğu benim gibi zaman öldüren gençlerdi; bu kadar çok makyaj yapmamışlardı gerçi. Müşteri buluşacağımız yerde midir diye merak ettim, yoksa o da dışarıda mıydı? Belki de buradadır.

Etrafıma bakındım. Bir adam vardı, ince, sarışın, son rafa uzanmak için eğilmişti. Çekici sayılırdı, ayartılabilir genç öğretim görevlisi tadında. Öylesine dolanıp omzunun üzerinden bir göz attım. İnce parmaklarıyla bir Isaac Hayes CD'sinin kenarıyla oynuyordu. "İyi seçim," diye mırıldandım, şaşkınlıktan neredeyse CD'yi elinden düşürüyordu. Tam görülecek manzara; abartılı giyinmiş, şişkin montu ve bir maskeyi andıran ağır makyajıyla bir kadın. Aptal, aptal, aptal. Giriş katına döndüm, topuklarım merdivenlerde yankılandı.

Müşteriyle buluştuğumda onun mağazadaki adam olmadığını gördüm tabii ki.

Tüm gece sürecek bir işti, güneş doğana kadar kalınacaktı. Mena-jerim benim sertlik becerilerimle ilgili öylesine olumlu yorumlar almıştı ki, onları web sitesindeki portföyümde sürekli yayınlıyordu. Doğuştan dominant biri değilim ama bunu yapmaktan gocunmuyorum da. Artık tüm müşteriler bu muameleyi istiyor gibiler.

Adam: "Yabancı birini becermenin verdiği heyecan başka hiç-bir şeyde yok."

Ben: "Bunu senden alıntı yapabilir miyim?"

O: "Evet," duruyor, "ne yapıyorsun sen ellerinle?"

Parmaklarımı gerip ağırlığımı üzerine vermiştim. "Duvarların boyasını çıkarmak istemiyorum." Dişlerimi gıcırdattım.

"İyi fikir. Dikkat et öyleyse." Allah kahretsin, ahbap, kendi evin filan gibi değil ki. Hım. Boyun eğen taraf için çok şey istiyor, diye düşündüm.

Daha sonra, hâlâ...

O: "Birinci sınıfsın, hayatım."

Ben: "Böyle şeyler sadece filmlerde söylenir sanıyordum."

"Ben de söyleyeceklerimi bir yerlerden bulmak zorundayım."

Gün doğmadan hemen önce, otelin önünde N. ile buluştum. N., yakın bir arkadaşım, bir zamanlar çıkmıştık, ne iş yaptığımı biliyor, üstelik doğru ışıktaki tıpkı George Clooney'e benzer. Yani, kör karanlıkta. N. yılışık yılışık sırtıyordu. "Eğlendin mi içeride?"

İçinde asılı iki kırbacı göstermek için ceketimin önünü açtım. “İkna edicileri getirmişsin, öyleyse eğlendin demektir.”

“Sayılır. Evet. Sertliğini muhafaza edemedi. O yüzden mini bardakileri içip Kanal 5’i seyrettik.” N.’nin arabasına bindik, kaldırımda park etmişti. “Bana bir de baloncuk yapan gümüş bir şey verdi.” Hediyeği çantamdan çıkardım. Altın sarısı ve siyah bir kurdeleyle bağlı tahta bir kutuydu ve küçük bir şampanya şişesine benziyordu.

Kendimi yorgun hissetmiyordum, N. de öyle. “Baloncuk yapmak ister misin?” diye sordu, köprü’nün üstünden geçerken. Döndük ve yaprakların döküldüğü Embankment’tan geçtik, gittikçe aydınlanan sabahın ışıkları karanlık suları parlak gösteriyordu. N., Thames Nehri’ndeki gelgitleri iyi biliyor, nehirden cesetlerin çıkarıldığını görmüş, hava sıcak olduğunda su kaplumbağalarının ve fokların nerceye gittiklerini anlatıyor bana. Zemin katında havuzu olan bir binayı gösterdi, öğrenciyken orada yüzdüğünden bahsetti. Ve de şu köprü, bir kadının cepleri çakıl taşı dolu kendini aşağı attığını hatırlıyor, ama kıyafetlerinin arasında havanın kalacağını ve bu yüzden de batmayacağını düşünmemiş. Kurtarma tekneleri onu sudan çıkarmaya geldiklerinde karşı koymuş: “Bırakın beni, bırakın beni!” O şehir bilgilerini verirken, ben de gözlerim yarı kapalı geriye yaslandım. Güneş doğduğunda kendimizi Charing Cross istasyonunda bulduk, günün ilk yolcularının üstüne, iğrenç Thames suyuyla seyreltilmiş baloncuk suyundan sabunlu parçalar üfledik.

4 Kasım, Salı

Küçük el çantaları, hah. Dergiler sezonun ufacık el çantalarını methedip durabilirler. Fakat tipik bir günde, evden yanımda bunlarla çıktığım düşünülürse;

Kullanabilen bir makas (başboş ipler dışımarınızdır)

Bir kalem (hafızamı iyidir, ama o kadar da değil)

Telefon (varışta ve ayrılırken ajansı aramak için)

Prezervatif (lateks danlarını yanı sıra poliüretan, bazılarınun alerjisi var)

Bir kaşık

Bir şişe kayganlaştırıcı

*Dudak parlaklığı (oral seks sonrası ruj tazelemek hayli komplike bir iş-
tir)*

Pudra ve maskara

Mafak bir şişe parfüm (buruncgiller ailesinden bir koku hoş olur)

Kâğıt mendil

Yedek külot ve ince çorap

Anahtarlar, banka kartları ve diğer normal süprünü

Ve bazen de meme ucu kancaları, ağız tıkacı ve çok uçlu lastik korbac.

hepsini alan, kocaman bir çanta şart demektir. Bütün bunları bir *Fendi baguette**'e sığdırmak Houdini'nin bile başaramayacağı bir kara sanat olurdu.

5 Kasım, Çarşamba

Varlığını bile unuttuğum bir deyimi hatırlattılar bana: iş çevirmek. İş çevirmek! Ne karmaşık bir kavram! Vegas'ta bir kuripiyerin önündeki kapalı kâğıtları çevirdiğini, Edward döneminden bir sosyete fahişesinin gümüş bir tepsinin içindeki kartvizitleri karıştırdığını, bir dominatriksin bağlı esirlerini ızgara sosisler gibi çevirdiğini getiriyorum gözümün önüne.

6 Kasım Perşembe

Annemle babam iyidirler. Tarafsız davranmadığımı biliyorum, ama bu doğru. Evi yıllar önce terk etmeme rağmen, neredeyse her gün en azından biriyle konuşurum.

* İki F'li logosuyla ünlü ve pahalı bir İtalyan markası. (ç.n)

Ne yaptığımı resmen bilmiyorlar. Seks işinde olduğumu biliyorlar, o kadar. Annemi ve onun orta sınıf hassasiyetlerini biliyorum, büyük olasılıkla arkadaşlarına *Myla*'da satış temsilcisi filan olduğumu söylüyordur.

O yüzden resmen bilmeseler de, gayri resmi bildiklerinden şüpheleniyorum. Ya da şöyle böyle bir fikirleri vardır. Aptal değiller.

Laf olsun diye evi aradım.

“Merhaba tatlım.” dedi babam. “Hâlâ sokakları mı arşınılıyorsun? Ha ha ha.”

“Hah.” diye donuk donuk mırıldandım. “Annem orada mı?”

Homurdandı ve telefonu anneme verdi.

“Ne zaman eve geliyorsun?” diye sordu. Merhaba yok. Sağlığını sormak yok.

Büyük tufandan beri ailemden kimse kibar hoşbeşle canını sıkmamıştır. Hemen konuya girilir, böyleler işte.

“Birkaç hafta içinde.”

“İş arayışı nasıl gidiyor?”

İkınıp sıkıldım. Ona en son ne dediğimi hatırlayamadım. İş mi arıyordum, yoksa bir araştırma projesine mi başlıyordum. Yüksek lisans programlarına mı bakıyordum, yoksa birkaçına baş mı vurmuştum? “Fena değil, birkaç şey çıktı, görüşme yok daha.”

Aslında hepsi yalan da sayılmaz. Bir iş görüşmesi yaptım.

Hemen heyecanlanmayın, gerçek bir iş görüşmesi değildi. Bir müşteriyle otelde buluşmam istendi, görüşme tekniğimle ilgili özel isteklerini e-posta attılar. Utangaç, neredeyse bakire ve adamın kandırmaları karşısında tamamen güçsüz bir sekreter istiyordu. Söylemeye gerek yok, anal seks talebi de vardı.

İşimiz erken bitti ve girdiğimiz karakterlerden çıktık. Banyoda limon aromalı bir krem buldum ve gergin omuzlarına masaj yaptım.

“Fantezilerim sence tuhaf mı?” diye sordu.

“Tuhaf?”

“Sence kadınları küçük mü düşürüyor?”

Kelimelerimi dikkatli seçtim. “Bence bundan çıkarılabilecek uygun sonuç bu.” Biraz daha konuştuk. İlginçtir, adamın geçmiş

benimkine benziyordu, annesiyle babamın doğum yerleri aynıydı. Sohbet mekânlara, tavırlara, yiyeceğe ve spora kaydı. Konuştukça memleket özlemi hızlı ve sert bir şekilde depreşti, birdenbire tatili dört gözle beklemeye başlamıştım.

Annem sorularına verdiğim baştansavma cevaplarla tatmin olmuşa benziyordu. “Ne zaman geleceğini bana bildir, tamam mı? Yanında birini getiriyorsan da söyle. Odaları hazırlayayım.”

“Tabii.” diye yalan söyledim. Bir tarih belirlemek anlamsız olurdu, mutlaka unutacaktır. Bavulum elimde eve vardığım gün, şöyle bağıracağı kesin: “Ah, eve bugün mü geliyordun? Ben yarın sanmıştım!”

Telefonu babama geri verdi. “O gözlüklü, iyi çocuğa selam söyle,” diye neşceyle cıvıladı babam. Bahsettiği çocuk A4’tü, çok zeki ve sürekli gülümseyen sevimli bir delikanlıydı. Babam hâlâ arada sırada evleneceğimizi umduğunu söyler durur. Bu bir bunaklık belirtisi mi, yoksa yanlış bir çöpçatanlık denemesi mi bilmiyorum. A4 üç ilişki öncesiydi. Hâlâ arkadaşız gerçi. İç geçirdim, onlara iyi hafta sonları diledim ve telefonu kapattım.

9 Kasım, Pazar

Fahişelik, seks işine yaptığım ilk akın değil. Cazip şekilde dizilmiş dildoların arkasında durmakla, gerçek ıslak seksi aynı kefeyle koyduğum filan da yok. Boşaltacak otuz bir-çanakları bile olmayan muhafazakâr satış elemanlarının vıdı vıdılarıniysa hiç çekmem. Bence plastik penis stokunu kontrol etmekte de bir sakınca yok, ama kardeşlik adına üzerlerine düşeni yapmadıkları için striptizcilerden, porno yıldızlarından ve fahişelerden daha asil bir görev de değil bu açıkçası.

Her neyse. Belki de beni şu andaki işime getiren tuhaf CV’mdir. İşte yetkili ağızdan özeti:

- Öğrenciyken, pek param yoktu.

- Birisi striptiz yapmayı önerdi. “Birisi” derken, o zamanki erkek arkadaşım Al’i kastediyorum. “Önerdi” derken de “Eski-den bir striptizciyle çıkıyordum, beni arkadaşlarıyla birlikte lüks yerlere götürürdü, benim de hoşuma giderdi,” demesini.
- Çok zor bir iş değildi; kızlar insanı korkutuyordu.
- Setler arasında benimle konuşan erkeklere gülmeden duramıyordum. Şeffaf sutyen giymiş bir kızla Yunan trajedisinin ayrıntılarını gözden geçirmeyi kim ister?
- Bunu çıkarın. Neden cazip gelebileceğini anlıyorum. BBC3 bunu not alsın.
- Fakat bu geçici bir çözümdü, ayrıca üniversitedeki hocalardan birinin içeri girmesinden acayip korkuyordum. Ayrıldım.

Ardından birkaç yıl sonra:

- Ev arkadaşlarımdan birisiyle ne idüğü belirsiz bir partideydik.
- Siyah kıyafet ve elde bir kamçı (benimkisi). Ev arkadaşım Dünya Güzeli kıyafetindeydi, konuyla ilgisi yoktu, ama ilginçti.
- Bir kadın yanımıza geldi, benle biraz konuştu, kadının bir yeri ve tüm teçhizatı vardı.
- Striptizden çok daha fazla para kazandım, gülme dürtüsüne karşı koymayı başardım. Hafta sonları bir kitapçıda “meşru” bir iş bulunca bıraktım, parası daha azdı, fakat bir sürü bedava kitaba ulaşma imkânı vardı.
- Geriye dönüp bakıyorum da, akıllıca bir seçim yapmamışım.

Bu kadar eskileri anmak yeter. Bugün benim doğum günüm ve şık bir kutlama yapmak niyetindeyim.

10 Kasım, Pazartesi

Dün saat dokuzda, kendimizi doğum günüm için dışarı çıkmaya hazırlarken (tırışlanacakların hepsini tırışladık, fırçalanacakların

hepsini fırçaladık ve ovalanacakların hepsini ovaladık) Delikanlı'yla ben parıltılı bir kadın dergisindeki seks anketini bitirdik.

Evet, sizin de büyük olasılıkla çıktığınız gibi ben, erkek arkadaş olan bir telekızım. Ne yaptığımı bilen bir erkek arkadaş. Yaklaşık bir senedir beraberiz. Gerçi o şehir dışında yaşıyor.

Evet, bu durum sürtüşme yaratıyor. Mımm, sürtüşme. Her zaman kötü bir şey olmayabilir. Özellikle de yatakta. İşimi sevmiyor, fakat onun da iğrenç bazı toplumsal alışkanlıkları var, mesela insanların içkilerine, onlar başka tarafa bakarken rom koymak ve Muhafazakârlara oy vermek gibi.

Yumuşak kumaştan lacivert bir gömleğin düğmelerini ilikliyordu, annesinin hediyesi. Ben de tuvalet masasında oturdum, bacak bacak üstüne attım ve en seksi sesimle, soruları yüksek sesle okudum.

“Erkekler çoğunlukla ne zaman tahrik olurlar? A. Sabah, B. Öğlen, C. Gece.”

Aynadaki aksinde kaşının teki havaya kalktı. “D. Her zaman şıkkı var mı?”

10.00: A2 (eski erkek arkadaşlarımdan birisi), A4 (zeki çocuk) ve diğer arkadaşlarla Blue Post'da buluştuk, ateşin yanındaki büyük deri koltukları ablukaya aldık. Midemin büyük bir yüzdesini alkolle doldurmaya koyuldum.

Gece Yarısı: Yakınlarda bir gece kulübü, sanırım. Her şey bulanık. Peş peşe *schnapps* shotları, ki bundan korkmak gerek. Bir çift eldiven kaybettim.

02.00: Spor salonuna gidiyor olmamdan cesaret alıp Delikanlı'yı kaldıracak kadar güçlü olduğumu iddia ettim. Topuklarımın üstünde sendeliyorum ve ikimiz birden sırtüstü yere düşüyoruz. Eminim o kadar sarhoş olmasaydım, kendimi tam bir aptal gibi hissederdim.

3.00: Oxford Caddesi, herkes birlikte yürüyor ve aynı perde-
den *Seven Nations Army*'yi* söylüyor. Kimse *Wichita* ile ilgili

* White Stripes'in *Elephant* albümünden bir şarkı. (ç.n)

kısım dışında, sözleri tam hatırlamıyor. Kutlamaya katılanlardan bir kısmı yolda bizden ayrılıyor.

Sonra taksi. Yirmi dakika sonra, yatağıma yakın bir yerlerde devriliyoruz.

09.00: Tuvalete gitmek için kalkıyorum. Geri geldiğimde Delikanlı kapı önünde dikiliyor. “Kapa gözlerini,” diyor. Kapıyorum. Bir kolunu kollarımın altına, ötekini dizlerimin altına geçirdi ve beni yatağa kadar taşıdı. Yavaşça, beni bıraktı. Sırtıma ve ayak parmaklarıma değen postun yumuşaklığını hissediyordum. “Aç gözlerini,” dedi ve yatağa kendi yatağındakine benzeyen yumuşak beyaz bir koyun postu kapladığını gördüm. “İyi ki doğdun,” diye fısıldadı ve üç kez seviştik.

Gerçekten de iyi ki doğmuşum.

11 Kasım, Salı

İşten ancak bu kadar huzurlu mola alınabilir. Her sabah uyandı-ğimde ajansımdan gelen mesajları ve cevapsız aramaları buluyorum.

Bu bir yana, birkaç gün işten izin almanın faydası –biriken çamaşırları yıkama şansının dışında– daha çok ruhsal. Fakat insan bir-iki dünyevi şey de öğreniyor. Mesela güzel, temiz bir ağda yapabilmek için kılların biraz uzamasına izin vermek gerektiği gibi. Hem de, o kılın en başta niye orada olduğunu hatırlıyorsunuz. Kayganlık. Hayır, gerçekten.

Müşteriler bunu asla bilmeyecek.

12 Kasım Çarşamba

Menajerim aradı. “Hayatım, çok hoş bir adam var, senin resimlerine de bayılmış. Boş musun?”

“Korkarım değilim.” diyorum, Delikanlı’nın kulak misafiri olmadığını ümit ederek.

“Fakat çokook hoş.”

“Üzgünüm, hayır.”

Yaşlı kadın ve erkek arkadaşıyla bir araya geldikten birkaç ay sonra, ufak ve ketum bir ajans buldum internette. Bilgiyle teknolojinin birleşmesinden doğan bu mucize sayesinde her yerleşim alanı, bir eskort servisinden sadece üç tıklama uzaklıkta, cidden. Diğerlerine kıyasla, web sitesi çok sade tasarlanmıştı, fakat kızlar çekiciydi ve dobra dobra anlatılmışlardı. Çoğu son derece normal gözüküyordu – korkunç robot kadınlar ya da insanın tüylerini ürpertecek kadar caziplikten uzak amatör kamera kızları gibi değildiler. Sadece makul normal kadınlar, fakat, bilirsiniz, çıplak ve bahçe duvarının önünde bacakları açık dururlar. E-postayla bağlantı kurup fotoğraflarımı gönderdikten sonra, nihayet, Londra’nın merkezindeki otellerden birinin restoranında menajerle randevu ayarlamak için telefon açtım. Sesi çok genç geliyordu ve koyu Doğu Avrupa aksanı vardı. Polonyalıdır belki de, sorsam mı acaba?

“Sizin olduğunuzu nasıl anlayacağım?” diye sordum. “Neyce benziyorsunuz?”

“Daha gençken herkes Brooke Shields’e benzediğimi söylerdi.” dedi.

“Ah, o zaman çok güzel olmalısınız.”

“Hayır, yaşlı moruğun tekiyim. Artık Daryl Hannah’ya benziyorum.”

Telefonu kapatırken kendimi hainlik ediyormuşum hissediyordum. Sonuçta, Delikanlı’yla ilişkim başlangıç aşamasındaydı, bense bir menajerle buluşmak ve orospu olarak çalışmak için ayarlamalar yapıyordum. Bunu sorun eder miydi acaba? Bu ne aptalca bir soruydu? Aklımdan olası sonuçları geçirdim:

- Beni hemen sepetler ve bütün arkadaşlarına anlatır.
- Beni hemen sepetler ve arkadaşlarına anlatamayacak kadar utanır.
- Beni sepetlemez, fakat bir orospuyla çıktığı için korkar ve dengesiz bir hale gelir.
- Beni sepetlemez, fakat bu fikir hoşuna gittiği için korkar.

- O da katılmayı teklif eder, amme hizmeti.
- O da katılmayı teklif eder ve benden daha çok para kazanır.
- Sorun yapmaz ve her şey normal devam eder.

İlk üçü olabilecek gibiydi, ama son dördün ihtimali “hayatta olmaz”dan “yok artık, daha neler”e kadar değişiyordu.

Menajerle buluşana kadar her an vazgeçebilirdim elbette, fakat yapmadım. E-postayla ilk bağlantıyı kurmamla görüşme arasında birkaç gün geçti. Alışverişe çıkıp makyaj malzemesi stokumu yeniledim. Buluşma gününde tüm sabahı hazırlanarak geçirdim. Bu da bir sürü kirpik kıvrırma, saçla fön çekme ve dolap önünde panikleme içeriyordu. Seksi, fakat sürtük değil? Koyu renkli ippek bluz gerekiyor demek ki. Genç, fakat ciddi? Güzel kesim bir kaban. Elimden geldiğince göğüs dekoltesi. Çizme, tabii ki – sonuçta Londra’da güz zamanı. Tırnaklarım akrilik bir kâbus, ama bu konuda bir şeyler yapacak zaman yok. Tırnak etlerimi yemek gibi korkunç bir huyum var, bu da manikürcülerin yapmaya çalıştıkları her şeyi derbeder ediyor.

Buluşma yerine giderken, bir film posterinin önünden geçtim ve kendimi Catherine Zeta-Jones’a benzediğime ikna ettim.

Hiç inandırıcı değil.

Oraya erken vardım ve tuvalete gittim. Makyajım yer yer çıkmaya başlamıştı bile, diğer kısımlarsa tabaka halindeydi. Soğuk suyu açıp yüzüme birkaç damla su serptim, yavaşça kuruladım ve rujumu tazeledim. Daha iyi. Bu mini ritüelin fahişelik deneyiminin ana teması olacağını nereden bilebilirdim. Kafamı restorana uzatınca, hafta içi öğle yemeği saatinde bomboş olduğunu gördüm. Canı sıkılan tek Asyalı garson sahte çiçek saksılarının arasında dolanıp duruyordu. Orada olmayı ben de istemezdim.

Menajer arayıp pencere kenarında bir masaya oturmamı istedi. Acaba beni gizlice gözetleyip hesap ödemeye değmeyecek gibiysem kaçabilmek için mi istemişti bunu? Bu dikkatlice hazırlanmış bir

tuzak, bir çeşit hile olabilir miydi? Büyük olasılıkla, kendini garantiye almaya çalışıyordu. Kahve söyledim ve beklemeye koyuldum.

Kadın geldi, tam anlattığı gibiydi. Uzun sarı saçlar. At suratlı. Dar elbise ve el çantasına uyan acayip brokar çizmeler – benim çikolata renkli ayakkabılarım onların yanında sıkıcı kalıyordu. “Hayatım, merhaba.” Değdirmeden öpücükler.

Yemek sırasında birkaç telefona cevap vermek zorunda kaldı, böylece akıcı şekilde Almanca ve Arapça konuştuğunu öğrendim. Ne kadar hükmedici. Tanrım, müşteriler buna bayılıyor olmalı. Deneyimimi sordu. Bazı dominatriks işler, striptiz, müşterilerle seks yok, hepsi de geçmişte kalmıştı. Başını salladı. Bir erkek arkadaşım olup olmadığını sordu, evet dedim. Bana kendi erkek arkadaşından, ne iş yaptığından haberi olmadığını bahsetti. İnanılmaz – bu sırada telefonu üç kere çalmıştı bile.

Bitki çayı sipariş etti. Ben kahve içtim. Bir kaşık dolusu şekeri fincanıma boşaltırken üzerimde bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Açlıktan mı, yoksa onaylamadığı için mi, emin değilim. “Artık verilen hizmetlerden bahsetmemiz gerekiyor.” Bu kelimeyi sanki on iki heceliymiş gibi söylüyordu: hizzzzzzmetler. “Ana eğitimini aldın mı?”

Yani, evet, ama bu yıllarca önceydi. Bu iş için akademik tecrübenin ön şart olacağı kimin aklına gelirdi? Belki de müşteriler benim düşündüğümünden çok daha ince eleyip sık dokuyorlardı. “Ana mı?”

“Bilirsin işte,” sesi fısıltıya kadar alçaldı, “anal.” Garsonun tam da o sırada kahve fincanımı doldurmasına hiç gerek yoktu aslında. Başka bir yerlerde düzeltmesi gereken yağdanlıklar filan yok muydu?

“Ah, tabii. Evet, yapabilirim. Tabii bir gece önceden körili bir şeyler yemediğim sürece.” Güldük.

Menajer portföyü için daha güncel fotoğraflara ihtiyacı olduğunu söyledi. Benim gönderdiklerim uygun değildi, alışlageldik çekici pozlara hiç benzemiyorlardı, beni gece kulüplerinde sarhoşluğun farklı derecelerinde gösteriyorlardı, birinde üzerimdeki siyah ipekli bluzun önüne kusmuşum gibi duruyordu. Hepsi çok

şık. Yine havada öpüştük ve gitti, bana da hesabı kakaladı. Neyse ki, yiyeceğe karşı yaklaşımımız aynıydı; uzaktan hayranlık. O yüzden hesap sıkıntı yaratmadı. İki çay ve dokunulmamış bayat bir sade çikolata; sekiz sterlin. Çok hesaplı bile olabilir.

16 Kasım, Pazar

Delikanlı'yı arabasına bindirdim ve sokağın sonuna ulaşana kadar da el salladım. Otoyola bile çıkmadan mesajla öpücük yolladı.

Bu işe başlayalı rahat bir yıla yakın zaman geçmiştir ve hâlâ benimle birlikte. Başlarda kolay olduğunu sanmayın, özellikle de ona söylemem gerektiğinde.

Delikanlı bir iş görüşmesi için Londra'ya gelmişti. Yeni işim hakkında konuyu nasıl açacağımdan emin değildim. Yumuşakça, gerektiğinde gerçeğin uçlarını bulanıklaştırarak mı? “Sevgilim, bilmeni istedim, erkeklerle para için buluşuyorum, fakat bunu kıyafetlerimi çıkarmadan yapıyorum ve onlar da başka bir odada folyo kâğıdının içine boşalıyorlar. Her seferinde. Seni sevdiğimi söylemiş miydim?” Ya da dobra dobra konuşup neler olacağına bakmak. “Sevgilim, ben bir orospuyum. Ucuz parıltımı gözden nasıl kaçırdın?”

Sandviçlerimizi yiyip kahvelerimizi içerken ve yolun aşağısına tatlı bir şeyler almak için yürürken ailesinden ve işinden bahsedip gevezelik etti. *Baklava* yerken sonunda ağzımdan kaçırdım. Bir şey söylemedi, sadece dudaklarını büzüp başını salladı. Fakat hemen karşı çıkmadı. Derin bir nefes aldım. “Tabii olur da bırakmamı istersen, bırakırım.”

Hâlâ bir şey söylemiyordu. Dükkândan çıkıp güneşli havada yürüdük. Dökülen yapraklar kaldırımlarda dönüyor, yürürken ayaklarımızın altında cziliyor, toprak ve toz kokuyorlardı. Adımlarımı onunkine uydurdum: Birlikte koşuyoruz ve aynı uzunlukta adım atmaya alışkınız. Tek kolunu belime doladı, konuşmaya

başladı, fakat kekeledi. Sonra tekrar denedi. “Şaşıracaksın ama düşünüyorum da sanırım bence bir sorun yok.”

Onu öptüm. *Lindisfarne* İncillerine bakmak için, birlikte British Library’ye yürüdük. Delikanlı bana onların İncil’in, deri tabakalar üzerine Gotik tarzda yazılmış kısımları olduğundan bahsetti. Hristiyanlığın ince detayları konusunda fazla uzman sayılmam, fakat Kral James’in tabakhaneden çıkan fazlalıklar üzerine baskı yapmadığına da eminim. Hammaddeleri cazip geliyor. Yarı aydınlık sergi odalarında, altın ve boyalı parşömen hayvani bir güçle parlıyormuş gibi duruyordu. Azizlerin vahşi sonları ve bakirelerin yok edilmesi bu dönem Avrupa sanatında daima başrolü oynuyor gibi. Delikanlı, *Lindisfarne Adası*’na yaptığı geziden bahsetti, neredeyse arabayı denize düşürüyormuş. Güldüm, kahkahamın keskin sesi saygın sessizlikte dağıldı. Eve gittik, televizyon seyrettik, birlikte yemek pişirdik ve büyük beyaz yatakta gotik bakireyle, ona saldıran aslanı oynadık. (O aslan oldu.)

17 Kasım, Pazartesi

Müşteri: “Öyleyse neden yapıyorsun bu işi?”

Ben: “Buna bir cevabım olduğunu sanmıyorum.”

“En azından kendine söylediğin bir şey olmalı.”

“Sanırım ben, bir şeyi yapmak için, o şeyi yapmamam için aklıma bir neden gelmemesini yeterli bulan insanlardanım.”

“Demek birisi sana köprüden atlamayı söylese...”

“Hangi köprü olduğuna bağlı. Para ödüyorlar mı? Neden sorudun?”

“Aman, bir nedeni yok. Şeyimi emecek misin şimdi?”

18 Kasım, Salı

En güçlü fantezilerimden birisi Delikanlı’nın bana yumruğunu sokması. Yaptığı için değil, henüz yapmadığı için. Bir kere, erkek ya da kadın, şimdiye kadar gördüğüm en güzel ellere sahip. “Sanatçı elle-

ri” derim, o da hayranlık duymam için geniş pençelerini yayar. Dışarıdayken sürekli elbisemin altındalar; hırpalanmaktan kurtulamıyorum. Fakat umurumda değil. Kolunun ucuna bitişikmişim gibi hissetmek istiyorum, onun kontrol edilen bir uzantısı gibi.

Düzenli erotik egzersiz yapсам da, Delikanlı’nın yumruğu için fazlasıyla sıkı olduğum kesin. Kullanma kılavuzu zamanla alışacağını söylüyor, ama kabul edelim, ben meşgul bir kızım ve öylece oturup onun yağlı parmaklarını tüylü kısımlarıma sokmaya çalışmasını beklemek de, romantizmi aforoz etmek demek. Biliyorum, o parlak dergilerdeki kadınlar bu günlerde her şeyi başarmış gibi görünüyorlar. Eskiden ana akım dergilerde oral seks en büyük ahlâksızlık kabul edilirken, en açık saçık dergiler anal seksten başka bir şey göstermiyorlardı. Bugün artık anal seks ailelerin televizyon izlediği saatlerde yayınlandığına göre, onun eskiden işgal ettiği konum yumruk sokmak almış durumda. O kadar ki, acaba anal yumruk sokmaya geçiş yaparak, genel eğilimin önüne geçsem mi, diye düşünüyorum. Fakat böyle şeyler yapabilen kadınlar ya benden çok daha yüksek bir acı eşiğine sahipler ya da bir tren tünelinin soyundan geliyorlar. Yumruk sokmaya dair kişisel tarihim aşağıdaki gibi özetlenebilir:

Birincisi, ilkgençlikteki bir erkek arkadaşı. O istiyordu, ben de istiyordum. Onun elleri dardı, bense sıırıslıklandım. Genç ve aptal olduğumuz ve ikimizin ailesinin evinde de yirmi dakikadan fazla yalnız kalamadığımız için, yaramaz bir hafta sonu geçirmek için şehir dışında bir otele gittik. Ben yatağa yayılıp yattığımda ve o da parmaklarını benim içime sokma işlemine erkekçe konsantre olduğunda odaya yeni girmiştik. Ardından tırnakları rahim boyuma sürttü. Ayy! Çok fantezisini kurdum, ama bir daha asla denemedim.

İkincisi, N. yıllarca önce, biz hâlâ çıkıyorken. O istiyordu, bense şüpheliydim. Yeniyetme çocuk beni kazımaya çalıştığından beri uzun zaman geçmişti, ama iç gıcırdatan acıyı hâlâ hayal edebiliyordum. Fakat N. deneyimliydi ve kadının istemeden rahminin alınmasına gerek kalmadan tüm yumruğu içeri sokmak için gere-

ken parmak kıvrırma/bilek döndürme hareketlerini biliyordu. Ne yazık ki, N. aynı zamanda belimi kavrayabilecek ellere de sahipti. Eski kız arkadaşı o yumruğu çok kere almıştı, genelde de anal seks yaparken. Ayrıca 1.80 boyunda ve benim iki katı ağırlığımdaydı. Denedik, pek çok kere, fakat bir türlü adamakıllı yapamadık. Tüm genişletici araçları kullanarak alıştırmayı yaptım: Seb-zeler, dildolar, tutacağı son derece büyük bir el feneri. Şansım yokmuş.

Üçüncüsünde, benim elim daha önce hiçbir elim girmediği bir yere girdi. Adını vermek gerekirse, İtalya'daki erkek arkadaşıyla telefonda konuşan bir kadının içine. Adam bana, kadını bir saat içerisinde kaç kere getirebilirim getirmem için para ödüyordu. Yumruğu dışarı çıkarmak için içerideki hava basıncını boşaltmanız gerektiğini keşfetmem de aynı güne rastlar; tabii cığer hava emmeye niyetiniz yoksa. Üstelik Jenna Jameson gibi de değil. İyk!

Dördüncüsü, bir gece, müşterinin biriyleydi. Ve başkasının elini almayı beceremesem de kendi elimin bu işler için yeterince ince ve küçük olduğunu keşfettim. Son derece rahatsız ediciydi ama yine de başarılı olduk. En sonunda, kusursuz uyum yakalanmıştı. Ancak o zaman, bu yumruk sokma işinin püf noktasının, yumruğunu içeri sokmak değil dışarı çıkarmak olduğunu anladım.

Eve gelince Delikanlı'yı aradım, yumruktan bahsetmek için. Bir müşteriyle olduğunu söylemedim. "Şimdi yapabilir misin?" diye sordu telefonda.

"Yaparım herhalde." dedim. Pijamalarım üstümde, yatakta. Yorganın altında. "Uyumak üzereydim gerçi."

"Ah." Sessizlik oldu. "Peki onun yerine nasıl yaptığını anlat-san?" diye sordu. "Tabii anlatırım. Ve bir dahaki sefere görüştüğümüzde gösterirsin?" Evet, tabii, nasıl istersen hayatım. Senden bıkmam ki. Beni görmeye gel, al beni götür.

Uyandığımda ondan gelen cevapsız mesajları gördüm. "Hayattaki en güzel şeyler hâlâ bedava. Her şeyden çok sana sarılmayı özledim. Öptüm."

19 Kasım, Çarşamba

Adamın bacaklarının arasında diz çöktüm. Basen içleri pürüzsüzdü, parmak uçlarımı derisinin üzerinde gezdirdim. “Tatilin nasıl geçti?”

“Güzel, güzel. Japonya ilginç bir yer. Gittin mi?” diye sordu, yatağa sırtüstü uzanırken.

“Hayır.” Sertleşen penisini elime aldım ve üst derisini yavaşça çektim. Elimin içinde sertleşip uzadı. “Ne yapmayı seviyorsun ordayken?”

“Tuhaf insanlar, bir yerleri var.” dedi, aletini dudaklarımın arasına alırken biraz durdu. “Kalabalık bir yeraltı taşıtı taklit edilmiş. İnsanların vücutları birbirine sürtünüyor...”

Ağzımdan çıktı; sapını avucumla pompalamaya başladım. “Böyle bir fantezim hep olmuştur. Kalabalık bir öğrenci barı, kısa etek, bir içki almak için bara eğiliyorum, birisi arkama geliyor. Ve kıpırdayacak yer yok, kaçamadığım gibi, kimse ne olup bittiğini anlayamıyor da.”

“Mımm, iyiymiş.”

“Bana söz verir misin?” diye sordum. “Böyle bir barda bana rastlarsan, arkamdan yaklaşıp bunu yapar mısın?”

“Söz veriyorum.” dedi, kalkmış aletini tekrar ağzıma götürürken.

21 Kasım, Cuma

Delikanlı şchirde, o yüzden müşteri kabul etmiyorum. Birlikte spor salonuna gittik, görünüşte ben onunla hava atayım diye, ama aslında o kendisiyle hava atabilsin diye.

İlk etkinlik kürek altiydi. Kürek aletinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum, nefret nefret nefret. Şeytanın bisikleti. Benim Neme-sis'im* o ve benim ölmemi istiyor. Fakat Delikanlı'nın yanı başında

* Eski Yunan'da öç ve ceza tanrıçası (ç.n)

oturup o metal canavarı nasıl yola getirdiğini seve seve izleyeceğim. Beş dakika sonra ensesinde ter damlacıkları belirdi. On dakika sonra, kollarındaki damlacık şeritleri dikkatimi dağıtmaya başlamıştı. Muhteşem bir yarım saatin ardından onunla sevişmeye can atıyordum.

Duruma uygun bir şekilde nefes nefese, *bench press*'e (ki ben bunu yapamıyorum) ve *bench pull*'a (ki bunu yapabilirim) yöneldik. Söylemeye gerek yok, adamın havlusunu taşıyacak kadar bile formda değilim.

*Piece de resistance** için ite kaka onu barfiks sürükledim. Dört altılı set, tişört çıktı, orada yaşayan kalın enseli spor salonu gösterişçilerinin bile uygun şekilde burnunun sürtülmesi için. Onun erkeksi feromonlarının** arkasından diz çökün, sizi geliştirmiş karın kaslı Narsistler!

Otoritemi yeniden kurmak için benim iyi olduğum bir şey yaptık – gerdirme. *Cliché* belki, fakat bacaklarımı kulaklarımın arkasına koyabilirim. İnsanı sakat bırakan uzun bir eğilip bükülme seansının da sayesinde, terden leş gibi kokarken ve sadece ayrı şhirlerde yaşayan sevgililerin olabileceği gibi şehvetle yanarak, daha otoparkı geçmeden sevişmeye başladık.

Yani, biz geçtik. Fakat elbiselerimiz geçemedi. Ve saygınlığımızdan da eser kalmadı.

Ah, genç âşıklar, ah.

22 Kasım, Cumartesi

İlk buluşmamızda menajerle konuştuğumuz bütün o servisler içerisinde, birisi vardı ki, ikimiz de lafını etmemiştik: oral seks. Fakat işte web sitesinde herkesin görebileceği şekilde, OWO*** olarak reklamım yapılıyor. Prezervatifsiz oral seks, işte.

* Fr. En önemli parça. (ç.n)

** Aynı cinsten canlıların davranış ve psikolojisini etkileyen dış salgı. (ç.n)

*** “OWO: Oral Without”, Prezervatifsiz Oral Seks. (ç.n)

Doğruyu söylemek gerekirse, sorsaydı, evet derdim. Bu işi geçmişte prezervatifle yaptım ve dudaklarım lateks ve sperm öldürücülere karşı kötü reaksiyon verdi, şişip sızladılar. Tüm diğer seks işleminde olduğu kadar, bu da bir risk taşıyor, fakat birçok başka şeyin içerdiği riskten daha az. Uçuşum çıktığında yapmam mesela. Ya da rujumun kalıcı gücünden özellikle endişe ediyorsam.

Fakat yutarım, hep yuttum. Bir kere oraya girdiyse, dışarı tükürseniz de tadı düzelmiyor ve dürüst olmak gerekirse, kadınlarınkinin tadından daha kötü değil. Birlikte okula gittiğim bir kız, bir keresinde meniye “iki kuruşun üzerindeki istiridye” diye tanımlamıştı. Bilemem, ikisini de yemedim, fakat çok yanılıyor da olamaz.

23 Kasım, Pazar

Dün gece, Fulham High Street’in bir ucunda taksi bulmak için yürüyordum. Köşede bir kitapçı vardır – sizi elinde kalan yığın yığın Michael Moore kitabı ya da *lattechino* ile sıkıştırmayan, harika bir kitapçı. Oraya yıllarca uğramasanız bile sizin zevkinizi, önceden aldıklarınızı hatırlayan ve uygun tavsiyelerde bulunan dükkân sahibinin, sanki orada yaşarmış gibi görüldüğü veya hepsi birbirinin aynı kıyafetler giydiği ya da kıyafetlerini asla değiştirmedeği türden bir dükkân. Böyle dükkânların sahipleri daima, ama daima erkektir.

Ne yazık ki, dükkân kapalıydı. Belki de şansıma kapalıydı; çünkü yanımda bir tomar para ve öldürecek bolca zamanım vardı, üstelik köhne kitap satıcılarını geri çevirmedeki beceriksizliğim herkesçe biliniyor. Öğrenciyken, her dönem kitaplara –üstelik derslerimle ilgili olanlara da değil– yiyeceğe harcadığımdan daha fazla harcadığımı hesapladım. Fakat dükkân kapalı ve karanlıktı. Kapının dışında beyaz sade bir rafta birkaç karton kapaklı kitap duruyordu. Kitaplar dışardan mı geliyordu, yoksa herkes için mi bırakılmışlardı, bilmiyorum. Merak edip başlıkları dikkatle okudum. İşte bir kitap kapağında okuduğum en iyi şeyle böyle karşılaştım: “Bir kız kendine inanırsa ve vizon bir kürkü varsa, gidemeyeceği hiçbir yer yoktur.” Yani, evet! Gerçekten de! Ne kadar gerçek ve harikulade! Ne kadar da

Holly Golight*! Kitapların satılık olup olmadığı belli değildi, ama benim olmak bu romanın kaderinde vardı, posta deliğinden içeri bir sterlin yollamadan önce biraz düşündüm.

(Şimdi aslında vizon bir kürküm olmadığını söylemek için iyi bir zaman. Oldukça güzel bir saatim var ve sanırım bu da insanın kimseyi kızdırmadan giyebileceği en lüks parça. Hayvanlara işkence etmekle ya da gelişmekte olan ülkelerdeki kartellere fon sağlamakla suçlanmak istemem. İsviçreli bir zanaatkârın muhtemel sömürüsü, ruhuma gün boyu bir yük bindirmeyecekti.)

Kitap, merak ettiyseniz diye söylüyorum, John P. Marquand'ın *B.F.'s Daughter* adlı kitabı, yazarın Mr. Moto kitaplarından. En lezzetlisinden süprüntü. Mickey Spillane'nin François Sagan'la, 5. Caddede'eki Saks'ın lobisinde buluştuğunu düşünün bir. Yıl 1946. Alışveriş yapıp onla bunla yatmaktan bahseden genç kız romanlarının bununla hiçbir ilgisi yok.

24 Kasım, Pazartesi

Noel her sene daha erken geliyor gibi sanki, değil mi? Sanırım birinin peri ışıklarını astığını gördüm geçen hafta ve komşum kırmızı çorapları temmuzdan beri penceresinde asılı tutuyor. Artık herkes Noel meraklısı ve daha bir ay olmasına rağmen ben bu işten çoktan bıktım. Hristiyan da olmadığımı düşünülürse tahammülüm çok düşük.

Saçma sapan “bayram” olayları:

- Kırmızı ve kürkle süslenmiş iç çamaşırı giymem istenilir, bu da sadece erkeklerin bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüklerini ispatlıyor. Dahası, Noel Baba'yı tahrik edici bulmaları için çok tuhaf bir çocukluk geçirmiş olmalı. Bunun ödeme gerektiren bir sapıklık olduğunu bilmek belki bir rahatlama kaynağıdır.

* ‘Breakfast at Tiffany’ filminde Audrey Hepburn’ün oynadığı kalite eskort karakterin adı. (ç.n.)

- *Crimbo** kelimesini kullananlar. Hiç doğru değil.
- Gayretli Hristiyan arıların “bu dönemin gerçekten ne anlama geldiğini” hatırlamamız için yalvarmaları. Efendimiz Harvey Nichols’un** kutlu belirmesiyle ilgili, öyle değil mi?
- Hediye almanın imkânsız olduğu insanlar. A3 bu kategoride, tek hovardalığı aldığı yıllık *Manchester United* biletleri. Her şeyi olduğuna inanan birine ne alırsınız? A4’ü arıyorum, çorap almamı öneriyor.
- Tatilde ne yapacağımı soran müşteriler. Çünkü uygun cevabın ne olduğuna karar veremiyorum – muhteşem bir yalan mı (Donovan Leitch’in krakerini çekeceğim), yoksa sıradan gerçek mi (yeddi kollu şamdanı yakmak için kuzeye doğru çetin bir yolculuğa çıkacağım)?

Fakat bayramlar harikadır, çünkü;

- Tanrısal bir hak ya da hakkında konuşulmayan bir kural yüzünden, tüm ülke işi asmaya karar veriyor. Sonuç olarak da, kimse güvenilir bir iletişim beklemiyor.
- Noel turtasının kokusu. Noel turtası üzerine karmaşık ve tutkulu tartışmalar. Daha çok Noel turtası almak ihtiyacından çıkılan alışverişler. Noel turtası uğruna vazgeçilen yemekler.
- Yılsonu endişesi benim için iş yükünde artış demek. Kendimi seks alanında çalışan bir hayırsever gibi hissediyorum.
- Tanıdığınız ve sevdiğiniz insanları görmek. Tanıdığınız ve sevdiğiniz insanları sarhoş görmek.

Bu sene, yaşlı teyzelerimden korkunç hediyeler istiyorum, gerçekten. Yün çorapları ve işlemeli mendilleri getirin bana, lütfen!

* Noel için kullanılan argo bir kelime. (ç.n)

** Dünyanın büyük şehirlerinde yer alan lüks mağazalar zinciri. (ç.n)

25 Kasım, Salı

Birbirinden bir saat arayla iki müşteri vardı, birkaç blok arayla oturuyorlardı. Rüzgâr ve yağmur aradaki sürede bir yerlerde saklanmaktan başka bir şey yapılamayacak kadar şiddetliydi. O yüzden Southwark yakınında uygun bir bar bulup bir içki için girdim.

Bara yürüyüp duble rom ve soda ısmarladım. Hafta arası bir barda, iğne topuklu sarışınlara pek sık rastlanmaz, fakat mahalle arasındaki barlara girdiğimde yaşanan rahatsız edici suskunluklara alışkınım. Gerçek bir şömincinin üzerinde tehlikeli şekilde asılı duran geniş ek-randa futbol maçı vardı. Herkes maçı seyrediyordu, ben de seyrettim.

Yetmişlik barmaidi saymazsak –*anaç barmaid* demeliydim belki– odadaki tek kadın bendim. Fakat bakışlar ne aşağılayıcı, ne de şehvetliydi. Herkes durdu, beni gördü, ardından da içkilerine ve futbollarına geri döndüler. Anlaşılan maç önemli bir maçı.

Beraberlikle sonuçlandı. Arka masalardan birkaç adam gelip biralarını tazelediler. İçlerinden birisi birasını beklerken benim oturduğum yerin yakınında durdu.

“Senin içeri girdiğini gördüğümüzde, maskot olabileceğini düşündük.”

“Sahi mi?” dedim, kafam karışmış şekilde.

“Şey, fark etmez aslında. Celtic yine de grubunun tepesinde.”

“Demek öyle. Ben elimden geleni yaptım.”

Güldü ve uzak bir köşeye doğru gitti. İşte o zaman şapkamın, bir saattir başımdan çıkarmadığım şapkamın, yeşil-beyaz çizgili yani Celtic’in renklerinin taşıdığını fark ettim. Maskot işte. Bar-dağımdakini bitirdim ve bir sonraki randevuma gitmek için ayrıldım.

26 Kasım, Çarşamba

Bu toplum sağlığıyla ilgili bir mesele, biliyorum. Yaptığım iş, temas kurduğum insanların sayısı. Dünyanın dört bir tarafından gelen hastalıkların olduğu bir şehirde yaşıyor olmam. Ve insanların dışarıya

çıkıp parti yaptıkları, har vurup harman savurdukları, normalde yapmayacakları şeyleri yaptıkları yılın bu zamanı; “Hey, bir yılın daha sonuna geldik, bir ödülü hak ettim” diye düşündükleri festival zamanı. Sonra da ertesi sabah uyandıklarında, ne kaptıklarından ve geceyi kimle birlikte geçirdiklerinden emin olamazlar. Ve hatırlasanız bile, o sırada kimde olup kimde olmadığından da asla emin değilsinizdir.

Ben hastalık yayan bir vektörüm. Kimse güvende değil, orası kesin, fakat bazılarımız diğerlerine göre daha büyük risk altındalar, günümüzde ulaşılabilen tüm önlemlere rağmen; ücretsiz klinikler, aşılar, halkı bilinçlendirme kampanyaları.

Bu benim için de önemli. Telekızlar için ücretli izin diye bir şey yok. Tanrı hastaneye düşürmesin.

O yüzden sizi elimden geldiğince rahatlatmak istiyorum. Bilmenizi isterim.

Grip aşısı oldum.

27 Kasım, Perşembe

Dün gece geç saatte Delikanlı’dan bir mesaj aldım: “İşten sonra bize içki ısmarladılar. Ve şimdi de bir ağaçtayım.”

Dışarısı soğuk. Umarım hızla küçülen delikanlı tarafları eve sağ salim varmıştır ve yakında tekrar ısınmaya hazırdırlar.

İlk tanıştığımızda onun doğum günüydü, bir sene önceydi yaklaşık. Bir gece kulübünde dans pistini paralıyordu –abartmıyorum– o ve aynı şekilde geniş ve sarhoş arkadaşları kapıdan girdiği anda kapıdaki güvenlikler ense tüylerini kabarttılar. Tüylerini kabartan tek onlar değildi. Gözlerimi su gibi hareket eden, kol ve bacaklarını sanki bedenine öylesine iştirilmiş gibi sallayan bu adamdan ayıramıyordum.

Normalde kalabalık olan pistte, onların etrafında geniş bir daire oluştu. Sırayla birbirlerini savuruyorlar, gülüyorlardı, küçük çocuklar gibi. Gözleri parlıyordu, büyük olasılıkla alkol yüzünden. Kıvrıkcık saçları ve çilleri, bir oda dolusu solgun ve yapmacık insanın arasında hemen fark ediliyordu. Ortak bir arkadaştan bizi

tanıştırmasını istedim. Kulüp çok gürültülüydü, aşağı baktı, bana gülümsedi, fakat konuştuklarımızın tek kelimesini bile anlamadı. Kenarda durdum ve bekledim. Tuvalet kuyruğuna girmek için dışarı hole çıktığında, peşinden gittim.

“Doğum günün kutlu olsun.” dedim.

“Teşekkürler.” gülümsedi. Beni hatırlamış gibi durmuyordu. Fakat bluzumun önüne bakmak ilgisini fazlasıyla çekmiş benziyordu. Eh iyi, diye düşündüm. Bu da bir başlangıç sayılır.

Parmak uçlarıma yükseldim ve onu öptüm. Şaşırmış gibiydi, ama karşı koymadı. Onu daha küçük, daha sessiz bir odaya sürüklemek için koluna asıldım. Kırmızı kadifeden bir kanepenin köşesine iliştik ve birbirimize sarıldık.

“Bunu yapamazsın.” dedi.

“Neden?”

“Beni hiç tanıımıyorsun.” dedi. “Adım, nereden geldiğim... Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bilmek istiyorum.” dedim, kalın kaslarla sarılı kolunu elimle sıkıştırırken. Belimin üstünde bastırmadan duran elleri, kesinlikle bir erkekte şimdiye kadar gördüğüm en geniş ve en güzel ellerdi.

Tam o sırada başka bir kadın –belki de biyolojik olarak kadın değildi, karanlıkta anlamak zor– araya girdi. “Çizmelerin çok hoşuma gitti tatlım.” dedi.

“Sağ ol.” Baş döndürücü topuklarıyla diz seviyesinde deri çizimler giymiştim. Üzerinde resmen topallayarak yürüyordum, ama buna değerci.

Delikanlı aşağı doğru baktı. “Aslında gayet güzeller.” dedi, dizimin hemen altındaki deriyi parmağıyla okşayarak. Eridim. “Fakat diğerlerinin yanına geri dönmeyelim bence. Bunların içinde dans ederken bileğini inciteceksin.”

“Tahminimce yapacak başka bir şey bulmamız gerekiyor.”

“Sanırım.” gülümsedi, bir süre daha birbirimize dokunduk, ta ki saatime gözüm ilişene kadar. Külkedisi’nin kaçma vakti gelmişti. “Benimle eve gel.” diye kulağıma mırıldandı, bir yandan

sol çizmemin fermuarıyla oynuyordu. Bir kadının hayalini kura-
cağı türden bir emirdi. Karşı konulmaz.

“Erkek arkadaşım var.” dedim. Ondan bahsetmek adil olurmuş
gibi geldi. Delikanlı umurunda olmadığını söyledi. Teknik açıdan
benimkisi açık bir ilişkiydi, fakat bu adamın bir gecelik malzeme
olmadığını görebiliyordum. Bundan daha ilginçti, etrafında patla-
yan fazla enerji vardı. “Şey...” dedim, “bana bir geceliğine sahip
olursun ya da beni tekrar görebilirsin. Hangisini tercih edersin?”

“Seni tekrar görmem mümkün değil.” dedi, Delikanlı.
Omuz silktim – *tant pis**. “Seni sürtük.” Fakat gülümsüyordu ve
telefon numaramı aldı. Kapıdaki güvenliklere kadar beni takip et-
ti. Arkadaşları hâlâ içerideydi. Biraz durakladık. Onu çağırabilir-
dim, bunu istiyordum da, fakat aynı zamanda cam kapıdan dışarı
çıkıp yürüdüğümde, arkamdan gidişimi seyredeceğini de biliyor-
dum.

Eve döndüm ve ev arkadaşlarıma âşık olduğumu söyledim. Sı-
rası gelmişken, bu sırada körkütük sarhoş olduğumu ve kafamın
üstündeki yılbaşı çelenginde dört mumu dengede tutmaya çalıştı-
ğımı da söyleyeyim.

O hafta, Delikanlı’yla birlikte bir şeyler içmek için dışarı çık-
tık, fakat hiçbir şey olmadı. Kendimi rahatsız hissettim, ilk bu-
luşmamızın vaat ettiklerini gerçekleştirmek zordu. Başta bir şeyler
yapmayı denedi –uzun uzun bakmalar, sürünen eller– fakat kısa
zamanda sınırları öğrendi. *Bon ton* mağazalarının sadık bir müşte-
risi olabilir, ama aşağılık bir herif değildi. Belki de sabırla sıranın
kendisine gelmesini bekliyordu. Şu andaki ilişkim kesinlikle sağ-
lıklı bir ilişki değildi. O erkek arkadaşımdan ayrılıp Londra’ya
taşındığımda o da Brighton’da yeni bir evde yaşıyordu. Benimle
buluşmak için arabayla geldi ve yeni evime eşyaların hepsini taşı-
dı. Etrafa saçılan kutuların, bavulların ve yerdeki kitap yığınları-
nın üzerinde ilk defa seviştik. Tahta döşemeler. Sürtünme izleri
haftalar sonra bile hâlâ duruyordu.

* Pekâlâ, ne yapalım anlamında Fransızca bir deyim. (ç.n.)

29 Kasım, Cumartesi

Makyaj malzemelerinin durduğu rafı temizlemekle uğraşıyorum, kuruyan kabuk kabuk olmuş oje şişelerini ve fondötenden hamura dönmüş süngerleri attım. Bu işin sadece boşluk doldurmak için yapılacak bir şey olduğunu düşünmüştüm, fakat artık aylar geçti. Neredeyse rutine dönüştü, fakat bunun böyle olmadığı günleri hatırlıyorum.

İlk randevuma hazırlanmak, sahneye çıkmak için hazırlık yapmaya benziyordu. Bir ilk kat yaydığımı hatırlıyorum; far, göz kalemi ve maskara; dudak kalemi ve parlaticısı. Hazırlık erken başlamıştı. Fazlasıyla erken. Fakat her şeyi nasıl bir araya getireceğim ve ne kadar zaman alacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Duş yaptım ve beyaz fayanslı banyoda ağdadan ve jiletten kurtulan kılları arayarak iyice kurulandım. Şöylesine bir deodorant sıktım. Dekolteme ve dirsek içlerime bir damla parfüm sürdüm. Beyaz dantel sutyenimi ve külotumu, çoraplarımı giydim, saçımı kuruladım. Nereden ayırmalı? Hangi tarafa düşürmeli? Saçımı yukarı kaldırsam mı, bıraksam mı? Kabarık ya da düz? Uçları nemli gece havasında kıvrılmasınlar diye düzelttim, diğer taraflara dokunmadım. Küçük inci küpeler.

Elbisemi kafamdan geçirip sonra makyaja başladım. Fondöten, pudra yok. Fazlalıkları ıslak bir mendille hafifçe aldım. Menekşe rengi far – şöyle bir dokundurdum. Sadece göz içlerimin köşesine gümüşsü beyaz renkte göz kalemi çektim. Kedi gibi gözler mi, değil mi? Vamp kadın mı, genç kız gibi mi? Ellerim hafifçe titriyordu. Maskarayı açtım, fazlalıkları kâğıt mendile sildim, biraz havalandırdım. Bir kat sürdüm. Ardından ikinci katı.

Gözlerim aynada, yüzümün geri kalanından bir kilometre önde duruyordu. Dudaklarımın kenarını kalemle çizdim, ne kadar kullanmak gerektiğini, ne kadarının adamın üzerinde çıkacağını merak ediyordum. Yanıma ne almalıydım, yeniden makyaj yapmak için vakit olacak mıydı? Küçük parmağımın ucunu fondötene

batırıp ruj olarak kullandım. Parlaticı. Daha çok parlaticı. Menajerin tavsiyesini düşündüm: “Erkekler parlak dudaklara bayılırlar.” Sanırım nedenini anlamak için dâhi olmaya gerek yok.

Saçımı alnımdan ve yanaklarımdan uzak tutmak için biraz jöle. Geride tutmak için bir toka. Ayakkabılarımı giydim ve tokasını ayak bileğimde bağladım. Siyah, parlak deri, ayak üstünde uzun bir şerit ve sivri topuklar. İnanılmaz derecede yüksek topuklar, gerçi bir keresinde ayağымda onlarla otobüsü yakalamak için koştum, birçok kerc sabaha kadar dans etmişliğim de vaki. Becerbeni ayakkabıları.

Sonra da paltom. Lise atkısı mı, yoksa mavi tüylü olan mı? Mavi, paltonun üstünde iplik bırakır; maviyi takmamaya karar verdim sonunda. Soğuk bir geceydi. Deniz mavisi eldivenler, bilek kısmında küçük düğmeleri var. Paltomun yakasına kelebekli bir iğne geçirdim. Gergindim; derin nefesler aldım. On beş dakika daha beklemem gerekiyor.

Ağzım kurumuştı. Mutfığa gidip bir içki koydum. Alkol almak kötü bir fikir miydi? Bilmiyordum. Bir tane den bir şey olmazdı. Dudaklarım, bardağın kenarında çatlak pembe bir yarımaya bıraktılar. El çantamı hazırladım. Palto, atk ve eldivenlerin içinde terliyordum. Taksinin gelmesinc hâlâ on dakika vardı. Buluşacağımız yer için tekrar haritaya baktım. Haritayı yanıma almak istemiyordum. Metro istasyonlarından birine yakındı. Metrodan sonra gideceğim yönü hatırlayabilirsem, sorun olmayacaktı.

Alt kata inip dışarıda durdum. Soğuk rüzgâr ensemdeki nemli saçları gıdıkladı. Yaşadığım sokağa baktım. Dışarıda yürüyen kimse yoktu. Birkaç araba geçti. Durakta bir otobüs durdu. Bekleyen kimse yoktu, devam etti. Arkasından küçük bir araba yanaştı, camından dışarı bir adam bakıyordu. Bu taksi olmalı diye düşündüm. Odaklan. Artık iş başındayım. Gülümse, elinle işaret yap, ona adresi ver. Bu noktadan sonra ben, artık ben değilim.

Evi bulduk. Şoföre parayı ödedim. Merdivenleri çıktım, kapıda pirinç tokmak vardı. İçeride ışık yanıyordu. Saçım yüzüme düşü-

yor. Tokayı çıkardım ve saçlarımı sallayıp açtım. Gülümsedim. Kapıyı vurdum. Artık geriye dönüş yoktu.

Ertesi sabah, kendi yatağımda yattım. Elimi kaldırdım, uzun süre gözlerimi dikip baktım. Bir şeylerin değişik mi olması gerekiyordu? Kendimi kurban gibi ya da kullanılmış mı hissetmeliydim? Bilemiyordum. Feminist teorinin incelikleri burada geçerli değil gibiydi. Her şey eskiden olduğu gibiydi. Aynı el, aynı kız. Kalktım ve kahvaltımı hazırladım.

30 Kasım, Pazar

Delikanlı, bir süreden beri yeni bir pozisyon arıyor (iş pozisyonu anlamında, seks değil, gerçi her önerisi de sevinçle karşılanır). İşinde o kadar uzun süredir mutlu değil ki, ama güvenli, şunu var, bunu var, işte bilirsiniz. Çalışma arkadaşları üniversitede birlikte takıldığı insanlar. Fakat içlerinden birisi işten çıkartıldı, o da yönetimin üst kademelerindekilere tüm dikkatinin onun neler yaptığına yöneldiğini düşünüyor. Ben orduyu önerip duruyorum, üstelik sadece üniformanın içinde son derece çekici duracağını düşündüğüm için de değil. O yüzden bana CV'sini e-posta attı, ekleyebileceğim bir şey var mı diye.

Yarım saat içerisinde ona geri gönderdim. Neredeyse hemen telefon çaldı. Arayan Delikanlı'ydı ve kahkahalarla gülüyordu.

“Harika şeyler bunlar, kedicik... fakat bunları kullanabileceğimi sanmıyorum.”

“Hayır mı?”

“En başta, ordunun benim aletimin büyüklüğünü önemsediğini hiç sanmıyorum.”

“Bundan emin olamazsın. Görüşmeye kimin gireceği belli olmaz.” Duyduğuma göre askeriye son zamanlarda gerçekten modernleşmiş.

“Güzel düşünce.” Telefonun öbür ucunda e-postanın aşağılarına indiğini duyuyordum. “Boşalmalar arasındaki kendini toparlama süresi, ‘Diğer Özellikler’ bölümünde olmamalı.”

“Benim için önemli, şekerim.”

“Kuşkusuz. Ve de ‘Oral seks: Verme ve alma.’ ‘İlgi Alanları ve Faaliyetler’ bölümünde mi?”

“Öyle olmadığını mı söylüyorsun yani?” Birlikte güldük.

Ona kendi çalışma alanımı önermek geldi aklıma, kabul edeceğinden değil ya. Delikanlı balina korse kadar tutucudur. Bense, buna karşılık, arkadaşlarımız arasında genelde ahlaksız olarak tanınırım. Hayatımı kazanmak için ne yaptığımı bilmeyenler arasında bile.

Aralık

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

Felaketler

Benim için, baş edilemeyecek felaket yoktur. İşler korkunç derecede yanlış giderse, müşteriyi muhtemelen bir daha asla görmeyeceğinizi bilerek kendinizi avutun. Her şey yolunda bile gitse, büyük olasılıkla müşteriyi yine de görmeyeceksiniz.

Ayrıca, cep telefonunuzun pili tam dolu vaziyette ve gerektiğinde erişebileceğiniz bir mesafede olduğundan emin olun. Ve biyolojik kökenli bütün pisliği temizlemek için bir paket ıslak bebek mendilinizi elinizin altında bulundurun.

Yemek

Orospuluk egzersiz yapmak gibidir; buluşma saatine çok yakın yemek yiyemezsiniz, yoksa uygunsuz bir anda iri parçalar püskürtme riski var demektir. Yemeksiz buluşmaların genel zamanlaması, normal yemeklerin neredeyse hiç söz konusu bile olamayacağı anlamına gelir. Büyük bir öğle yemeği yiyin. Eve giderken atıştırmak için bir şeyler alın yanınıza. Her ihtimale karşı bir kaşık taşıyın yanınızda.

Egzersiz

Birisi bir keresinde bana, kızın üstte olduğu pozisyonların saatte, spor salonundaki hızlı aletler kadar kalori yaktırdığını söylemişti. Siz yağ yakacak kadar antrenman yapamadan, beylerin dağılma eğiliminde olduklarını aklınızda tutun.

Unutkanlık

Buluşmanın ayrıntılarını ajansla mutlaka tekrar teyit edin. 1302 no'lu kapı yerine 1203'ü vurmak beklenmedik sonuçlar doğurabilir. Ben hafızama güvenmektense, yanımda küçük bir not defteri taşıyorum.

Ayrıca, ayrıntıların elinizin üstüne de yazmayın.

G Noktası

Çalışırken onun nerede olduğunu bilmenize gerek olmayacak. Evdeki dolaba kaldırın ve en iyisine saklayın.

1 Aralık, Pazartesi

Müşterinin elleri kare şeklinde, uzun parmaklı ve meraklıydı. Bana Delikanlı'nın ellerini hatırlattılar. Göğüslerimi pençeleri arasına aldı, sonra kalçalarımı ve içeri daldı.

Birdenbire irkildim.

“Pardon, canını mı yaktım?” diye sordu.

Ben yan yatmıştım, o da kaşık gibi bana sarılmıştı, suçlu parmaklar arkamdan bacaklarımın arasında duruyordu. “Birazcık sadece.” Sağ elini kaldırdım ve tırnaklarını inceledim. Temiz, fakat çoğununkinden daha uzun. Ve biraz da tırtıklı. “Tırnaklarımı mı yiyorsun?”

“Evet.”

Yerde duran çantama ulaşmak için yatağın kenarından uzandım. “Bekle.” Küçük, gümüş bir kozmetik kutu ile döndüm ve bir tırnak törpüsü çıkardım.

Omuz silkti. “Törpülere katlanamıyorum,” dedi. “Tahtaya sürlen tırnak gibi bir şey.”

“Bana güven.” dedim ve tırnak kenarlarını törpüleyerek düzelttim. Başparmaklarını pürüzsüz ovallerinde gezdirdi, değişiklik üzerine yorum yaptı. “Bu iş için fazlasıyla iyisin,” dedi yavaşça, ben de ya daha önce eskort kızlarla kötü deneyimler yaşamış ya da ben karşılaştığı ilk eskort kızım diye yorumladım bunu. Umarım ikincisidir.

2 Aralık, Salı

Öyleyse bir kız izin gününde ne yapar?

Külot alışverişine çıkmanın dışında, tabii ki.

Önceden ayırtmış, herkesi defalarca uyarmıştım. Delikanlı şehir dışında, N. ile birlikte spor salonuna da gitmiyoruz. A1, A2 ve A4 ile öğle yemeği ayarlanmaya çalışıldı, şansını yokmuş. Hastalık yok, müşteri yok. Şöyle adam gibi bir cvde yayına. Ayak işi yok, randevu yok ve yıkanacak çamaşır da yok. Yemek pişirme (ve bulaşıkları başka bir güne bırakma zamanı). Temizlikçi kadın

yok, menajerden telefon da gelmiyor. Gidilecek bir yer, olunacak bir şey yok. Sadece küçük çalılığın üstünde oturan ben.

En iyisi şu vibratörü bulmalı.

4 Aralık, Perşembe

Londra’da, büzüğümü bir saat boyunca yalamak için biraz önce para ödeyen birisi var. Bu aslında herkesin hayattan istediği bir şey değil midir; kıcınızı öpecek ve bundan zevk alacak birisi?

Birisi bana başta böyle harika müşterilerin var olduğunu söyleseydi, hiç tereddüt etmeden atardım.

5 Aralık, Cuma

“Bir kadınla birlikte oldun mu hiç?” diye müşteri sordu, göğüslerimi okşarken.

“Evet.” dedim. İç geçirdi. “Pek çok kadınla. İş dışında.” Son defasından bu yana bayağı zaman geçti. Delikanlı benim geçmişimi bildiği için oflayıp pufluyor bazen, hiç üçlü yapmadı da daha. Yedek bir kız edinmenin ilişkiye gctireceği sorunların farkındayım. Profesyonel birini seçmek daha iyi, bence. Belki ileride bir gün. Şimdi değil.

“Lezbiyen misin?”

“Hayır, sadece kadınları severim.” Büyük olasılıkla sekste erkeklerle aynı derecede. Fakat ilişkiye gireceksem erkekleri tercih ederim, sanırım bu da benim temelde lezbiyen olmadığımı gösterir. Bu üniversite yıllarındaki, yürek parçalayıcı kimlik saptaması saçmalığı üzerine varılmış bir sonuçtu. Kadınları becerebilirim, fakat birini eve götürmek de istemem.

6 Aralık, Cumartesi

Ajansın web sitesine göz atıyordum gene. Menajer, profilleri zaman zaman yeniden düzenliyor, şu ya da bu kızın işlerini biraz açmak ya da yeni gelen birini tanıtmak için.

Kendi profilim sitedeki diğer kızlara ve internetteki diğer resimlere oranla makul duruyor. Dikkat çekecek özel bir şey yok; diğer yüzlercesi gibi. Sadece Londra'da bile kaç telekızın çalıştığını görmek insanı her zaman şaşırtıyor. Dünya üzerindeki her azgın işadamına bir uzun bacaklı sarışın ya da esmer seks tanrıçası düşüyor sanki, bir-iki tane de fazladan ateşli, orta yaşlı kadın.

Kendimi sitede ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Profilim sonuçta yeterince eli yüzü düzgün olmuştu. Öyle olacağını düşünmemiştim, özellikle de fotoğraf çekimlerinin nasıl geçtiği düşünülürse. Birtakım orasından burasından kırpma ve fotoğraf hileleri oldu, fakat görüntülerdeki kadın kesinlikle bendim. Birisi beni tanıyabilir miydi? Aptal olma, diye payladım kendimi. Seni bilen hiç kimse, eskort sitelerini incelerken sana rastladığını itiraf etmeyecektir. Belki, diye düşündüm dehşet içinde, daha kötüsünü yapıp bir randevu ayarlayabilirler!

Eskort ajansının fotoğrafçısı benimle bir otelde buluşmak için sözleşti. Sevimli bir kızdı, ta ki ağzını açana kadar. Hemcın üstüme gelmeye başladı. "Saçlar yeterince kabarık değil." dedi ve zamanını ülkenin iyi köpek bakım tesislerinde geçirmişe benzeyen bir kabbartma tarağı çıkardı. Kendi pembe dudak kalemi de benim dudaklarımı daha büyük ve sarkık gösterme yarışında sırasını almıştı. Yanımda getirdiğim iç çamaşırı hâlâ paketinde duruyordu, uygun-suz bulundu – bu da fazlasıyla zevkli demekle aynı şeydi. "Sana şöyle... mor bir şey yakışır." dedi ve ucuz dantel bir üst fırlattı. En azından giyilmemişti, etiketi hâlâ üzerinde duruyordu. İşte kendimi böylece asla giymeyeceğim renkler içinde, asla kullanmadığım şekilde makyaj yapmış halde ve normalden on kat büyük bir saçla otel eşyalarının üzerinde kıvranırken buldum. "Şu bacaklarını düz tut havada." dedi, üst üste poz vermeye harcadığım güçten basenlerim titremeye başladığında. "Ve... rahatla!"

Bir düzine kadar göz kamaştırıcı poz üzerinde çalıştık. "Sıkılmaya başladın mı?" diye şaka yaptı.

"Evet."

Sert sert baktı. "Sıkıldın demek. Çok kötü."

“Dalga geçiyordum. Aslında hiç sıkılmadım.” dedim, göğüslerimi on üçüncü kez avuçlarken.

“Bikini çizgisi ne kötü durmuş. Yetmişlerdeki porno yıldızlarına benziyor.” Bana pembe lateksten seksi don giydiren biri mi söylüyor bunu? Makinedeki filmi değiştirdi ve diğer filminden çekmeye başladı. Daha fazla şekilde bükülmenin imkânsız olduğunu sanırdım. Bir saat sonra artık yeter deyip sivillerimi giymek için kalktım.

“Seninle bir daha görüştüğümüzde, sana bildiğim bir salonun adını vereyim, cilt bakımında mucizeler yaratıyorlar.” dedi, kapıdan çıkarkenki vurucu cümlesinde. Pek dâhiyane sayılmazdı.

Hüküm birkaç saat içinde geldi. Şaşırtıcı şekilde menajer sonuçlardan memnun kalmışa benziyordu. “Hayatım, resimler şahane.” telefonumun diğer ucunda kedi gibi mırıldandı. Telefonda kendini hiç tanıtmadığını fark ettim, direkt sohbete giriyor. Annemle aynı cazibe okulundan mezundur kesin.

“Teşekkür ederim, rahat görünmedim diye üzülüyordum.”

“Hayır, iyiler. Benim için bir şey yapmanı istesem? Profilin için bir şeyler yazabilir misin? Öbür kızların çoğuna ben yazıyorum, ama sen bunu gayet iyi yapabilirsin.” Bir diplomalıyı daha ajansına kattığı için seviniyor gibiydi; belki de eğitim seviyesine göre komisyon alıyorlardır?

Ne sinir bozucu.

Ben uzun boylu, lezzetli... ah, hayır. *Amusant, savoir faire*?* Kurtarın beni. Kendi kendine motive olur, grup çalışmasında iyidir... belki böylesi gerçeğe daha yakın. Orospular için CV kursları yok mu?

Sonuçta ortaya çıkan şeyi beğendim. Ajansın web sitesinin görünüşünü en başında sevmiştim, özellikle de kadınların tasvirlerini. Pek çoğundan daha dürüst duruyorlardı –kızın ölçüleriyle ve neler yaptığıyla oynanmamıştı– ayrıca daha az pornografikti. İçlerinden hiçbiri resimdeki kızın evin borularını bile yutabileceğini, coşkulu bir seks makinesi olduğunu ya da porno dergilerde resim-

* Fransızca “Eğlenceli, en iyisini yapar” anlamında bir deyim (ç.n)

lerinin çıktığını garanti etmiyordu. Fotoğrafçının gardırobundaki ucuz kıyafetler beklenmedik şekilde, gerçekte gözüktüklerinden çok daha seksi ve zarif durmuşlardı (elbette, dünyayı verseler bunu ona itiraf etmezdim). Ve aynı pozların yüzlerce resimde yankılandıklarını gördükten sonra, sokulduğum tüm o pozisyonlar bana tanıdık geldi.

Çekici pozlar yakalamak kesinlikle bir sanat. Bir taraftan, mükemmellik bekleniyor ve bundan azına da tolerans gösterilmiyor; öyleyse bilgisayardaki hileler herkesin en iyi arkadaşı demektir. Öte yandan, vücutlarının görüntüsünü beğenenler, yapabilselerdi podyumlara giden yola girmekte tereddüt etmeyecek olanlar karşısında çok dezavantajlı bir durumdalar. Resimlerin dikkatli incelenmesi şu akımların olduğunu ortaya çıkardı:

- *Öne eğilirken popo çekimi*: Bu şekilde herkes güzel görünür. Vanessa Feltz* büyük olasılıkla, böyle bir pozla Heidi Klum'u ikiye katlayacaktır. Sallantılı yüzün hepsi size bakarken görmediyseniz, beklediğinizden azıyla (ya da fazlasıyla) karşılaşsanız şaşırmayın. Ayrıca “dörtlü sürünmeyi” ve “yüzü yere bakan yaymış kartalı” da mutlaka görün.
- *Göğüs avuçlamak*: 70 beden göğüs bile, göğüs etinin doğru yana eğilmesiyle *jordanesque*** boyutlarda görünebilir. Anlamı ne ki? Pek çok erkek küçük göğüslerden hoşlanıyor. Birinin söylediği gibi, bir ağız dolusundan çoğu boşa gidiyor. (Benimkiler tam bir avuç dolduracak ölçüde, fakat bu konuda benim sözüme inanmak zorundasınız. Üstelik kimin elleri olduğunu da söyleyemiyorum.)
- *Yukarıdan çekilen derin dekolte*: Bir öncekine bakınız.
- *Parmak ucunda durmak*: Eğitim almış bir balerin değil o, sadece bacaklarını uzun göstermeye çalışıyor. Tanrı çıplak

* “Biri Bizi Gözetliyor”a katılan topluca bir sarışın. (ç.n)

** Jordan mahlasıyla (asıl adı Katie Price) ve iri göğüsleriyle tanınan İngiliz fotomodelle gönderme yapılıyor. (ç.n)

ayaklarımızı havaya uzatmamızı isteseydi, iğne topukları icat etmezdi, sanırım.

- *Gece şalı/tam yerinde bir kürk:* Kalın kollar, di mi?
- *Yüksek yaka/yanakları örten uzun saç:* Sarkık gerdan ya da hiç gerdan olmaması demek. Julie Burchill bu numarayı yapıyor, bu da her şeyi açıklıyor bence.
- *Uzun çizme ve dizüstü dar etek kombinasyonu:* Gerçek hayatta bu son derece seksidir. Bir kadının bacağına görünen kaymak gibi beyaz şeridi okşamayı kimin canı istemez ki? Seksi resimlerde baldırlarını milim milim göstermeye çalışan herkesin bacak sorunu var demektir.
- *Köpük banyosu:* Pek çok kusuru kapatmak için iyidir.
- *Geriye eğilmek:* Öne eğilip popoyu çektirmek gibi, sadece onun tersi. Ayva göbek olasılığı çok büyük. Ben şahsen, birini bir saat boyunca aralıksız göbeğini içeri çekmeye zorlamaktansa bir gıdım et görmeyi tercih ederim.
- *Bacak bacak üstüne atmak:* Ağda yapmamış.
- *Kısa çorap:* Aynen.
- *Saçları genç kız gibi toplayıp genç kız havasında giyinmek:* Aslında otuz dört yaşında.

7 Aralık, Pazar

N. bütün dedikoduların toplandığı kişi, benimle spor salonunda buluşup oradan da akşam yemeği için bana geliyor. Pornoya son derece meraklı ve bunu kanıtlayacak bir de dergi koleksiyonu var. İşyerinden bir arkadaşıyla Amsterdam'a gitme planlarından bahsetti bana.

“Hazır oradayken, neden üçlü yapmak için kız bulmuyorsun?” diye sordum, kondisyon bisikletinin kollarına doğru eğilirken. Üçlü seks onun uzun zamandır süren fantezisi. Yaşlı kadınlardan ve atlardan sonra tabii.

N. için üzülüyorum. Grup seksin meyvelerinden bir-iki kere tattıktan sonra, kafasını tamamen ona taktı. Mesela, zengin kadın

ve erkek arkadaşıyla geçirdiğim geceyi ayrıntılarına kadar anlatmamı isteyen oydu, hatta açıklayıcı resimler bile şart koştu.

“Neden, Hollandalı kadınların İngiliz kadınlarına göre daha istekli olduklarını mı düşünüyorsun?”

“Hayır, parayla birini bulabilirsin demek istedim.”

“Hım.” dedi. N. çekici bir erkek. Orospuluk fikrini desteklese de, bir fahişeyi gerçekte deneyeceğini sanmıyorum. Ben pedal çevirirken, o da koşu bandında yavaş bir koşuya başladı. “Yasal kerhaneler olsaydı, bütün kızları ödeyip alırdım.”

“Şimdi de açgözlü davranıyorsun.” diye payladım. “Yanlış hatırlamıyorsam, sana genelde bir kere yeter.” Birkaç istisna hariç. Uzak geçmişte bir kere o ve ben bir üçlü yapmıştık ve bildiğim kadarıyla, o zamandan beri bir daha denemedi.

“Ah!” Fakat gülümsüyordu. Ve o gülümsediğinde, onu ne kadar seksi bulduğumu düşünüyorum, gözlerinin film yıldızı gibi nasıl kırıştığını. “Senin şey yapma şansın var mı...”

“Üzgünüm hayatım, tren istasyonu yıllarca önce terk etti.” İğgğ, arkadaşlarımla seks için bana para ödemesi. Bunu hiç düşünmemiştim. Gelecekteki bütün olası teklifleri başlamadan kapatmayı hatırlamalıyım. Özellikle de işim hakkında aynı derecede bilgi sahibi olmadıkları düşünülürse. A2 bütün her şeyi biliyor, A1 ve A4 genç hatları biliyorlar, ama ayrıntılardan haberleri yok ve A3 ne kadar az bilirse o kadar iyi. N., elbette, tüm ayrıntıları biliyor, dibine kadar. Kelimenin tam anlamıyla.

Koşu bandının bandı, N.’nin hacmi altında ağlayıp inledi. “Makineye işkence etmeyi bitirdin mi? Acıkmaya başladım da.”

N.’nin arabasıyla bize geldik. Geç değildi, ama şehir çoktan gece yarısı gibi karanlığa gömülmüştü. N. Londra’da doğup büyüümüştü, arabasıyla benim varlığından bile haberdar olmadığı arka sokaklardan ve alternatif yollardan geçti. Gece havası öğleden sonra yağan yağmur yüzünden hâlâ nemliydi, sokaklar yansıyan uzun kırmızı ve beyaz ışıklarla parlıyordu, lastiklerin yolda çıkardığı cızırtıyı duymak için benim tarafımdaki pencreyi indirdim. “Senin adama

ne kadarını anlatıyorsun?” diye sordu, uzun bir sessizlikten sonra. N. ve Delikanlı birbirlerini tanıyor ve onaylamıyorlardı, fakat farklı şehirlerde yaşadıklarından, çok az karşılaşıyorlardı.

“Yeterince.”

“Bu durumdan hoşnut olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Seçim şansını olduğunu hiç sanmıyorum.” dedim, aslında kendimi bu kadar kabadayı hissetmesem de. Çok büyük bir itirazı olursa, yapacak başka bir iş bulurum.

Herhalde.

8 Aralık, Pazartesi

Bond Caddesi yakınlarında bir otelde, bankerin biriyle randevum vardı. Kahve içtik, kısaca New York hakkında konuştuk, sonra da işimize koyulduk. Ve dedikleri gibi, işler iyi gitti.

O: “Bu benim ilk analımdı.”

Ben: “Gerçekten mi? Şaşırdım.” Geçmişte ilk defa anal yapanlarla fazlasıyla karşılaştığım düşünülürse, aslında o kadar da şaşırmamıştım. Fakat bundan söz etmemiş olmasına şaşırmıştım ve de aletin etrafında beni böylesine akıcı bir şekilde yönlendiren birinin uzamsal hayal gücüne şaşırmıştım.

“Şey, hoşuma gitti.”

“Ben de ilk kez yaptım derdim sana, ama yalan söylediğimi hemen anladın.”

O (gülerek): “Nasıldım peki?”

“Mükemmel – sadece bol bol kayganlaştırıcı ve önce parmağını kullanmayı unutma. Senin yaptığın gibi.”

“Sağ ol, fazlasıyla iyisin.”

“Şey, işin zor kısmını sen yaptın. Öyle denir ya.”

Daha sonra...

O: “İş arkadaşlarımdan neden ofislerindeki kızlarla ilişkiye girdiklerini ve evliliklerini tehlikeye attıklarını anlamıyorum, senin gibi birisiyle olmak varken.”

Başımı salladım, ekleyecek bir şeyim yoktu.

“Belki bir güç meselesidir ya da diğer erkeklere hava atmak için. Yine de...” hafifçe titredi, çıkardığı nikâh yüzüğünün açık renk izi hâlâ duran ve bunun farkında olan bir adam tavrıyla, “geçici bir sekreterin karımı haftalar, hatta aylar sonra araması riskini göze alamazdım.”

İkimizin de bir sonraki randevudan önce vakti vardı, Londra’daki Lübnan (genelde iyiler) ve İtalyan restoranlarından (hepsi aynı derecede berbat) bahsettik. Sonra beni daha önce de ayarlamaya çalıştığını söyledi, ben yokken. Israrcılığının karşılığını almasına sevinmiştim.

“Erkek arkadaşın var mı?” diye sordu.

“Evet.” dedim.

9 Aralık, Salı

Otelin kapısından içeri girdim, geniş bir paltoya sıkıca sarılmıştım. Bunu sert havadan korunmaktan çok, iş aletlerinin düşmemesini garantiye almak için yapıyordum. Müşteri kıyafetlerini çıkarırken, ben de istediği şeyleri çıkarıp dizdim: Göz bandı, İkna Ediciler, boğma tasmaları ve meme ucu kancaları.

“Bunu daha önce hiç yapmadım.” dedi, kamçılara bakarken.

Pek inandırıcı değil, yine de bu onun fantezisi, benim değil. “Sana karşı yumuşak davranırım öyleyse.” dedim. Yalan söylüyordum ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Tam bir saat içerisinde bitirdik. Bazen bu iş inanılamayacak kadar kolay oluyor.

10 Aralık, Çarşamba

Suratsız günümdeyim; yazmaya geçecek bir şey yok. Onun yerine bir liste yapalım.

Aşk: Bir gözlemcinin rehberi

- *İlk Görüşte Aşk*: En yakın kapalı yerin içini görmek için karşı konulmaz bir arzu duymak (bar tuvaleti, bir arkadaşın arka bahçesi, ilerideki dar sokak).
- *Gerçek Aşk*: Mantıksız bir utanma korkusu duymadan aileyle tanıştırılabilir gibidir (aile açısından).
- *Sonsuza Dek Süren Aşk*: Birbiriyle yıllardır yatmamış çokeşli bir çift.
- *Aşk Birlikteliği*: Krallıklar arasında kurulan ittifak.
- *Hayatınızın Aşk*: Üniversitedeki son senenizden, günde sekiz saatini internet başında geçiren, *Nutella*'nın tamamını yiyen ve zaman geçtikçe de anısı güzelleşen tembel delikanlı.
- *Âşık Olma Hali*: İnsanın başka birisiyle neredeyse kendisi kadar ilgilendiği o unutulmaz an.
- *Sevecen*: Sayılamayacak kadar çok nefes alamama durumunu kaldırabilmek.
- *Anaç Sevgi*: Sayılamayacak kadar çok nefes alamama durumunu kaldırabilmek.
- *Kardeşçe Sevgi*: Dünya dinlerinin çoğunda ahlaki açıdan yasaklanmıştır.
- *Âşığımız*: Sevgiliniz “iş için şehir dışındayken” (yani kendi âşığıyla buluşurken) sizi ziyaret eden kişidir.
- *Sevimli*: Canayakın. İğneleyici anlamda (tıpkı “biçimli bacaklar”ın aslında tombul demek olduğu gibi).
- *Hoş*: Ancak katlanılır (“Ne hoş bir parti! Umarım beni Kettering’e* tekrar getirirsin!).
- *Aşk İksiri*: Şu anda, Delikanlı’yı telefon açmaya teşvik edilecek tek şey. Kendimi yalnız hissetmeye başladım burada.

* İngiltere’nin Northamptonshire bölgesinde, küçük ve kimilerine göre sıkıcı bir kent. (ç.n)

11 Aralık, Perşembe

N. beni evime bıraktı. O yemeğini yemişti ve ben de yorgunluğun ötesine geçmiştim. N. gazeteyi sesli okurken kendime bir sandviç yaptım, ona ve kendime birer bardak çay koydum.

Ardından banyo yapmak için onu evden atmaya çalıştım. Kendimi uzun ve köpüklü bir banyoyla şımartmayalı epey uzun zaman olmuştu. “Beklerim.” dedi. Biraz tuhaf biridir, aynı zamanda inatçıdır da, bense tartışamayacak kadar yorgundum, o yüzden kalmasına izin verdim.

Banyodan çıktığımda beni yatağa yatırdı ve ensemden ayak bileklerime kadar sırtımı bir güzel yoğurdu. Ona teşekkür ederdim, ama tatmin olmuş iç çekişlerimin karşı tarafa mesajı ilettiğini düşündüm. Dışarı çıkarken durdu, “Gelecek sefere en azından benimkini bir ağzına alırsın artık.” dedi.

“Komik, çünkü şaka yapmadığını biliyorum tatlım.”

Bazıları sormuyor bile. Aklıma özellikle gelen böyle biri var. Güçlü, uzun adamları her zaman çekici buldum. İçlerinde bana zorla bir şeyler yaptıran da çıkmadı. Biri dışında. Fakat yapması için ona ben yalvarmıştım.

Öperek verilen ciddi bir bedensel hasardı. Ona W. diyeceğim. Tanıştığımızda ikimiz de başkalarına âşıktık, ama bunu umursamadık. Yaptığımıza sadece serbest seks için bir araya gelmek denilebilirdi zaten.

W., spor kariyerinin sonucunda uzun ve iyi yapılıydı. Hafta boyunca flört etlik ve cuma gecesi dışarı çıkmak üzere anlaştık. Üzerimi giyindim ve W.’yi düşündüm, onun uzun ve kalın kollarını, bacaklarını, geniş ellerini düşündüm, tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydım. Kendimi, onun kollarından çok yumruğunun ucunda hayal ediyordum. Beni küçük parçalara bölüp bu parçaları da bir topla ezebilirmiş gibi duruyordu. Canımı yaktığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum ve bu düşünce beni hasta ediyordu. Aynı zamanda tahrik de ediyordu.

Buluşma noktamız nehrin güneyinde bir yerdi. Bir barın kalabalık bar kısmına yakın ayakta durduk bir süre, benim cin tonik içerek kör kütük sarhoş olduğum komedi kulübüne gidene kadar. Komedyenlerin numaraları kötüden, suç derecesinde korkunca kadar değişiyordu, bense W.'nin iri omuzlarının suratıma tosladığını hayal etmeye başlamıştım. Alt kata kadınlar tuvaletine gittim, W. beni takip etti.

"Beni tuvaletlerde köşeye sıkıştırmayacaksın ya?" diye sordum, gömleğini pençelerken. Başım göğsünün ortasına bile tam gelmiyordu. Üzerinden günün ekşi kokusu geliyordu, tahrik olmuşum.

"Seni takip etmiyorum." dedi. "Pek etmiyorum."

Cesaretini kırmak için onu ısırdım. Kumaşın tüyleri dilime değdi. Dişlerim canını ancak yakmaya yetecek kadar kapandı. Fakat geri çekilmedi. "Öyleyse," dedi, yüzümü ellerinin arasına alırken, "bunu ödeyeceksin. Seninle dışarıda görüşürüz."

Topuklarımın üzerinde dengede duramıyordum, sokağımın köşesine gidene kadar koluna ağırlığımı vererek yürüdüm. Durduk, yukarı baktım. Bedenimi kolayca kaldırdı, bankın üzerinde ayakta durdum. Bu yükseklikte, ilk kez öpüştük.

"Bir oda tutun kendinize." diye bağırdı, yolun öbür tarafındaki birkaç genç.

Tutmadık. En azından o gece. Sonraki gece tuttuk.

Yer Hammersmith'de pastel renklerde dekore edilmiş bir otel zinciriydi. Yanıma gece için çanta bile almamıştım. İçeri girer girmez beni yatağa itti ve karnımın üzerine ata biner gibi oturdu. Çükünü çıkardı, ağzıma ya da göğüslerimin arasına değil de yanağıma doğru uzattı.

Böylece başladı. Kalkmış aletiyle yanağıma sertçe vurup ağzımın içini kabarttığı bu ilk seferden sonra geriye dönüş yoktu artık. "Daha önce bir kadını ağlatmamıştım." dedi. "Hoşuma gitti." Duygusallık taklidi yapmıyorduk. Sadece ikimizdik, nerede yalnız kalabilirsek ve onun avuç içi. Parklardaki ısıran soğuk havanın şaplağın sızısını daha da artırdığı günlerde, arabayı aniden

durdururdu, dışarı çıkardık ve bana bir tokat atardı. Donum her seferinden sonra ıııııııııı olurdu.

Morlukları açıklayamıyordum. “Kapıya çarptım.” deyip omuz silkerdim. “Spor salonunda zorlu bir gündü.” Ya da “Morluk mu? Nerede?”

Bir de W.’nin, *Royal College of Physicians*’da oda ayırdığı hafta sonu var. Londra’ya gelen doktorlar orada kalırlar; kendini içeri nasıl aldırması hiç bilmiyorum. Tek kişilik dar yatakta oturdum, porno bir belgesel izledik ve pizza yedik. Çok fazla yemiştim, önünde diz çöktüğümde, aleti çok büyüktü ve boğuluyordum sandım. Pizzayı ve diyet kolayı baldırına kustum. Penisini daha da büyüdü. Bir yandan gözyaşı ve kusmuk kaplı yüzümde mastürbasyon yaparken, beni ağlatana kadar saçımı çekti. Banyoyu yan taraftaki odayla birlikte kullanıyorduk. Koridora adım attığımda, karşıdaki odadan genç Hintli bir doktor çıktı. Başını kaldırıp baktı ve donup kaldı. Genç adam bizi duymuş olmalıydı, ama yanağımdaki ve bluzumdaki kusmuk izlerine şaşırdığına göre, herhalde ayrıntıları duymamıştı. Elimi kaldırıp hafifçe salladım.

“Peki, hanginiz doktorsunuz?” diye sordu, beceriksizce.

“Benim.” diye yalan söyledim ve yanından geçip tualete girdim. Doktorun çenesi düşüp kaldı.

W. de aramızdaki çekimden benim kadar memnuna benziyordu. “Sana vurduğumda ne düşünüyorsun?” diye sordu bir öğleden sonra. Regents Park’ta bir bankta oturmuş, ördekleri ve kuğuları izliyorduk. Birkaç dakikada bir, patikalardan kimsenin yürümediğinden emin olduğunda, bana tekrar vuruyordu.

“Hiçbir şey.” dedim. Sadece clinin yanağımlı okşamayı bıraktığı an vardı ve o zaman tokadın geldiğini anlıyordum; yüzümün yanına çarpan avucunun ilk sert etkisi; acının gözlerimi yaşartan sızısı; sonradan oradaki ateş sıcaklığı. Belki de aklımdan başka hiçbir şeyin geçmediği tek an, o andı. Canım yanıyordu, ama bu nötr bir acıydı; arkasında nefret ya da iğrenme yoktu. Saf ve insanı canlandıran bir acı, tıpkı diğer fiziksel deneyimler gibi. Tıpkı kendinizi, eşinizi ve dünyayı unuttuğunuz orgazm ânı gibi.

“Bana kızıyor musun?”

“Hayır.”

W. benim evime bir kere geldi. Önce beni bluzumun üzerinden, sonra da üstüm çıplakken kamçıladi, kanamaya başladıktan sonra durdu ancak. Merdivenlerin üstündeki duşa üzerime işedi, ardından da yüzümü tuvaletin deliğine zorla soktu, bir yandan da basenimin arkasına vuruyordu. Yükünü suratıma boşalttıktan sonra bir ayna aldı eline. “Tablo gibisin.” dedi, iç geçirerek. Gözlerim meniden yanarken gözkapaklarımı araladım ve beyaz fayanslı banyoda çömelmiş kırmızı suratlı bir kız gördüm. Ve haklıydı. Güzel görünüyordu. *Glamour*’un kapağı olacak tarzda değil, tabii. Kocaman gülümsedim.

Bir keresinde İskoçya tatilimde W.’ye gizli gizli mektuplar yazdım. “Paketteki öğle yemeğimi yedim ve ellerinin boyutlarını düşündüm.” diyordu ilk, deneme kabilinden yazılan mektupta. Daha sonra: “Bir dahaki sefere beni gördüğünde, bir el feneri, bir de o halatı getirmeyi unutma.”

Ve sonuncusu, çekirgeler beni canlı canlı yerken soğuk gece havasında dikildiğim ve W. bana tam olarak neler yapmak istediğini ayrıntılarıyla anlattığı geceden bir gün sonra yazıldı: “Beni nasıl dövüp kirleteceğini anlattıktan sonra, içeri girdiğimde ıpslak olmuştum.” Evet hâlâ başkasına âşıktım, ama o model gibi güzel, tatlı bir çocuktu, bırakın suratımı dışkıyla kaplamayı düşünmeyi, tuvaletteyken benimle konuşmazdı bile.

İlişkimiz hayatta kalamayacak kadar kötü yaralanmış gibiydi, kaderinde bir ayrılık, hapishanede geçirilecek zaman ya da olabileceklerin en kötüsü, arada sırada hafif S&M yaşanan bir banliyö evliliği vardı. Bu düşünceye W. de katlanamıyordu, bir gece, ufak bir bahane bulup ilişkimizin sonunu getirdik. Ve de *-film noir* kadınları gibi kibar fakat sert bir şekilde— onu tokatladım.

“Tanıştığımızdan beri bunu yapmak istiyordun.” dedi.

Ayrılık onu istememe asla engel olmadı. İki hafta sonra bir not gönderdim: “Sol göğsümde hâlâ tırnak izlerin duruyor. Seni özlüyorum.”

12 Aralık, Cuma

Dün gece Delikanlı'dan telefon geldi. Nihayet! Telefon konuşması olağan inlemelerden ve dış gıcırdatmadan oluşuyordu, bunlar hem cinseldi, hem de A23 otobanıyla ayrılan talihsiz âşıklar oluşumuz yüzündendi.

Konuşmanın sonlarına doğru, işler tatsızlaştı. "Babam bu hafta sonu, birkaç geceliğine Londra'ya geliyor."

"Neden o?"

"İş için yeniden eğitim alıyor." dedi Delikanlı. "Hiç hoşuna gitmiyor bu iş, biliyorum. Londra'dan nefret eder. Yani, şehirde tek başına kaldığında ve kimseyi de tanımıyorsan, yapılacak ne var ki?"

Aklıma bir tek şey geldi hemen. Aman Tanrım, umarım bir eskort servisini aramaz. "Ah, eminim idare edecektir. Baban çekici bir adam, şehirde birisi onu mutlaka bir gece dışarı çıkaracaktır." Lütfen eskort aramasın. Ve lütfen, biliyorum çok şey istiyorum ama, lütfen aradığı kişi ben olmayayım. Belki annen de gelir?"

"Hayır, bu hafta başka işi var."

Siktir! Mantıklı zihnim bunun istatistiksel açıdan imkânsız olduğunu biliyor. Yine de, önümüzdeki iki gün içerisinde üç otel ziyaretim var ve merak etmeden duramıyorum. Zamanın bana öğrettiği bir şey varsa o da, a- aldatmak genel bir insanlık durumu- dur ve b- yıldızlar daima bana karşı sıralanır.

13 Aralık, Cumartesi

Bir rezervasyon için Bedford'a gittim geçen gece ve dönüş için geç saatteki bir treni yakaladım. Platformda neredeyse kimse yoktu: Kulağında kulaklığı ve spor ayakkabılarıyla genççe bir işadama; birkaç yalnız kadın. İşten eve mi dönüyorlar acaba diye merak ettim, eğer öyleyse, neden bu kadar geç? Trenler geç kalıyordu, yıllarca beklemişiz gibi geldi.

Sarhoş ve gürültülü bir avuç delikanlı trene atladı. Diğerleri gruptaki şişman çocukla dalga geçerken, içlerinden birisi bana gözünü dikti. Şişman çocuğun ayakkabılarından birisini aldılar ve git-tikçe tehlikeli bir hal alan uzak-tut oyunu oynadılar, oyun ayak-kabının pencereden dışarı başka bir trene atılmasıyla sonuçlandı. Çocuk bağırmaya başladı ve ikisini alt etmeye çalıştı. Beklenildiği gibi Harpenden'de indiler, Kentish Town'a kadar vagonda tek başı-naydım.

Nedenini bilmeden çok mutlu hissettim kendimi ve taksiye binmek yerine eve kadar yürüdüm. Ne yüksek topuklar, ne de sarhoş salaklar beni korkuttu. Hayatınızı iğne topukların üzerinde geçirdiğinizde, kaldırımlar zorlu gelmiyor ve o kadar çok daveti başımdan savdım ki, serserileri uzak tutmak üstüne rahatlıkla bir kitap yazabilirim. Yüksek sesle şarkı söyledim, birbirlerinin öl-mesini isteyen sevgililer hakkında bir şarkı. Yoldan birkaç boş gece otobüsü gürültüyle geçti. Bisikletli bir adam yanımdan geçti ve "Harika bacakların var!" dedi. Yavaşladı ve omzunun üzerin-den bakıp ne tepki verdiğimi ölçtü. Gülümsedim ve teşekkür et-tim. Yoluna devam etti.

Soğuk ve temiz bir geceydi. Başımı kaldırdım, ne kadar çok yıldızın olduğunu görüp şaşırdım.

14 Aralık, Pazar

Menajer arayıp Waterloo yakınlarında buluşulacak müşterinin bilgilerini verdi. "Bu adam, çooooook hoş." dedi.

Baştan ayağı beyaz giyside karar kıldım, öncelikle daha gün ışığı (bu durumda aslında gece yüzü) görmemiş yeni bir dantel jartiyer takımım olduğu için, ayrıca diğer bütün çoraplarım da kaçıktı. İki saatlik rezervasyon yapmış, ben de bunu adamın ya tuhaf bir şey istediği ya da canının sohbet etmek istediği olarak anladım.

İkincisiydi. Pirinç kapı tokmağını tangırdattım, içeriden kısa boylu bir adam çıktı. Yaşlıca, fakat daha tarih olmamış. İnce du-

daklı ağzının iki yanında, derin ve karakterli çizgiler vardı. Ev güzeldi ve iyi döşenmişti. İç dekorasyona değer biçiyormuşum gibi görünmemeye çalıştım. Sohbetin başından sonuna kadar iki şişe soğutulmuş *chardonnay* içtik, Brunei sultanının kumar alışkanlığını tartıştık ve CD dinledik. “Ne zaman işe koyulacağımızı düşünüyorsunuzdur sanırım.” dedi gülümseyerek.

“Düşünüyorum.” dedim, çıplak ayakla oturduğum zeminden. Eğildi ve beni öptü. İlk kez çıktığım birisiyle öpüşüyormuşum gibi hissettim. Ürkek. Ayağa kalktım ve elbiseyi başımdan geçirip çıkardım.

“Bu kadar kolay.” dedi, ellerini kalçalarımda ve baldırlarımda gezdirirken. İç çamaşırımın ince kumaşı, kuru avuçlarının değdiği yerde tırtıklandı. Ayağa kalkıp beni döndürdü ve masanın üzerine doğru eğdi. Ağzı külotumun ağ yerine dayanmıştı, kumaşın üzerinden nefesinin sıcak buğusunu hissediyordum. Prezervatif takmak için tekrar doğruldu ve külotumun ağını kenara itip arkadan girdi. Çabucak bitmişti.

“Bir dahaki sefere tatile çıkarken seni yanıma alacağım bebek.” dedi. “Şehir dışına çıkmayı hak ediyorsun.” Pek inanmadım, ama yine de duymak güzeldi.

Sonrası için yumuşacık havluları ve kocaman bir küveti vardı, cips yedik, şarap içtik, gitmem gerektiğinde bir saatin tamamı bitmişti. Garip ama, taksi çok çabuk gelmiş gibi geldi bana. Gerçek adımları ve telefon numaramı istedi. Duraksadım, ajans politikasına aykırıydı bu. Ama yine de menajerin kendisi bunu yapan kızların sayısının hiç az olmadığını ima etmişti. Numaramı verdim ve menajere mesaj çekip eve doğru yola çıktığımı haber verdim.

Dışarısı soğuktu, kapıdan taksiye kadar olan mesafe bile. Uzun bir palto ve yün atkı vardı üzerimde, gizliden gizliye metro istasyonuna ya da otobüs durağına kadar yürümem gerekmediği için seviniyordum. Taksi şoförü Croydon’dandı; Orlando Bloom’dan, yılbaşındaki havai fişek gösterilerinden ve Noel partilerinden bahsettik. Meşhur bir muhasebe firmasında çalıştığımı söyledim. Bir

saniye için bile olsa inandığını sanmıyorum. Eve gitmek yerine, ona Soho'daki bir gece kulübünün adresini verdim. Ödeme yapmak için parayı çıkardığımda, kâğıt paralar elimde inanılmaz büyüklükte bir tomar oluştu.

N., diğer işlerinin yanı sıra, gey kulüplerden birinin kapısında güvenlik olarak çalışıyor. Nezleyi üzerinden atıp atamadığını görmek için uğradım, bir de oradaki itibarını artırmak için. Bu plan ancak gey olmayanların gittiği bir yerde buluşursak işe yarayabilir.

“Hayatım, bir travestiyi kıskanmak yanlış mı?” Tam da Doris Day’ın tıpatıp bir benzeri beyaz kürkten bir bolero içinde yanımdan geçip giderken iç geçirdim.

“Kıskançlığının objesi kim bu sefer?” diye sordu. Sarışın tanrıçaya doğru bir baş hareketi yaptım. “Ah, kıskanma.” dedi. “Sadece kıllardan kurtulmak için her gün üç saatini harcıyormuş diye duydum.”

Bu bana kendi tecrübe ve sıkıntılarımı düşündürdü. Tüylerden kurtulmanın optimal bir yöntemi yok. Jiletler korkunç kısa kıllar bırakıyorlar, kışın daha da kötü. Üstelik o tüylerin yeniden çıkması üç dakikayı bulmuyor. Krem tüy dökücüler korkunç kokuyorlar ve zaten tüylerin hepsinden de kurtulamıyorsunuz. Şu titreşen halkaların olduğu epilatorler sadece mazoşistlere satılmalı, ağda ise genelde 110 kiloluk Filipinli kadınlar tarafından uygulanıyor. Üstelik ilk günde, olası en kötü kızarıklığı bırakıyor.

Yakınmıyorum – bu dişi olmamdan doğan bir gerçeğin ifadesi sadece. Büyük olasılıkla Bilgi Ağacı’yla ilgili bir şeydir. Çektiğimiz tüm bu eziyetlerin karşılığında, birkaç fayda da sağlıyoruz. Bebek gibi yumuşak alt bölgeler. Kolay temizlik. Artan hassasiyet. Ve söylemem lazım, her şeyin üstünde öyle bir foliküler kalınlık veriyor ki, Kuzey Kutbu’ndaki hayvanların çoğunu kıskandırabilir. Annemse buna karşın, “gereksin ya da gerekmesin” bacaklarını yılda bir kez tıraş etmesiyle ilgili şakalar yapar. Elime geçirdiğim andan itibaren bu jiletlerle uğraştım durdum, genç kızken kollarımdaki tüyleri tıraş etmeyi bile denedim.

Tüylerden kurtulma sistemim bir ağda ve tıraş birleşiminden ibaret, büyük ölçüde de koltuk altımdan bir şeylerin koparılmasından nefret etmem yüzünden. Apışarası, ancak, hiç sorun değil. Garip.

“Onun neler hissettiğini anlıyorum.” diye şaka yaptım, N. kenara çekilip bağırıp çağıran öğrencilerin içeri girmesine izin verirken.

“Nasıl geçti?” diye sordu, sokağa doğru arka tarafa bakarken.

“İyi.” dedim. “Hoş adam.”

“Bekâr mı?”

“Boşanmış olabilir.” Omuz silktim. “Karısının ya da eski karısının resimleri her yerdeydi.”

“Çocuk?”

“İki tane, ikisi de yetişkin.”

“Asla böyle bir şey yapmazdım.” dedi.

“Yalancı.”

15 Aralık, Pazartesi

Arabanın içinde oturduk, konuşmadan. İçeride ışık yanıyordu.

“Dışarıda olacak sanıyordum.” dedim.

“Olacaktı. dedi Delikanlı. “En azından, ben öyle düşünmüştüm.” Neredeyse ağlayacakmış gibi duruyordu. “Lütfen içeri gel. Benim misafirimsin. Burada olmanı ben istiyorum ve dışarı çıkmak üzereyse de, bir-iki dakikalığına katlanabilir bu duruma.”

Delikanlı’nın sürekli beni görmeye gelmesinin, benim ona gitmememin bir nedeni olduğunu biliyordum.

Delikanlı en son geldiğinde, kahvaltıda arkadaşı S ile buluştuk. S. geçenlerde T. tarafından terk edildi. S., H.’nin Delikanlı’nın ev arkadaşıyla birkaç haftadan beri yattığını bilmiyordu, biz de söylememeye karar verdik. S. oldukça neşeli görünüyordu gerçi, etrafta yasaklayacak bir kız arkadaş olmadığı için de motosiklet derslerine başlamıştı. Alacağı motoru hangi isimle vaftiz edeceğine bile çoktan

karar verdi: “Kasık Füzesi.” Koca makinesi kullanılmaya hazır olduğunda, test sürüşü yapmayı teklif ettim hemen. Her neyse, S.’nin eski sevgilisiyle yatan aynı ev arkadaşı, aynı zamanda o evde yaşayan kız arkadaşı E.’yi de aldatıyor, haftada ortalama üç kızla. Bundan E. tamamen habersiz olsa da, Delikanlı ve benim bu ev arkadaşının nasıl bir adam olduğu konusunda hiç şüphemiz yoktu.

Böyle bir durumda, çenenizi tutmaktan başka ne yapabilirsiniz?

Çantalarımı alıp kapıya doğru gittik. Delikanlı kapıyı açtı ve kafasını köşeden yavaşça uzattı. “Neden, selam, sen hâlâ yerinde-sin?” diye neşeli bir tonda ev arkadaşına sordu. “Sadece bilmeni istedim, yanımda sevimli...”

“Hayır,” diye kükredi ev arkadaşı. “o kadını evimde istemiyorum!”

Görünüşte, ev arkadaşı benden işim yüzünden hoşlanmıyor. Benden her zaman nefret etmemiştir. Aslında, benim bambaşka bir teorim var: Bana sinir oluyor çünkü asla, ama asla sahip olamayacağı ender kadınlardan birisiyim ben. Ödese bile sahip olamaz.

Ev arkadaşı genç, çekici, zeki ve zengin olduğundan kadınlarla hiçbir sorunu yok, bunu da biliyor. Son üç sene içinde bana asılmak için, en azından on başarısız deneme yapmıştır. Delikanlı’nın sözde en iyi arkadaşıyla gizlice oynaşmam. Ve kız arkadaşı E. de, burnunun dibinde devam edecek bir başka gizli ilişkiyi daha hak etmiyor. Ahlaki değerlerin olaya girmeye karar verdikleri yer ve zaman çok tuhaf, di mi?

Aldatan birini kabul ederim. Fakat yalancı biri için hiç vaktimi harcayamam.

“Dinle, sabah çok erken çıkacak, o yüzden onu pek...”

“Hayır dedim, değil mi?”

Ev arkadaşı bunu yapabilir; ev onun. Konuşma yaklaşık bir on dakika kadar bu sıkıcı şekilde devam etti. Bu durumu pek cazip bulmadığımdan, arabaya gittim ve bekledim. Delikanlı döndüğünde, patates kızartması yapan bir yere girip bir şeyler atıştırdık, Ev arkadaşının gittiğinden emin olunca, bir saat sonra gizlice tek-

rar içeri girdik. Fakat sinirlerim ve libidom yaşanan bu olaydan zarar görmüştü. Birkaç fincan sıcak çikolata ve bir saatlik masajın onaramayacağı bir şey değildi elbette.

“Ne yapacağız, kedicik?” dedi, yarı uykulu halde. “Ne yapacağız?”

“Londra’ya gel ve benimle yaşa.” diye çıkıverdi ağzımdan. Şehrin daha ılımlı bir bölgesinde yaşama zamanım gelmişti zaten, kokain bağımlılarının kapının önünde yalpaladıkları, fakat içeri devrilmedikleri bir yer mesela.

“Para sorunu var.” dedi.

“Orada daha iyi bir iş bakarken benden geçinirsin.” dedim. “Beni hiç zorlamaz.” Ah, kahretsin, bunu söylemesem iyi olurdu, hatırlatmayayım bari!

“Çok saçma bir durum.” dedi.

“Aileni görmeye arabayla gitmek yerine, uçağa binebilirsin.” dedim.

“Doğru.”

“Üstelik daha güzel eşyaların olur.” Dairem hevesli ev sahiplerimin tercih ettiği, modası geçmiş damarlı çiçek desenleriyle döşenmişti. “Karar vermek zorunda değilsin. Hayır dersin kırılmam. Fakat teklifim geçerli.” Ah, birlikte yaşamının modern koşulları üzerinde görüşmek. Kim demiş romantizm öldü diye?

Bu en azından bir sorunu çözecekti – saldırgan ev arkadaşı. Gerçi benim günlük gelip gitmelerimle yüzleştğinde, Delikanlı kısa sürede bu fikirden soğuyabilir de. Fakat dost bir yüz görmek ve her gün iğne topuklar içinde gezen şu ayaklarımın ovuşturulması da hoşuma giderdi, orası kesin.

16 Aralık, Salı

Ödemeler nakit yapıldığından, kendimi oldukça sık bankada buluyorum ve her gün aynı şubeyi kullanmayı tercih ediyorum. Kasiyerler doğal olarak meraklı insanlar ve benim neden haftada

birkaç kere tomarla para ile gelip bunları –birisi benim olmayan– iki ayrı hesaba yatırdığımı merak etmemeleri için de beyinsiz olmaları lazım.

Bir gün para yatırmak için gereken bilgileri bir banka dekontuyla verdim, arkasında da Delikanlı'nın yaptığı karalamalar vardı. Çoktan unutulmuş bir geçmişte sanat eğitimi almış, hâlâ garip kâğıt parçalarına çiziktirip karalamaktan hoşlanır. Kasiyer kâğıdın arkasını çevirdi, çizimlere ve bana baktı. “Güzel olmuş. Siz mi yaptınız bunu?” diye sordu. “Evet, şey, ben karikatüristim,” diye yalan söyledim. Kasiyer başıyla onayladı ve bunu kabul etti. Böylece bankadakiler benim hayatımı çizerek kazandığıma inanmış oldular. Bir sonraki mantıksal soru olan yasal bir sanatçının neden ödemelerini nakit istediği sorusuna atlayıp atlamadıkları ise, benim için hâlâ bilinmezliğini koruyor.

Bu işin avantajlarından biri, ufak tefek işleriniz için öğle saatıyla sınırlı olmamanız. O yüzden alışverişe genelde öğleden sonra çıkıyorum.

“Yakın mı oturuyorsunuz?” diye sordu, metro istasyonunun yanındaki manav bir gün, ben elma ve kivi seçerken.

“Hemen köşeyi dönünce.” dedim. “Çocuk bakıcılığı yapıyorum.” İnanılacak bir yalan değildi, yanımda çocuklarla hiç görülmemiştim ve Delikanlı yatıya kalmıyorsa, yalnızca tek kişilik alışveriş yaparım. Yine de, arada sırada, çocukların nasıl olduğunu soruyor.

Komşularımla çok ender karşılaşıyorum, akşamlar dışında, o zaman da beni en iyi elbisemi ya da takımımı giymiş, iyice makyaj yapmış ve yeni yıkanmış saçlarımla taksi beklerken görüyorlar. “Dışarı mı çıkıyorsun?” diye sorarlar.

“En iyi arkadaşımın nişan partisi.” derim. Ya da, “İşten arkadaşlarla bir şeyler içmeye gidiyoruz.” Başlarını sallar ve iyi eğlenceler dilerler. Kapıdan savuşup taksi şoförüne ne diyeceğimi düşünürüm.

17 Aralık, Çarşamba

A.'larla öğle yemeğinde buluşuyoruz. Genelde sürü halinde avlanmazlar, ama avlandıklarında, hiçbir yemek tesisi güvenli sayılmaz.

A1, A2, A3 ve A4 çoktan Tayland restoranında yerlerini almış beni bekliyorlardı. Hiç beklenmedik bir şekilde en son ben vardım; içlerinden en az üçü hep geç kalan tiplerdir. Öpüşerek selamlaştık ve köşe bir masaya yerleştik.

A1 dizimi sıkı ve pis bir ihtiyar gibi kahkaha attı. A2 yemek mönüsünün üzerinden göz kırptı. A3 köşede oturup öfkeli öfkeli etrafa baktı ve A4 boşlukta bir yere ısı ısı gülümsedi.

“Ne yapacaksınız bakalım bugün?” diye sordum.

“Pek bir şey yok.” dedi A1. Ölçülü kelimeleri bir öğretmenininki gibiydi.

“Hiçbir şey yok.” dedi A2.

A4 bana bakarak gülümsedi. “Olabilirdi çok vakit öldüreceğiz.”

“Arkadaşlar sizin gidecek işiniz yok mu?” Hepsi Londra’da yaşamıyorlar, fakat iş yüzünden yarı-düzenli şekilde uğruyorlar.

“Teoride evet.” diye homurdandı A3. Kızıl saçlı olanı. Oyuncu bir Kuzeyli. Ve bunu hayranlık duyarak söylüyorum.

“Saçmalık,” dedi A2, bana dönerek. “Ya zatı şahaneleri? Yapılacak işlerin, görmen gereken insanlar yok mu?”

“İlerleyen saatlerde.” dedim. Garson, siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. A1 hepimize günün spesiyalini sipariş etti. Hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyordu. Önemi yok. A3 mönüsünden vazgeçmek istemiyor gibiydi. A2, Delikanlı’yı sordu.

“Ondan buraya gelip benimle birlikte yaşamasını istedim.” dedim.

“Hata.” dedi, A1.

“Büyük hata.” dedi, A2.

A3 anlamsız şeyler homurdandı.

A4 ortada bir neden olmamasına rağmen gülümsemeye devam etti. İşte içlerinde en çok onu sevmemin nedeni de bu.

Cebimde telefonum çaldı. Ajanstan menajer arıyordu. Dört için Marylebone’da olup olamayacağımı sordu.

“Sayı mı, saat mi?” Saat demek istemişti. Saatile baktım. Sorun olmazdı. A’lar konuşmayı dinlemiyorlarmış gibi yaptılar.

Pek çok insan, en yakın dostlarımla erkekler ve çoğunlukla da, daha önce yattığım erkekler olduğunu öğrenince bunu yadırgar. Fakat bildiğiniz kişilerden başka kiminle yatacaksınız? Yabancılarla mı?

Buna cevap vermeyin.

Al’le ilk yattığımdan beri seksten zevk aldığım zamanların hesabını tutarım. O öğleden sonrayı gayet net hatırlıyorum. Geniş bedeni, dairesinin tek penceresinden gelen ışığı kesiyordu. Çıplaktık, kollarımız bacaklarımız birbirine sarılmıştı. Aşağı uzandı, eliyle ayak bileklerimden birini kavradı ve bacağımı bedenimi geçene kadar kaldırdı. Ağırlığını ikiye katlanmış bedenimin üstüne verdi ve içime girdi.

“Ne yapıyorsun?” diye cıyaktım.

“Kıcının dolgunluğunu bedenimde hissetmek istiyorum.” dedi. Gerçi benim ilk tecrübem değildi –alakası bile yok– ama olabilir-di de. Ne istediğini ve daha da iyisi, istediğini almak için ne yapması gerektiğini bilen bir adam işte.

Al’le birkaç yıl çıktık. Seks dışında, kolay bir ilişki değildi. Bir kez kıyafetlerimizi çıkardıktan sonra, başka bir ihtimal kalmıyordu. Ondan her şeyi isteyebileceğimi biliyordum ve o da aynı şekilde isteyebilirdi. Çoğu zaman, ötekinin istediği ne olursa olsun evet diyorduk, ama teklif reddedildiğinde de kırılmıyorduk. Bana güzel olduğumu söyleyen inandığım ilk erkekti, spor salonunun duşları dışında önünde giysisiz dolaştığım ilk kişi. Fiziksel açıdan ona hayrandım: Al uzundur, ama çok uzun değil, kaslı, kıllı. Koyu, düz saçları ve kalın sesi tatlı bir şekilde eski günlere aitti. 1950’lerde bir endüstri lideri olacak türden bir adamdı.

İnanılmaz kavgalar ediyorduk. Ona karşı duyduğum tutkuyla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. Benim için çok yoğun ve kaygandı, elimden dökülen sıvı cıva gibi. Yatak odasında barışıyorduk, elbette. Ya da mutfak masasında. Ya da işyerindeki masada, patronu gittikten sonra. Bir asansörde. Üniversitenin postanesinde...

Ve aklımıza gelen her şekilde yaptık, egzotik olanlardan (çift taraftan girme, kendini tutma, altın duş) utanç verici derecede sıkıcı olanlara kadar (A. televizyonda maç seyredirken misyoner örneğin). O zamandan bu yana, başkalarıyla daha çok ve daha açık saçık şeyler yaptım, fakat sınırlarımı bu kadar zorladığım hissine hiç kapılmadım.

O arkama kısa kürekle vuran ilk kişiydi; ben de karşılığında, o bir kancpeyc eğilmiş cinsel uzuvlarını darbelerden korurken, kıcına ikiye katlanmış deri bir kemerle vurdum. Etkileyici derecede çeşitli pornografik koleksiyonu gördüğüm en açık saçık porno oldu; yeni dergiler aldık, onları büyük bir neşeyle kategorilere ayırdık. Onun sevdiği şeyler –su sporları, anal, kurbağa yumurtalarını andıran döller yüzlerinden aşağı akan kadınlar– yerlerini aldı, hatta hayvanlarla ilişki ve lezbiyen seks gibi hoşlanmadıkları da; o bir kolleksiyoncuymuş ne de olsa. Spor salonundaki sinsi bir bakış ya da örtüler çıkıp ışıklar sönmeden önceki gizli dikizler dışında birinin bedenine açıkça bakma izni nefis bir şeydi.

A2'yi görmeye, A1'le ayrıldıktan birkaç sene sonra başladım. Hassas bir âşıktı. Nazik değil, fakat güçlü ve yavaş. Hiç gereksiz bir hareket yapmıyor gibiydi ve ben de onun uzun, ölçülü adımlarından büyülenmiştim. Zaman zaman, açık renk cildi ve saçlarıyla bir delikanlıya benziyordu. Hatta daha bile genç – erken gelişmiş bir oğlan çocuğu sanki. İlişkimizin başından sonuna kadar, onun her dokunuşu hiç kimsenin ve hiçbir dokunuşun hissettirmediği kadar yerindeydi. Hiçbir parmak ve dil, hayal ettiğim kusursuz âşığa o kadar yaklaşmadı. Bedeni dar, fakat kaslıydı. Uzundu, fakat abartılı değildi. Bir gram bile fazlası yoktu.

Onun evinde çamaşır makinesi vardı, benimkindeyse yoktu. Bir gün çamaşırlarımı alıp ona gittim ve boş kurutucuda kendi kü-

lotlarımdan birisini buldum. “Bunun burada ne işi var?” diye sordum.

“Geçen hafta sonu eve gittiğinde seni özledim, o yüzden giydim.” dedi.

Lastiğini inceledim. Kalçaları o kadar dardı ki, iç çamaşırını parçalamamışlardı. “Sana da mı alsak bunlardan?” diye şaka yollu sordum.

“Belki de.” dedi, ciddi ciddi.

Bende evinin anahtarı vardı. Uyandıktan ve kahvaltılandıktan sonra (açsam kızarmış ekmek üzerine yumurta, değilsem *capuccino* ve bir dilim *challah**) A2’nin evine bisikletle gidiyordum. Genelde geç kalkar ve vardığımda duşta olurdu. Yatak odasının kapısı açık olurdu, ben de içinde yaklaşık iki düzine külot olan çekmeceli dolaba yönelirdim. Birini seçerck, yatağının başucundaki şifonyiere koyar ve ön taraftaki odaya dönerdim. Dışarı çıkıp giyinirdi. Sonrası için orada duran külotla ilgili bir yorum yapmazdı.

Hemen hemen her günün çoğunu birlikte geçiriyorduk. O evden çalışıyordu; ben de o sırada kitapçada düzensiz saatlerde çalışıyordum. Ben isteyken, o çalışmaya ara verip bana kahve ve çay getirirdi. Edebiyat eklerini okuyorduk; ona arka odadan çıkacak kitapların ciltli denemelerini verirdim. İş arkadaşlarım deli, absent-içen, orta yaşlı bir kadın ve çoğunlukla etrafta olmayan, hep-mutsuz patrondur. Hemen her hafta onların yerine de çalışmak durumunda kalıyordum, ama bunu umursamadım. Etrafta kitaplar vardı, üstelik bir sürü. Ve birkaç kez dükkâna tanınmış yazarlar gelmişti ki, bu da çok heyecan vericiydi. Şunu fark ettim, gerçi, çoğu ön tarafa geri gelip beni selamlamadan önce, kapıdan içeri dalıp raflardaki kitaplarını kontrol etmeye giderlerdi.

İşten sonra A2 beni evde bekliyor olurdu. Tek kelime etmeden, kapıdan girip doğruca kanepeye gidilirdi. Ben kotunun önünü dişlerimle açarken, o kollarını kanepenin arkasına atarak otururdu. Her zaman için, hatırladığımdan daha zor bir numara. Sonra

* Paskalya çöreğine çok benzeyen bir ekmek (ç.n)

ipek ya da dantelin ilk ısıltısı ve onun kumaşı zorlayan çükü. Yüzümü apışarasına koyup bir günün ter, çış ve birkaç damla spermin kokusunu külotun üzerinden içime çekdim. Onu ufak ufak ısıtır, külot ona yapışana kadar yalardım.

A2 beni elleriyle döndürüp kendine doğru çekmeyi çok severdi. Beni çırılçıplak soyup kız işi donumu bırakırdı. İçime girdiğinde –ki bunu neredeyse her seferinde anal yoldan yapardı– bunu külotumu bir kenara itip penisinin dibini sıkarak ve taşaklarını tutarak yapardı.

Birkaç ay sonra külot yeterli olmamaya başladı. Yazlık bir elbise getirdim, kısa ve parlak renkli. Üzerinde denedi. Güldüm ve elbisenin içinde onu becerdim, A2'nin kalçaları benimkinden daha ince, bacakları benimkinden daha güzel olduğu için sadece biraz sinirim bozulmuştu.

“İndirimden bir şeyler alalım.” dedi bir hafta sonu. Bana mı, ona mı bir şeyler alacağız diye sormama gerek bile yoktu. Kısa süre sonra, birkaç kısa, güzel elbise çekmecedeki külotlara katılmıştı.

Başka bir kadının olduğunu biliyordum. Daha biz yatmaya başlamadan önce söylemişti. Kadın saatlerce uzakta yaşadığı ve bildiğim kadarıyla, A2'ye hep kötü davrandığı için, o ilişkinin neredeyse tamamen bittiğine inandırarak, kendimi kandırdım büyük olasılıkla. Fakat bir hafta sonu kadının yaşadığı şehirdeki arkadaşlarını görmeye gitti. Birkaç gün elimdeki anahtarların kaşındıran ağırlığını görmezden gelmeye çalıştımsa da, sonunda dayanamadım. Kadınla ilgili kanıt ararken evin altını üstüne getirdim: e-posta, fotoğraf. Özellikle bir tanesi kalbimi kırdı: Kadının muhteşem yüzü gülüyordu, beline kadar açık pembe saten pijamalar içindeydi. Adını, telefonunu buldum ve onu aradım. Cevap yoktu. Telesekretere bir mesaj bıraktım: “Ben A2'nin bir arkadaşıyım, sizinle sadece konuşmak istedim; merak etmeyin, acil bir durum yok.”

Beni geri aradı. “Merhaba.” dedi, sesi yorgun çıkıyordu.

Çılgılık atmadan konuşmak zordu. Boynumun arkasındaki nabız deli gibi atıyordu. “Kim olduğumu biliyor musunuz?” diye sordum.

“Adınızı duydum.” dedi. Ona benden ve A2’den bahsettim. Çok sessizdi. “Teşekkür ederim,” dedi, sonunda. A2 döndükten sonraki gün anahtarlarını eve girnek için kullandım ama duşta değildi.

Beni bekliyordu. Onu üzdüğümü söyledi. Bunu yapmaya ne hakkım varmış?

Cevap yoktu. Öfkeden titriyordum. Kıskançlık hissetmeye kimin hakkı vardır ki?

Okuldaki öğretmenlerden birisi, bizim dönemdeki kızlara evliliği hakkında bir konuşma yapmıştı. “Aşk bir karardır.” diye açıklamıştı, bir oda dolusu hormonla yüklü gence. Dalga geçtik. Aşk bir karar değildir, filmler ve şarkılar bize bunun tersini söylüyor. O bir güç, bir değer. Bizler ağabeyinizin en iyi arkadaşını yatak odanızda emdikten sonra hâlâ gerçek aşka inanabilecek sevimli bir dönemdeydik.

Ardından beni üzen birisine tutuldum. Yavaş yavaş öğretmenin bakış açısına hak vermeye başladım. Birinin içeri girebilmesi için önce sizin kapıyı açmanız gerekiyor. O kişi bir kez içeri girdikten sonraysa kontrol garantisi kesinlikle yok, elbette, tamamen mantıklı olmasa da anlaşılabilir.

Kontrol altında, böyle düşünmüştüm. Fakat ilk kıskançlık beni ilk aşk gibi paramparça etti. A2’yle kavga edip birbirimizi düzdük ve düzdük ve kavga ettik, ardından daha çok kavga edip daha az düzüştük.

Ve seviştiğimizde de, değişmişti. Eskiden o külotunu giyer ve kanepenin kenarından eğilirdi. Ben de gülerek, gerisine sürücü kırbaıyla vururdum. Birkaç dakika sonra banyoya koşardık, orada A2 heyecanla donunu indirir ve aynaya bakardı. Kumaşın izi henüz derisine çıkmadıysa, geri gidip tekrar denerdik.

Sonradan, sadece kırbaçladım, durmadan, ta ki cildi sıyrılsana ve kan lekeleri belirene kadar. Bana durmamı söyleyene kadar.

Aynı yatakta uyuduğumuzda, A2 kollarını bana dolamış halde uyurdu. Ben gece çarşaf ve battaniyeleri tekmeleyip savaşıırken; o

beni içerde tutardı. Ben bacaklarımı çekirge gibi birbirine sürterdim, o üşümüş ayaklarımı kendininkinin arasında ısıtırdı. Elleri ne zaman karnımın üstünde dursa, uyanır ve yalnızca hareketsizliğine değil –uyurken uyanık olduğundan yalnızca biraz daha az hareketliydi– aynı zamanda hiçbir şeyin farkında olmayışına da hayret ederdim. Beden öylesine korunmasız ki; türümüzün başarısı derimizin altındakine bağlı, üzerinde yükselen binlerce dikene değil. Uyuduğu sırada her an ona zarar verebilirdim. Arkasını dönüp omuriliği ortaya çıktığında, oracıkta saldırabilirdim.

Ve bir sabah saatin alarmı çalmadan önce uyandım, açık perdelerden dışarıdaki mükemmel grilikte sabah görünüyordu. Bir iç geçirme duyup A2'nin uyanık olduğunu düşündüm ve ona doğru döndüm. Hâlâ uykunun alacakaranlığında dolanıyordu ve kolları yerinden kaymış yastığın altında tuhaf bir açıyla duruyorlardı.

“Ellerini neden sokuşturdun öyle?” diye sordum, dirsekleri kenardan çıkmıştı, fakat avuçları nevresimin altına sıkışmıştı.

“Sen onları koparmayasın diye.” homurdandı ve daha derin bir uykuya daldı. Sabahın ilk sığırcığı dışarıdaki ağaçta ötmeye başladı.

Diğer âşığıyla ilişkisini bitirdi, fakat ben buna asla tam inanamadım ve birbirimizden uzaklaştık, birlikte gittikçe daha az yatmaya başladık, ta ki bir gün o başkasıyla, ben de başkasıyla birlikte olmaya başlayana kadar. Birbirimiz adına mutlu olduk.

18 Aralık, Perşembe

Spor salonunda N.'yle aramızda ufak bir tartışma geçti. Önemli bir şey değil, antrenmana atak eklediğimizde kimin glütteni bundan fayda sağlıyor gibi, fakat yollarımızı ayıran kamu hizmetleri ve yararlarından sınırlı faydalanma konusu oldu. O, sınırlı faydalanmadan yanaydı, bu noktada “mültecilerden nefret eden paranoyak” lafı zihnimden geçmiş olabilir, o da ağzımdan kaçırmadıysam tabii.

Birbirimizi boğazlamamayı becerdik ve bana gidip *risotto* ile ilişkimizi onardık. Sohbet daha güvenli konularda kaldı, ad ver-

mek gerekirse ayakkabılar, ragbi ya da Futbolcuların Karıları dizisinde kimin en iyi göğüs dekoltesi verdiği gibi. Fakat sonuçta bu hizipleşmenin üstesinden geleceğimize eminim – hem dekolte tartışmasının, hem de kimlik kartı şeyinin. Böyle diyorum ama, bir kez birbirinizi becermeyi bıraktıktan sonra, anlaşmazlıklar eskisi kadar hızlı çözülmüyor.

19 Aralık, Cuma

Menajer çok tatlı biri, ama kolayca kafası karışabiliyor. Buna bir örnek: Taksi şoförü Royal Kensington Hotel'i ararken (tesadüftür ki, öyle bir otel yoktu) ben de arabanın arkasında oturuyordum. On beş dakika geç kalmıştım. Sonuçta Royal Garden Hotel, Kensington demek istediğine karar verdik. Ben adı ve oda numarasını resepsiyonda kontrol ederken, şoför de dışarıda bekledi. Gerçekten de doğruydı. Taksiciye oldu işareti yaptım, o da arabasına binip gitti.

Müşteri yeni duş almış ve beyaz bir bornoz giymişti. Otel suitinin başka bir kadının çoktan üstünü çıkarmış halde oturup şarap içtiği ön odasına doğru geçtik. İsrail'den ufak tatlı bir sarışındı.

Kızın eteğini çıkardım, ayakkabılarını çıkardım ve siyah ipek donunun arkasındaki ipin düğümünü dişlerimle açtım. Bana adamın kız arkadaşı olduğu söylenmişti, fakat bu bana pek uyumlu gelmedi. Kızı benden daha iyi tanı mıyordu sanki. Piyasada çalışan biriye, kesinlikle benim ajansımdan değildi. İçgüdüler yanılabılır gerçi ve başkasının kız arkadaşıyla üçlüye girildiğinde, yapılacak en iyi şey kadınla bol bol ilgilenmektir. Zor bir iş değildi – kadın bebek pudrası kokuyordu ve ılık bal tadındaydı.

Yatak odasına geçtik. Adam bana arkadan girişti, bu sırada kadın da diz çöküp dili, parmakları ve küçük bir vibratörle üzerimde çalışmaya başladı. Adamın az bulunur cinsten pürüzsüz bedeni büyüleyiciydi; birisi ağda salonunda epeyze zaman geçirmiş, diye düşündüm; sert ve kesilmemiş sakalının ise dengeleyici bir etkisi vardı. Kadınsı yerlerimi yalarken, bıyıkları gıdıklayıp tırmaladı.

“Aklınızda ne vardı bilmiyorum,” dedim, zamanımın sonuna yaklaşmaya başlayınca, “fakat ikimizin suratına gelebilirsen hari-ka olur bence.”

İsrailli kız dudaklarını yaladı ve bana göz kırttı. Profesyonel. Öyle olmalı, olmak zorunda.

Sonrasında küçük bir şişede kayısı yağı çıkardım, kız bana ve müşteriye en nefis masajlardan birisini yaptı. Bu kadar zevk almamış olsam, becerilerini kıskanabilirdim. O adamın sırtını yumruklayıp yoğururken, ben de odalardan kıyafetlerimi topladım.

Müşteri paltomu almaya gitti. Kıza bir öpücük verdim ve ufacık ellerindeki masaj yağı şişesini işaret ettim başımla. “Sende kalsın, benden daha çok işine yarar.” Adam geri geldi ve kızı sahiplenircesine kollarına aldı, fikrimi tekrar değıştirdim. Eskort? Kız arkadaş? Emin olamıyordum. Verdiği bahşiş ücrete eşitti.

20 Aralık, Cumartesi

Hep yaptığım gibi, ailemi ve arkadaşları görmek için eve gidiyorum. Delikanlı da ailesiyle birkaç hafta geçirmek için yanlarına gitti, hep yaptığı gibi. Bence bazı şeyler ikili yaşamın tecavüzü karşısında dokunulmazlığını korumalıdır, aile fertlerinin sarhoş olmasını ve tuvalette kendilerinden geçmelerini izlemek de bunlardan birisi.

Tren yolculuğı, modern çağın en heyecan verici harikası. Çok daha hızlı, ucuz ve rahat ulaşım yolları icat edilmesine rağımen, bu modası geçmiş rahatsız ulaşım şeklini sürdürmekte ısrar ediyoruz. Başka hangi ulaşım şeklinde başlangıç ve bitiş istasyonlarına kendi kendinize gelmeniz, yolculuğunuza başlamak için şirkete uygun gelen zamanı beklemeniz, bedava ılık soda bile olmadan bu kadar uzun süre oturmanız istenilir ve koltuklar, masalar öyle yerleştirilir ki, King’s Cross ve Yorkshire arasındaki her sapıkla baldırlarınızı istemeden sürtersiniz.

Trenlere bayılıyorum, bayıldığımı biliyorsunuz.

Bu yolculuğu o kadar çok yaptım ki, makinistin sesi Tannoy marka hoparlörlerden yayılmadan saniyeler önce, ineceğim istasyona bir dakika kaldığını ve hangi vagonun beni çıkışa en yakın yerde bırakacağını bilirim. Beni bekleyen kimse olmasa da, bir taksi bulmak için yirmi dakika sıra beklemek gerekse de, platforma adım attığımda sıcacık bir keyif hissi duyarım hep. İstasyonda gözüm kapalı bir turu yönetebilirim. Kendi toprağımda olmanın zevki, sonsuza dek sürer ya da ailemin garaj yoluna arabamı çekene kadar. Hangisi önce gelirse.

21 Aralık, Pazar

Günbatımından hemen sonra, babamla yürüyüşe çıktık. Çok otur-maktan bacaklarına kramp girdiğini iddia etti, ama bence bu mutluluktan aşırı hız yapan annemden kaçmak içindi. Annem herkese eşit fırsat veren bir parti düşkünüdür, bir seferde beş-altı bayram tatilini dengeleyebilir. Son baktığımızda, bayrama özgü bir havai fişek partisi için ailenin coşkusunu kamçulamaya çalışıyordu. Bayram kimler tarafından kutlanır, arka bahçede dikilmek ve ensemi çok renkli barut tozuna bulamak için ne tür bir ayakkabı uygun olacaktır gibi konularda belli belirsiz bir fikrim olduğundan, yürüyüş seçeneğinde karar kıldım. Havada çok hafif bir ayaz vardı, sadece insanın yanaklarını ve kulaklarını uyuşturacak kadar. Bacasından duman çıkan küçük bir evin önünden geçtik. “Kömür,” dedi babam, otoriter bir havayla. Ben küçükken odun yakılan bir sobamız vardı. Yemeklerimizi onda pişirirdik. O gidip de yerine yeni elektrikli ocak ve sahte ateş geldiğinde çok üzülmüştüm.

Döndüğümüzde ev karanlıktı ve endişeli görünen bir adam arabasını bizimkinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Masum görünmek için biraz ayak oyunu yaptıysa da, bu özellikle ön taponunuz başkasının malı olan bir arabaya dolandıysa zor olabiliyor.

Babam cılız bir ıslık çaldı. “Oo, kadın bu işe hiç sevinmeyecek.” dedi yabancı adama, sanki tek başına annemin memnuniyet-

sizliğı bu hiç tanımadığı adamı kaçmamaya ikna edebilirmiş gibi. Kaza yerinin etrafında dolaştı, bu arada ben bile ciddi bir şey olmadığını görebiliyordum. Fakat yabancıнын Noel neşesiyle hafifçe kafayı bulduğu ve paniklediğı açıktı.

“Bilmiyorum artık.” dedi babam, dişlerini emerek. “Zarar büyük olabilir.” Adam anlayış göstermemizi istedi. Klasik hikâye – ehliyetindeki puanlar, yetersiz sigorta ve sadece vaktinde yetiştigi takdirde kurtulacak, evde çok kafalı bir yılan doğurmak üzere olan karısı.

“Sana ne diyeceğim,” dedi babam, çenesini ovuşturarak, “senden 200 alalım ve bu işi kapatalım.”

“Üzerimde sadece 120 var.”

“120 ve ön koltuğunda duran viski şişesi.”

Başla verilen sert bir onay işareti ve adam malları babama geçirdi. Babam dizlerini kırıp çöktü ve birlikte iç içe geçmiş tamponları ayırdılar. Adam koca arabasına bindi, yavaşça sürerek ve teşekkür niyetine bir şeyler homurdanarak uzaklaştı. Köşeyi dönene kadar arkasından el salladık.

“Şey, heyecanlı sayılabilecek bir olay.” dedi babam, ön kapının kilidini açarken. Paranın yarısını elime tutuşturdu. “Annene söylemeyelim, olur mu?”

22 Aralık, Pazartesi

Tanıştığım ilk fahişe babamın bir arkadaşıydı. Yılın yine bu zamanlarıydı. Ben daha öğrenciydim.

Babam pezevenk değildir, yemin ediyorum. Sadece imkânsız projeleri üstüne alma alışkanlığı vardır. Ölü bir Katolik olsaydı, bilirsiniz, bir ihtimal aziz olmaya hak kazanmıştı. Bu özverili çabalar, kötü kaderli restoranların yeniden dirtilmesinden bir seri kötü kaderli kadının rehabilitasyonuna kadar uzanıyordu. Bu eğilimi belki annemin saçının beyazlamasına yol açtı, ama babamın yumuşak kalpliliğine kendini alıştırmak için yirmi-otuz yıl kadar vakti rahat olmuştur artık.

Babam daha ağzını açmadan, annem onun yeni bir başarısız davaya başlamak üzere olduğunu anlardı. “Elinde çiçeklerle gelmenin bir tek nedeni var.” diye bağıırdı mutfaktan. “O da evlilik yıldönümümüz değil.” Belki de Vatikan’a adı verilmesi gereken kişi annemdir.

O sene sevgilimden yeni ayrıldığımdan (ayrıca Hristiyan da olmadığımdan), bayram sevinci yaşayacak hiç halim yoktu. Bayram saçmalıkları bazen sevimlidir, arada sıradaysa sıkıcı, fakat bu sene hiç çekilmiyorlardı. Tek görebildiğim dünyanın büyük kısmına göre çok küçük bir olaya sevinen ve cicili bicili değersiz şeyler ve istenmeyen hediyeler alan bir sürü insandı. Bir öğleden sonra, bankada kuyrukta beklerken, kırmızı balondan bir ağaç süsünde eciş bücüş yansımamı gördüm ve her şeyin, bayramın, bankanın ve genelde dünyanın ne kadar geçici ve anlamsız olduğunu anladım. Tek başıma olduğum için kızgınlık bile duyamadım. Yenilmiştim. O yüzden her evin şımarık büyük kızının yapacağı şeyi yaptım ve birkaç hafta adam gibi yaymak için eve gittim.

Babam sağaltıcı bir gezinti olarak onunla birlikte, arkadaşlarından birini görmeye gitmemi önerdi. Kadın, bana söylendiğine göre, uyuşturucu alışkanlığıyla ilgili sahtecilik suçundan girdiği hapisten yeni çıkmıştı. Çocuklarının velayetini yeniden aldıktan sonra, bir otelde temizlikçilik yapıyor ve yasadışı işlerden uzak durmaya çalışıyordu. Çok hoş. Zar zor gülümsedim ve kadınla buluşmak üzere arabayla yola çıktık.

Bir on beş dakika kadar arabanın içinde konuşmadan oturduk. “Annenin onaylamadığını bildiğini biliyorum.” dedi aniden, zaten ortada olan durumu bildirerek.

Bir şey söylemedim ve pencereden dışarı baktım, dışarıda insanlar dükkânlardan geceye akıyorlardı.

“Gerçekten çok sevimli bir kadın.” dedi arkadaşı hakkında. “Çocukları da çok tatlılar.”

Babam en iş yaramaz yalancılardan birisidir. Kadın iç karartıcı mutfağında, bize iş gitmediği bir haftanın sonunda başparma-

ğının tırnağında çıkan mikrobik iltihabın öyküsünü anlatarak bizi eğlendirdi. İki oğlu tahmin ettiğim gibi çıktı: On beş civarındaki büyük olanı üç kat kalın kıyafetin altında bedenimi süzdü; bu sırada küçük kardeşini de televizyonun başından kaldıramadık.

Beni birdenbire, burnu büyüklükle ve diğer insanlara hiç anlayış göstermemekle suçlayarak terk eden son erkek arkadaşımı düşünmeden duramadım. Şey, Phillip Larkin'in dediği gibi, bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

Diğer yetişkinler ve kadının büyük oğlu, onun bisikletine, kapının dışında duran buruşuk bir çöpten kurtarılan pas yığınının bakmak için odadan çıktılar. Babam oldukça beceriklidir ve bisikletin durumuna bir bakmaya söz vermişti. Bu çabanın, bisikletin yeniden doğumundan çok, genç adama verilecek nakit bir hediye ile sonuçlanacağından neredeyse emindim. Bense, kaşlarımı çatmış halde, küçük oğlanın uzaktan kumandaya saldırmasını izlemek üzere arkada kalmıştım.

Oda boşalır boşalmaz bana döndü. “Kuşumu görmek ister misin?”

Aman Tanrım. Bir çeşit ima mıydı bu? Merak ettim. “Olur.” dedim.

Pencereye gittik, çocuk pencereyi açtı. Dışarıda büyük bir çobanpüskülü çalısı vardı. Dilini şaklattı ve bekledi. Sadece motorlu scooterların ve bardan çıkan neşeli sarhoşların sesi geliyordu. Dilini tekrar şaklattı ve ıslık çaldı. Ardından ufak bir mavibaştankara cikleyerek cevap verdi, uçup çalıdan çıktı ve omzuna kondu. Elini açtığında, yukarı doğru bakan avucuna yerleşti.

Pencereden içeri dönerek, bana elimi dışarı çıkarmamı söyledi. Çıkardım. Bana elimi nasıl kaçıracağımı gösterdi, böylece kuş düşecek, ama kanatlarını açar açmaz onu tekrar yakalayabilecektim. “Ona uçmayı böyle öğrettim.” dedi.

“Uçmayı sen mi öğrettin?”

“Annesini bir kedi öldürdü, biz de yuvayı içeri taşıdık.” dedi. “Çekirge yakaladık ve onları cımbızla besledik.” Yuvada altı tane varmış, ama sadece birisi hayatta kalmış. Bana bir numara daha

gösterdi, kuş omzundayken, sağa bakıyor, ardından sola ve tekrar sağa – kuş da, çocuk gösterdikçe o kulağını gagalıyordu.

Diğerleri geri geldi, büyük oğlan babamı cüzdanının bir kısmından ayırmanın verdiği tatmin duygusuyla kızarmıştı. Kuş uçu ve küçük oğlan pencereyi kapadı. Anneleri son günlerde yaşadığı diğer ufak rahatsızlıklar hakkında neşeli neşeli konuşuyordu; hastalıklarını HM hapishanelerindeki yiyeceklerin kalitesine borçluydu, bundan emindi: “Çok az yiyecek veriyorlar, insan hep aç kalıyor, ama yine de şişmanlıyor.” Bir bardak daha çay ve çikolata burlon içtik, ardından hiç konuşmadan babamla eve döndük.

23 Aralık, Salı

Uzun palto: Tamam.

Koyu renkli gözlük: Tamam.

Annemle babama bir saatlik mazeret: Tamam.

Kapıdan çıktım ve özgürüm.

Randevuya vaktinde gittim. O geç kaldı. Kahvemi yudumladım ve gazete okuyormuş gibi yaptım. Kapıdan içeriye fark ettirmeden süzölüp karşıma oturdu. Başım la merhaba dedim ve paketi masanın öbür tarafına ittim.

A4 kapağı ihtiyatla kaldırdı ve kutunun içine baktı. “Malların bunlar olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Daha iyisi yok.” dedim. “Garantili sonuç.” Omuzlarını gevşeterek derin bir nefes verdi. “Sorduğum için alınmazsan, ailenle bir hafta geçirmek için gerçekten de bu kadar mala ihtiyaç duyuyor musun?”

“Yoksa beni öldürürler.” Kutuyu tekrar açtı ve derin bir nefes çekti. “Onlar sudaki kan kokusunu almaya başlar başlamaz, bu çikolatalı tatlıları önlerine atarım. Bana en azından birkaç saat kazandırır.”

“Gizli tarif,” diye uydurdum. Aslında tarifi internette buldum. Tereyağı, çikolata, krema ve rom. O kadar basitti ki, ben bile içine edemedim.

A4’le birkaç sene çıktık, hatta bir süre birlikte bile yaşadık. Paramız ortak filan değildi, ama rahat bir ev düzeniydi ve ortak pek çok

ilgi alanımız vardı. Mesela, dünyanın geri kalanından şikâyet edip durmak gibi. İşe yarar bir iş bulmak için yaptığım ilk birkaç başarısız teşebbüsten sonra evden ayrılana kadar devam etti. Son zamanda, onun paylaştığımız bu öğrencilik sonrası evin “ağıl” gibi olduğunu düşündüğünü öğrenip üzül müştüm. Ben o evi hep severek anarım.

“Hayatımı kurtardın.” dedi A4. Babamın, hâlâ birlikteymişiz gibi, hatırını sorup durduğu çocuk o. Ben de en çok resmi olan da o. Dağdaki bir resmi, kitap rafımın üzerinde gümüş çerçevede duruyor. Kameraya, bana doğru bakıyor, dengesini sağlamak için tek eli havada ve gülümsüyor. Tatlı şey. Hep gülümser.

“Bir dahaki sefere ödeşiriz.”

24 Aralık, Çarşamba

Kuzeyde yaşamayı özlüyorum. Söylenenlerin hepsi doğru. İnsanlar gerçekten de burada daha arkadaş canlısılar. Patates kızartması gerçekten daha iyi. Her şey gerçekten daha ucuz. Kadınlar kışın ortasında gerçekten de daha az kıyafetle sokağa çıkıyorlar.

Bir beşlikten az verip sarhoş olmayı özlüyorum.

25 Aralık, Perşembe

Bunu söylemek için haftalardır bekliyorum:

Mutlu Noeller, ho ho ho!

Beni her halükârda güldürüyor. *Hanukah** bugün ve ben beyaz çikolatadan yapılmış para yiyorum; harikulade bir şey bu. Delikanlı’dan bir hediye varmış gibi durmuyor, bu da hiç güzel değil.

26 Aralık, Perşembe

İlk günlüğüm, yedinci yaş doğum günü hediyeimdi. Neyse ki, aradaki bölümlerin çoğu kayıp. Bu sabah, ölümüne sıkılmış halde,

* Musevilerin dini bayramı, ışık bayramı. (ç.n)

çalışma masalarından birisini temizlemeye koyuldum ve birkaç sene öncesinden kalmış bir-iki eski günlük buldum. Üzerine çiçek resmi çizilmiş, ciltsiz alıştırma defterlerine yazılmışlardı. Birkaç sene önce N.'yle tanıştığım zamana rastlıyorlardı. Çabucak kaynaşmıştık (bulduğumuz ilk otelde bir oda kaptık demenin nazlı şekli). Birkaç gün sonra, hava almak için dışarıya çıktığımızda, tanıdığı bir kız olan J.'den ve üçlü yapma ihtimalinden bahsetti. Onunla daha önce birkaç kere üçlü yapmıştı, güzelliği ve insanı heyecanlandıran cinselliğine kefil oluyordu.

Arabasında oturmuş, Hammersmith yakınlarındaki nehri seyrediyorduk. "Tabii," dedim. Çok kadınla birlikte olmamıştım, fakat N.'yle bir haftada üzcrinden geçtiklerimiz düşünülecek olursa, reddetmek imkânsız görünüyordu. Bir buluşma ayarlamak için kızı aradı ve işte günlükte yazılanlar şöyle devam ediyor:

J.'yle evinde buluştuk ve birlikte brança gittik. Yiyecekler güzeldi, seksten ve sualtı arkeolojisinden bahsettik. Evine döndüğümüzde N.'ye ve kendime sıcak çikolata yaptım. N. odadan çıktığında, J. beni öptü ve kaç kadınla birlikte olduğumu sordu. Sekiz ya da dokuz diye yalan söyledim. Çikolatayı ön taraftaki odada içtik ve N. biraz uyuyacağını söyledi. J. beni, içinde büyük beyaz bir yatak ve sade harflerle "La Nuit" yazılı yastık kılıfları olan, yatak odasına götürdü. Öpüştük, birbirimize dokunduk. Ben ayak-kabılarımı çıkarana kadar J. çok ufak tefek görünüyordu – aslında boyumuz aynıydı. Poposu bej çizgili pantolonun içinde çok güzel duruyordu, fakat çıplakken daha da güzeldi. Geçen gece N. gördüğü en güzel kıcın bende olduğunu söylemişti, ama J.'ninki bence, daha iyi. Boynu, teni ve saçları öyle güzel kokuyordu ki, birdenbire kendi ter kokumu fark etmeye başladım. "Bunu N. mi yaptı?" diye omzumdaki derin çizikleri sordu. Basenlerimdeki koyu morlukları ve çükünün yüzümde yaptığı belli belirsiz izleri gösterdim. Bana uzanmamı söyledi, gözlerimi ve ellerimi bağladı.

Üzerimde yumuşak, çok ipli bir kırbaç gezdirdi. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?” “Evet.” “İstiyor musun peki?” En sıkı darbeleri göğüslerime ayırdı ve beni çift başlı bir dildoyla becerdi. Yüzümü apışarasına bastırduğimde ellerimi çözdü ve yüzümdeki örtüyü çıkardı. Külotunun üzerinden onu yaladım, sonra da külotunu çıkardım – aşağısı tıraşlıydı.

Parmaklarımı kullandığımda kolayca boşaldı. Sonrasında N.’nin açık kapıdan bizi izlediğini fark ettim. Ne kadardır orada olduğunu sordum. “Gözlerin örtüldüğünden beri,” dedi. “Daha kapiya gelmeden ikinizin kokusu burnuma geliyordu.”

Bu sırada J.’nin erkek arkadaşı çıkıp geliyor ve günlük biraz anlaşılmaz bir hal alıyor. Uzun lafın kisası, adamın N.’yle bir sorunu vardı – açıkça söylemek gerekirse, adam N.’nin kıza dokunmasını istemiyordu. N. sinirinden o zaman J.’nin adamının da bana dokunamayacağını söyleyiverdi. Onun yerine, N. başarısız bir şekilde bana yumruk sokmaya çalıştı. O kadar dikkatim dağılmıştı ki boşalamadım. J. partnerini emdi, hepimiz ayrı ayrı duş aldık, telefon numaralarımızı değiştik ve N.’yle ben oradan ayrıldık. N., beni King’s Cross istasyonunda bıraktı ve yolculuktan önce bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. “Uğrunda yaşamaya geçecek bir şey.” diye şakayla karışık yapıştırdım cevabı. “Yiyecek ve seks.” dedi duraksamadan, ben de güldüm. O zamandan beri birkaç kere bu ani felsefesini hatırlattım, fakat böyle bir şey söylediğini hiç hatırlamadı. İstasyonun içinde yürürken, kendimi havadan bile daha hafif hissettim, sersemce. Mutlu.

“Şey...” omuzlarını silkti, trenin kapıları kapanmadan hemen önce. “Sanırım yatakta dört kişi fazla.”

Kuzeye giderken trende mastürbasyon yaptığımı hatırlıyorum. Kolay olmamıştı, vagon kalabalıktı ve insanlar durmadan yanıma oturup durdular. Tuvalette yapmak istemedim. İçeride yapmak için önümde saatler vardı, pantolonumun düğmelerini, kusursuz bir sessizlik için gerektiği kadar yavaş açtım. Yanımda Asyalı bir kız otu-

urken oldu, birkaç sıra arkada oturan erkek arkadaşıyla konuşuyordu. Kucağıma bir kaban atıp, uyur numarası yaptım. Sonradan N.'yi arayıp ona söyledim. Sanırım Grantham civarında bir yerlerdeydi.

27 Aralık, Cumartesi

Hiçbir zaman yeni yıl için karar alan türden bir kız olmadım. Bu tür şeyler alkol, sigara ve uyuşturucunun olmadığı partilere, düşünce-sizce yapılan evliliklere ya da daha kötü şeylere yol açabilir. Bir keresinde bütün yıl boyunca, dişlerimi fırçalamadan önce diş ipi ve gargara kullanmaya niyetlenmişim. Bu da, bu derece ağız temizliği yapmanın bir hafta bile sürmeyecek olması bir yana, ayrıca çekicilikten uzak olduğunu anlamamdan önceydi (yani yaklaşık 1.4 salise sonra). Başrollerde sevdiğiniz kişinin bademciklerinin oynadığı, tam gaz bir Broadway müzikaline uyanmak ister miydiniz?

Bir başka sene sıkıntı ve unutkanlığı dışlamadan el yazımla bir günlük tutmaya karar verdim. Mucizevi bir şekilde, aynı anda okuduğum Kenneth Tynan ve Pepys'in günlüklerinin verdiği şevkle, altı ay çizgisine ulaştım. Kıyaslayacak olursak, benimkisi peruğumu bitlerinden ayıklama öyküleri ve Tennessee Williams'la bütün gece süren içki oturumlarının yokluğu nedeniyle kaybediyordu.

Fakat en gönülsüz leopar bile kürkünü değiştirebilir, ben de önümüzdeki on iki ayda ne tür iyi işler ve kararlar uygulamaya sokabilirim diye düşündüm biraz.

İşte bu vesileyle, bir daha asla market malı bir kayganlaştırıcı almayacağım. Asla. Belki bunu elimde tutarım ama.

28 Aralık, Pazar

Ah, insanın evi gibi var mı? Öylesine rahat. Öylesine candan.

Her sene boğucu derecede birbirinin aynısı. Annem arabanın yanındaki çöküntüyü fark etmeden, güneye doğru yola çıktım.

Telefon çaldı.

Ben: “Merhaba?”

Menajer (çünkü arayan o): “Hayatım, uyuyor musun?”

“Im, hayır.”

“Pekâââlâ. Sesin çok rahat geliyor da. Kendi kendime düşünüyorum, ben rahatım, fakat sen hep benden daha rahat gibisin. Çok kitap okuyor musun?”

“Im, evet.”

“O yüzdendir öyleyse. Kitap okuyanlar hep rahat oluyorlar. Neyse, sana birisi rezervasyon yaptırmak istiyor, hemen. Birdenbire ne oldu bilmiyorum, ama herkes senin için çıldırıyor.” Derler ki, menajerler kızlar arasında tercih yapmakla tanınırlarmış, kişisel kaprisleri yüzünden kızlardan bazılarını diğerlerine göre daha çok öne sürerlermiş, fakat henüz böyle bir şey fark etmedim. İşte bazen teklifleri geri çevirmek zorunda kaldığım yüksek haftalar oluyor ve de acaba birileri arayacak mı diye merak ettiğim düşük haftalar. Ama menajer her zaman aynı şekilde iş bitirici.

“Imm, güzel.”

“Çook iyi hayatım. Ayrıntıları sana mesaj atarım. İyi okumalar.”

Her zamankinden farklı bir taksiye binmek zorunda kaldım. Yeni şoför pek iyi başlamadı; önce doğuya gitmeye başladı, ardından özene bezene Islington’ın çoğunu içine alan bir çember çizdi. Telefonda A4’le konuşuyordum, yola da yeterince dikkat etmemiştim. Yirmi dakika sonra, evimden üç blok ötedeki yola dönünce, patladım. “Buraya yürüyerek bile daha hızlı gelirdim!”

“Evet, şey, trafik, gecenin bu saatinde.” dedi.

Önce sağa baktım, sonra sola. Her iki yönde de hiç araba yoktu. “İnanamıyorum.” Bu durumda, on dakika gecikeceğimi düşündüm ve arayıp ajansa haber verdim.

Hyde Park'ın güneyi, bir mil uzunluğundaki taşıt kuyruğuna doğru dönüş yaptı, oysa bundan ben bile kaçınabilirdim. "Affedersiniz, nereye gittiğinizi biliyor musunuz?"

"Tabii ki."

"Ha. Bir toplantıya geç kalıyorum da." Bilirsin, gecenin bir vakti, ince elbisenin altına, dantel jartiyerli çoraplar, uygun bir sutyen giyilerek gidilen türden bir toplantı.

"Oraya gitmek için daha iyi bir yol biliyor musunuz?" dedi, burnunu çekerek.

"Hayır, ama bilmek benim işim değil."

"Trafik, gecenin bu vaktinde, yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Saçma. Bir düzine başka yoldan gidebilirdiniz. Kendi mahallemde beni yirmi dakika dolaştırdınız? Vc doğruca kördüğümün içine girdiniz? Hadi canım, ben dünkü çocuk değilim."

Aynadan bakarak bunun doğru olup olmadığını kontrol etti, gerçekten de doğruydu. "Dediğim gibi, yapabileceğim bir şey yok."

"Bir özür dilereniz iyi olurdu." Cevap yok. Trafik ağır ağır ilerlerken arabada konuşmadan oturduk. Dumanlar çıkardım, kaynadım ve endişelendim. "Beni bıraksanız da, insem olur mu?"

"Tabii bayan, her neyse." Ödemeden taksiden çıktım ve yoğun trafiğin içine daldım. Biraz önce North End Caddesi'nin başındaki bir taksi durağının yanından geçmiştik; hemen o tarafa yöneldim. İkinci şoför beni buluşma yerine beş dakika içinde, dört sterlin gibi ucuz bir fiyata ulaştırdı, ben de altı sterlin bahşış verdim.

Şansıma müşteri çok anlayışlıydı ve bana içki teklif etti. Bu örnek İngilizlere bayılıyorum; özel okul çocuğu, otuzlarında, babasının şirketinde yönetim kurulu üyesi. Kadeh kaldırırken *çin-çin* diyen tipte birisi. Boris Johnson* hayranı. Merdivenlerin dibinde iç çamaşırlarıma kadar soyundum, o da yavaşça yukarı çıkışımı izledi.

Merdivenlerin başında durdum, döndüm ve omzumun üstünden geriye baktım. "Peki, ne yapmak istersin?"

* İngiliz Muhafazakâr Parti milletvekili ve 'The Spectator' dergisinin genel yayın yönetmeni. (ç.n)

“Seninle sevişmek istiyorum.”

“Barry White tarzı mı?”

“Ah, evet.” Rahat bir saat kadar, yatak çarşafının üzerinde güreştik. Saçları yumuşak ve kalındı, hafif metalik bir kokusu vardı. “Boşalman için ne yapabilirim?”

“Çok karışık. Bütün geceyi burada geçiririz.” Müşterilerleyken gelmiyorum. Bazılar öpüşmez, ki bence saçmalık. Sonuçta sadece dudak. Fakat orgazmları başkası için saklıyorum. Zor bir şey değil – hiç kolay orgazm olmadım zaten.

“Sorun değil bence.”

“Evet, ama bir matkabın ve altı keçin var mı? Üstelik gezegenler de doğru sırada değiller.”

“Öyle olsun. Bir dahaki sefere görürüm.” Çıkarken bana kartını verdi, bir içki içmek için buluşmak istediğini söyledi. “Top sende.” dedi, bekleyen taksiye hızlı adımlarla yürürken ben. Sokak lambalarının arabanın pencerelerinden içeri giren kesik ışığında karta göz attım. Pembe ve yeşil, kabartmalı, modaya uygun harfler, yalnız olsaydım aramayı düşünebilirdim, gerçi bu şartlarda tanışan bir çift durumu arkadaşlarına nasıl açıklar, bilemiyorum.

“O tiplerden hoşlanmıyorum.” dedi menajer, eve giderken onu aradığımda. “Rapor yazar kesin.” Çeşitli eskortların albenisi üzerine eleştirilerini yazan müşterilere adanmış web siteleri var, üstelik sizin başarılı olduğunuzu düşündüğünüz bir karşılaşma, olumlu bir eleştiri alacağınızı garanti etmiyor. Keşke biz de susmayıp, onlar hakkında eleştiri yazabilseydik.

Taksici Kensington’daki apartman bloklarından birinin etrafında üçüncü keredir dönüyordu. Fark etmediğimi düşünüyor olmalılar.

“Nasıl biriydi, peki?”

“Mükemmel bir beyefendi, aslında.” Telefonun diğer ucundan inanmamış bir homurdanma geldi. “Küçük parmağımın ucunda döndürdüm adamı.” Doğru olsun ya da olmasın, bunu söyleme alışkanlığı edindim kısa zamanda. Onu endişelendirmek istemiyorum, gözden düşmek de istemiyorum.

30 Aralık, Salı

“Bir müşteri var, üzerine işlemek istiyor.” dedi menajer. Yemin ederim, birisi telefon konuşmalarımın metnini ele geçirse muhtemelen benim bir... ben olduğumu düşünürdü.

“Ne yapmak istiyor?” diye sordum, ne söylediğini çok iyi bilerek.

“Çiş. Senin üstüne. Merak etme, hayatım, giyinikken değil. Banyonun içinde olacaksın.”

“Ne banyosu? Çiş mi?”

“Hayır, sadece normal banyo.”

Cılız bir iç geçirdim. “Aşağılanma işlerine girmedığımı biliyorsun.” En azından, çalışırken. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, fakat W. bile bana en kötü şekilde davranırken, bana değer verdiği için öyle yaptığını biliyordum. Bir yabancıнын buna benzer bir şey yapmasını istemezdim.

“Ah, hayatım, alakası bile yok., dedi. “Adam aşağılanmanı istemiyor. Bundan zevk alan bir kızın üstüne işlemek istiyor.”

Sonunda kabul ettim, fakat yalnızca normal ücrette önemli bir artışla. Müşteri hoş biriydi ve fazlasıyla utangaç görünüyordu. Bir süre konuştuk, bir şeyler içtik, bana sert alkollü bir içki, ona büyük bir bira. Keseyi daha iyi doldursun diye, herhalde. İşe koyulma zamanı geldiğinde, adamın belden aşağısını soydum, bütün kıyafetlerimi çıkardım ve boş banyo küvetinde diz çöktüm.

Bana baktı, başımın üzerindeki duvara baktı ve iç geçirdi. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Üşümeye başlamıştım. “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Olmayacak. Çok tahrik oldum.” dedi. Tekrar aşağı baktı. “Sana bakarsam, sertleşeceğim. Başka tarafa bakarsam, olacakları düşünüp yine sertleşeceğim.”

“Seni tahrik etmeyen bir şey düşünmeye çalış.”

“Mesela?”

“Annenin sana iç çamaşırı alması. Sen de yanındasın. Otuz beş yaşındasın.” Gülmeye başladı. İlk damlaların boynuma çarptığını hissettim, göğüslerimden aşağı indiler.

Ardından o beni izlerken duş aldım. Saçımı kurulayıp üzerimi giyinirken, belli belirsiz utangaç adam sesleri çıkarmaya başladı. “İyi misin?” diye sordum.

“Sanırım biraz daha geldi.” dedi kızarak, kamışına doğru işaret ederek. “Evet demek zorunda değilsin, fakat onu bir bardağa koysam da...”

“İhh, hayır, teşekkür ederim.” dedim. “Sağlık, güvenlik kuralları filan.”

“Bazıları bunu sağlık için içiyorlar.” dedi.

“Evet ve bazıları sırf etle beslenmenin iyi geldiğini de düşünüyorlar.” Kabanımı giydim ve yanağına bir öpücük kondurdum. “Belki başka zaman, daha önceden haberim olduğunda.”

31 Aralık, Çarşamba

Londra’da, Yılbaşı akşamında tek başınayım.

Dclikanlı’nın ziyarete gelmesi gerekiyordu, en azından bana öyle demişti. Dün gece, gece yarısından sonra arayıp gelemeyeceğini söyledi. Aslında, kayak yapmaya gitmiş. Belki ben de uçağa atlayıp yanına gidebilirdim? On iki saatten daha az kalmışken. 31 Aralık’ta.

Tatilde olduğundan bile haberim yoktu. Neden buraya gelemiyordu ki? Biletini değiştirmek çok pahalı olurdu diye, tabii. Az parası olduğunu söyleyen birisinin Avrupa bayırlarına çıkmak için bu kadar parayı bir araya getirebilmesine, fakat yeni yıla kız arkadaşıyla girmek için para bulamamasına inanamıyorum. Yine de, sabaha Fransa’da uyanma şansım var mı diye internette dolandım biraz. *British Airways*, 2 Ocak’tan öncesi için rezervasyon almıyordu. *Lastminute.com** için bile fazla son dakikaydım.

Böylece üzülerek vazgeçtim. Dürüst olmak gerekirse, onun hiç canı sıkılmış gibi değildi. Şüphelendim mi? Elbette. Bu küçük

* Sondakika.com (ç.n)

gezideki yol arkadaşı da, benden nefret eden ev arkadaşından başkası değildi.

Öğle yemeği yemek, saçımı kestirmek ve V&A'de dolaşmak için şehir merkezine indim. Neler gördüm...

- Mctroya King's Cross'da binen herkes, Knightsbridge'de, kalabalık vagonları neredeyse bomboş bırakarak indi.
- Adamın birisi iki köpeği yürütüyor – kocaman bir *rottweiler*, bir de ufacık bir *pug*. İkisi de sağlam yapılı ve siyah tüylüydü, *rott* olan *pug*'ın her üç adımına karşılık bir adım atıyor.
- Genç bir kız, somon ve krem peynirli sandviçin yanında cips götürüyor.
- Birbirinin çşi, siyah örgü şapka giymiş üç adam birlikte yürüyorlar.
- Ve öbür taraftan üç kız birbirine uymayan pembe örgü atkılarını takmış geliyorlar.

National History Museum'un hemen önündeki Exhibition Caddesi'nde, bu sonbaharın yaprakları, sokakta altın sarısı-turuncu bir iz bırakacak şekilde, binlerce araba lastiği altında ezilmişler.

Ocak

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

Meraklısı

Bu işin meraklıları eskort servisin düzenli kullanıcısı olan adamlardır. Bunlar, deneyimli, kesinlikle çekici ve iyi bahşış verenlerden, kaba saba, eli sıkı ve sizi her birlikte olduğu fahişeyle olumsuz şekilde karşılaştıranlara kadar değişiyor. Hepsine sanki birincisiymiş gibi davrandığınızdan emin olun. Sizin hakkınızda büyük olasılıkla bir rapor yazacaklardır.

Görünmezlik

Dışarı çıkarken otelin lobisinde dikilip menajerinizle müşteri hakkında ve onun yapacağı kesintiyle ilgili konuşmayın. Bunu yapanları gördüm; korkunç. Ne için bekliyorsun, hayranlarını mı? Çık dışarı, taksiye bin, evine git. Ketum ol.

Kıskançlık

Düzenli bir müşteri –özellikle de hoşlandığınız ve iyi bahşış veren– başka bir kıza geçerse ya da açıklanamaz başka bir şekilde sizi bırakırsa, telaşa kapılmayın. Sekse para ödemelerinin nedeni bir ilişki istemeleri değil, aptal. Başkaları olacaktır. Her zaman olur.

Zengin ve Ünlü

Kızların pek azı düzenli olarak yüz millik çapı olan bir alanın dışına seyahat ederler. Tekrar gördüğünüz bir müşteri sizi yatıyla dünya turuna çıkarmayı teklif edebilir pekâlâ, ama bunu gerçekleştirmezse hayal kırıklığına uğramayın. Erkekler seks için para ödediklerinde bile, sizi etkilemek ve eğlendirmek için gelirlerini ve bağlantılarını abartma eğilimindedirler, o yüzden kazanacağınız bedava uçuş milleri üzerine daha uçmadan planlar yapmayın.

N.'yle ortak bayram zamanı nefretimiz yüzünden, şehir merkezinde buluştuk. Yılbaşında dışarı çıkmaktan nefret ederim, fakat yalnız olmak kesinlikle daha kötü. N. bu sıralar akşamları buzlu Bailey's içmeyi tercih ediyor, bu da gerçekte bardakta puding sayılır. İçkimi kaldırdığımda, tanıdığımız bir adam beni iterek yanımızdan geçti ve içkinin yarısını kotuma döktü.

"Bu kadının sorunu ne ya?" diye burnumdan soludum.

"Bir ortadoğu kerhanesinde on beş gün geçirse, bir şeyi kalmaz." dedi N. Bundan ilham alarak, gecenin geri kalanını, genel tavırları böyle bir tatille düzelebilecek insanları bir listede toplayarak geçirdik.

Naomi Campbell

Penelope Keith

Prens Anne

Cherie Blair

Jordan (Gerçi bu onun hoşuna gidebilir de)

Sam Fox

Blairlerin çocukları

(E)liz(abeth) Hurley

Lady Victoria Hervey

Myleene Klass

Jagger'ın tüm eski sevgilileri ya da çoluk çocuğu

Theresa May

Tara Palmer Tomkinson

Sophie Ellis Bextor

"o-kız" "çift soyadlı" diye tanımlanabilecek tüm sarışınlar

2 Ocak, Cuma

Çalışırkenki orgazmlar konusuna gelince:

Olmuyorum. Ne seksten aldığım zevkin seviyesiyle orgazmların sayısını, ne de iyi seksi orgazm üretebilmesiyle aynı kefeyle koyuyorum. On dokuz yaşında, kişiyi ve sohbeti doğru hatırlıyorsa eğer, seksin aldığın zevkin kalitesiyle ilgili olduğunu ve her zaman boşalmak demek olmadığını anladım.

Öte yandan, sohbetin konusunun daha çok asit alma deneyimlerinin karşılaştırılmasıyla ilgili olduğunu da hatırlıyorum. Yine de, seksin kendi başına bir amaç olduğuna dair o anlayış benimle kaldı.

Dürüst olmak gerekirse, bu müşteriye hizmet veren bir iş, bir kendini gerçekleştirme yolculuğu değil.

Kendi orgazmları için ödüyorlar, benimkisi için değil. Birçok erkek –sandığınızdan daha çok– asla gelmiyorlar bile. Bunun benim başarısızlığım olduğunu ima etmediler hiç. Bazen sadece insan temasının, sıcak bir bedenin, erotik bir sarılmanın peşinde. Düşünüyorum da, aslında çoğu zaman öyleler.

Müşterilerin bende orgazm yaratmaktaki yetersizlikleri, onların kusurları üzerine bir yorum değil kesinlikle. Pazarlığın onlara düşen kısmında şu âna kadar acayip iyi iş çıkarıyorlar ve benim de seksten aldığım zevk basit bir ürpermeden çok daha fazla. Arzulamak eğlenceli. Giyinip süslenmek eğlenceli. Birinin egosunu yaralamaktan korkmadan fiziksel rahatlık yaşamak ve de birinden bir daha asla haber almamaktan korkarak birinc orgazm yaşatma baskısının olmaması, acayip güzel.

Bazen sadece yarışmak bile iyidir, kaçınıcı olduğunuzun önemi yoktur.

3 Ocak, Cumartesi

Delikanlı'dan mesaj: “İyi misin? Üzülüyorum çünkü benle konuşmak istememenden korkuyorum.”

Bazen anormal miyim diye merak ediyorum. Sevgi için biraz soğuk, duyarlılıktan biraz yoksun. Birisinin ilgisi sönmeye başladığında, benim duygularım da o yönde gitmeye başlıyor. *Croupier* filminde Clive Owen'ın söylediği gibi, "Tutunun sıkı – izleyin akışı."

İnsanlara yeterince şans vermiyorum. Belki de işlerin ne zaman yolunda gitmediğini biliyorum. Romantizm narsisizmden başka bir şey değildir, demişti A1 bir keresinde. Aynı kişi kadınlar otuzundan sonra saçlarını uzatmamalı da demişti, o yüzden büyük olasılıkla güvenilir bir kaynak değil, fakat yine de. Delikanlının mesajına cevap vermeyerek ikimize de büyük bir iyilik yapıyorum.

Başka şeyler de oldu, hakkında düşünmek ya da yazmak istemediğim şeyler çünkü aceleci davranmaktan korktum, işler yoluna girerse diyce. Hâlâ da girebilir. Onu arayabilir, bir mesaj gönderebilirim, fakat bunlar iletişim kurmanın sağlıklı yakınlaşması gibi geliyor bana. Kafamın içindekileri ben çözemiyorsam, onları nasıl anlaşılır cümleler haline getirebilirim? Uzun süre beklersem de, kararı vermek bana kalmayacak zaten.

Dışarıya çıkmaya ve tüm paramı iç çamaşırına harcamaya, ardından da kaderime karar vermek için aldıklarımı odanın ortasına, satenimsi, dantel-ekli bir *I-Ching* gibi fırlatmaya karar verdim. Bırakalım *Beau Bra* tanrısı karar versin. Külotunun kenarlarında ve sutyenin ortasında pembe ipek bağcıklar olan, çikolata renkli dantelden bir takım aldım, ne iş, ne de Delikanlı için.

Eve dönüşte metro ucuzluk avcıları ve turistlerle doluydu. Her bir parlak kâğıdın içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Bir paket kumaş mendil? Çizgi romanlar? Parfüm? Şehrin kuzeyine kitlesel bir göç vardı: Paket kâğıdını yırtmadan eve gidip kabanını çıkarmayı bile bekleyemeyen bir kadın; yeni bir CD'nin paketini çekiştiren, naylon şeritleri yere düşürerek açan bir adam.

Bu gece, arkadaşlarla yıllık bir yemeğe çıkıyorum. Erkekler geçen seneden bu yana gizemli bir şekilde küçülen resmi gece kıyafetlerinde tıklımış olacaklar ve yetersiz porsiyonlardan yakı-

nacaklar. Kadınlar jarse ve *diamanté*'ler* içinde, saçları çiçek yaprağı kadar pürüzsüz, hışırdayarak masadan masaya dolaşacaklar.

Metro, durağıma doğru sendeleyerek yaklaştı. Kulaklığımdan neşeli bir şarkı geliyordu – binlercesi bulunan 2003-en iyileri listelerinden pop şekerlemesi türünde bir şarkı. Yukarı baktığımda, sarı tutacağın tavandaki ışığa ne kadar yakın olduğunu fark ettim ve kabına parmak uçlarımla hafifçe dokundum. Bu sarsak yolculukta bir bebecik arabası, annenin alışveriş torbalarını devirerek sallandı. Gülümsemeden edemedim. Vagonun aşağılarında bir yerde, kel adamın birisi dik dik baktı.

4 Ocak, Pazar

Dün gecceki resmî etkinliğe koluma N.'yi takıp gittim – tamamen platonik, anlarsınız. Delikanlı'ya hâlâ kızgındım ve “bütün erkekler dangalaktır, tabii parayı ödüyorlarsa başka, o zaman para ödeyen dangalaklardır” sözüne sıkı sıkı sarılmıştım. N. anladı ve “dangalaklık” görevini onurlu bir şekilde kabul etti. Bu da büyük olasılıkla, beni yatağa atmaya çalışıyor demekti.

Benim evimde duş aldık ve giyindik, çıkmadan onun papyonunu bağladım. Hazır bir papyon takmayı planlıyordu, ama ben gerçeğinde ısrar ettim. İnsan içine, kravatı şu kategorilerden birine giren bir adamla çıkamam; klipsli, eğik ve metalik. Komik akşam kıyafetlerinin ayrı bir yeri ve zamanı var. O zamanın da Charles Chaplin ölümlü sargılarını döktüğünde geçtiğini düşünüyorum.

Boğazımız kurumuş halde, eğlence öncesi bir içki içmek için, kurnazca başka bir barın altında saklanan bir bara gittik. Davete katılanlardan birkaç düzinesi de oradaydı, N. beni insanlarla tanıştırdı. Cıvıl cıvıl, kuzgun renkli saçlarıyla bir Nigella-benzeri* sohumda yerini aldı.

* Fr. elmas (ç.n.)

* İngilizlerin ünlü, seksi kadın şefi. (ç.n.)

“Hey, selam!” dedi genizden konuşarak. “Ben T...”, üzerindeki elbise göğüslerini zaptetme görevinde oldukça başarılıydı, ama geceyi çıkarma şansı olduğunu sanmıyordum.

N.’ye bir “Bu kadını tanıyor musun?” bakışı attım. O da, bir “Hayır, sence benle yatar mı?” cevabı fırlattı.

Kusursuz şekilde manikürlü elini dizime koydu. “Aksanına bayıldım!” dedi hayranlıkla. “Nerelisin?”

“Yorkshire.” dedim. “Ya siz?”

“Michigan.”

Ne güzel. Fakat kalabalık sabırsızlanmaya başladı ve buluşma yerine geçtik. Ne yazık ki, T. ve birlikte olduğu adam bizden üç masa uzakta oturuyorlardı. Çoğunluğu çift olan bir masada yediğimizden, kendimi ortak bir arkadaşın karısının yanında otururken buldum. Kadın sarhoş bir halde beni ve N.’yi süzdü. N. başkasıyla konuşmak için döndüğünde, “Ne kadardır tekrar birliktesiniz?” diye sordu.

“Aa, şimdilik bakıyoruz. Sadece arkadaşız, bilirsiniz.”

“Elbette, arkadaşsınız.” Bunun tek kelimesine bile inanmadığını anlatmak için bana muzipçe göz kırptı. Bu suçlama belki biraz daha can yakabilirdi, tabii hemen arkasından kırmızı şarabı elbisesine dökmeseydi.

Yapılan konuşmalar gecenin en önemli olayıydı. Sonu yokmuş gibi görünen seks şakalarıyla çok madalyalı, engelli bir olimpisti takiben bir spor kişiliği, ardından göbekli beyaz saçlı bir adam. Konuşmacıların kalitesi öyle düşüktü ki, seksle ilgisi olmayan her şeyde tam bir amatör sayılan ben bile, ancak yirmi dakika için ilgilenmiş gibi yapabildim.

Ardından sıra diskoya geldi. Dans ettim, içtim, biraz daha dans ettim. Göz ucuyla, N.’nin kenarda T.’nin kulağına eğildiğini fark ettim. Ne adam, diye düşündüm. Çıktığı adamla dans etmeye gittiğimde, N.’yi buldum.

“Seni kurnaz köpek. Telefonunu aldın mı bari?”

“Aslında daha çok senle ilgileniyordu.”

“Gerçekten mi?” Arkamdaki dans pistine baktım, üç erkek T.’yi tekrar tekrar çeviriyordu – merkezkaç kuvveti ve onun kumaş üzerindeki etkileriyle ilgili bir deney. Görebildiğim kadarıyla, elbise hâlâ yerini koruyordu – belki sihir, belki de çift taraflı bant yüzünden, bilemiyorum.

“Evet, sanırım şansını kaybetmene neden oldum.”

“Nasıl oldu bu?”

“Sadece ben de gelirim onunla yatacağınızı söyledim.”

“Seni dangalak!” Omzunu yumrukladım, kendi yumruğum ondan daha çok acıdı.

Başımın üstünü öptü. “Seni kendinden koruyorum sadece, hayatım.”

5 Ocak, Pazartesi

Seks: Bir Gözlemcinin Rehberi

- *Seks Shop*: Normalde bu dükkânlar seks satmazlar. Vejetaryenlere hizmet veren bir manava kasap demekten farklı bir şey değil bu.
- *Ateşli seks*: Pornografiye olabildiğince yakın, görsel etki yaratır. Ayrıca bakınız telefonda seks.
- *İyi Seks*: İsteddiğiniz her şeyi elde ettiğiniz seks.
- *Kötü Seks*: Başkasının istediği her şeyi elde ettiği seks.
- *Seksi çıtır*: Genelde jartiyerli iç çamaşırına bağlı olsa da oldukça çekici sayılabilecek kadın.
- *Cinsel*: Hayvan türlerinin çiftleşme ritüelleriyle ya da gençliğin patlayan hormonal istekleriyle bağdaştırılır. Bu kelime bol miktarda kıkırdama olmadan, gerçek hiçbir cinsel olayda kullanılmamıştır. Bu kuralı kanıtlayan istisna da, çeşitli Marvin Gaye şarkılarıdır.
- *Seks Eğitimi*: Bir muz ve prezervatifin kesişim noktasıdır. Genelde faydalı bilgi vermez.
- *Seks Bombası*: Kitle imha silahı.

Dış kapının zilini çaldım. Hoparlörden ses gelmedi, hemen otomatiğe basıldı. Müşteri dairenin kapısını açtı ve bir içki almak için mutfağa gidip gözden kayboldu. İçerisi temiz, neredeyse steril. Her yerde buzlu cam vardı, kendimi bir restoranda gibi hissedip ambale olmuşum. Menajerin öğrenci dediği birisi için, fazlasıyla güzel bir evdi. Yüksek lisans bursları her ders döneminde birkaç kere kafa çekmeye yetiyordur belki, ancak gecelik bir kadını karşıladıklarını sanmıyordum.

O: “Bu kadar gergin olma.”

Ben (şaşkın): “Ben rahatım. Ne okuyorsun öyleyse?”

“Sonra anlatırım.”

Bana adını söyledi. “Gerçekten mi?” dedim. Garip, eski moda bir addi. “Erkek arkadaşımın adı da aynı.” Eski, diye kendi kendime homurdandım. Onun hakkında şimdiki zamanda düşünmeyi bırakmam lazım.

Müşterinin taşınma arzusundan konuştuk; anlaşılan Kuzey Londra “dünyada psikoterapistlerin en yüksek yoğunlukta bulunduğu yer”. Orada yaşayan birkaç kişiyi bildiğimden, bunu çok iyi anlıyordum.

O: “Sen biraz başkasın, tam çözemedim.”

Ben: “Oldukça basitimidir aslında.”

“Açık bir kitap gibi, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey.”

Daha sonra...

Ben: “Ne iş yapıyordun?”

O: “Psikanaliz.”

Bu da bizi yoldaş yapar, tam iş arkadaşı olmasak da. Sohbet evrimsel biyolojiye ve fermonların cazibedeki rolüne kaydı. Birisinin kokusundan ne kadar hoşlandığınızı, o kişiyle olabilecek en az irsi hastalıkla çocuk yapabilme şansınızla bağlantılıymış, anlaşılan.

Alışlageldik şekilde romantik bir öneri değil, ama bende işe yaradı. Seksi yoğun, tensel, dil-merkezli seviyordu. Aynalar hoşuma gitti. Bacaklarımı açarak tuttu ve anal yoldan içime girdi, dışarı içeri kayıp durdu. Adam boşaldıktan sonra temizlenmeye gittim ve banyoda Richard Dawkins'in son kitabının durduğunu fark ettim.

Ben (üstümü giyinirken): "Hoşuma gitti. Ve de güzel kokuyorsun."

O: "Harika, bu çocuk yapabiliriz demek."

İkimiz de güldük. "Henüz erken."

Hâlâ açık dükkânlar vardı ve çantamdaki parayı harcamak istiyordum. Topuklarımı takırdatarak metroda yürüdüm. Fayansla kaplı geçidin sonunda, karton kutularda uyuyan insanlar vardı. Bakışlarına karşılık versem mi, asla emin olamıyorum; ya da açıktan geçmeli mi, geçmemeli mi? Kendimizi neden bu kadar rahatsız hissediyoruz? Evsiz insanların, çok yakından geçmeye cüret edersek son kuruşumuza kadar alıp çıkartacak, bir tür gizli büyüler mi var?

İki genç adam konuşuyorlardı. Birisinin bana bakışını yakaladım. Koyu Kuzeyli aksanı vardı. Hem ayakkabılarımın çıkardığı sesin onlara doğru yankılandığının, hem de üzerimdeki paranın ağırlığının farkındaydım. Kibar biri paraları onlardan tarafa fırlatıp atardı, öyle değil mi?

Saçmalık, zihnimin diğer tarafı araya girdi. Parayı uyuşturucuya kullanacaklar.

Ooo, yakaladım seni, kibirli şey. Biraz önce para için seks yapan kimdi?

Evet, yani. En azından benim bir işim var. Kendimi satmıyorum. Nasıl olsa bedava yapmayacağım bir şey için para almıyorum.

Belki biraz paraya sevinecek sırt çantalı turistlerdir sadece.

Belki de tecavüzcüdürler.

Koridor onların geçici kampına doğru keskin bir viraj çizerek döndü. İki genç adam –oldukça da yakışıklılardı aslında– ben

yaklaşınca, başlarını kaldırıp baktılar. “Gece dolaşması mı?” diye sordu birisi.

Gülümsedim. Onlara gerçeği de söyleyebilirdim. Söylemedim. “Parti.” dedim.

“Güzel.” dedi, sakallı olanı. Sohbetlerine geri döndüler. Ne yavaşladılar, ne de konuyu değiştirdiler. Gözden uzaklaştım.

7 Ocak, Çarşamba

Adam: “Beyaz şarap, sanırım.”

Ben: “Hey, ne kadar düşüncelisiniz.” Bir bardak uzattı; kadeh tokuşturduk ve yudumladık.

“Normalden biraz daha sek.”

“Bir denemek istedim.”

Düzenli bir müşteri daha da düzenli oldukça, kurallar biraz ak-sıyor. Randevu sırasında uyuşturucu almamış olmaları gerekiyor – bizim de öyle–, gerçi biraz alkol tamamen yasak değil. Bu adamı birkaç kezdir gördüğümden, benle buluşmadan önce esrar kullandığını biliyorum. Kokusunu alabiliyorum ve performansını etkilememesine de şaşıyorum. Dün gece beş-on dakika erken vardım –salı gecesi, az trafik– ve onu iş başında yakaladım.

Bir diğer alışkanlığı da, ziyaretlerim sırasında içine madde çekmek. Şimdi, bunun yasadışı olmadığını anlıyorum (en azından, sanırım öyle) ve uyuşturucu alınmasına karşı da değilim aslında. Hayatını yaşa ve bırak herkes de yaşasın, kurbansız suç ve bu tür şeyler işte. Sert bir içki dışında çok ender bir şeyler kullanırım, fakat beni üniversitede tanıyanlar, büyük olasılıkla aksine şahitlik edeceklerdir.

Geçen gece, yatak odasının zemininde, onun göğsünde ata biner gibi oturuyorum. Gözleri kapalı, bildik küçük kahverengi şişeye uzandı ve doğrudan bir nefes çekti. Ve ardından, bana da teklif etti. Ne zararı olabilir ki? Düşündüm ve bir nefes çektim, on dakika sonra tekrar eline aldığımda tekrar denedim.

Ve birdenbire nasıl bastı öyle. Kafa derimin, yüzümün ve kulaklarımın attığını hissettim, sanki aniden kızarmışlar gibi fakat daha fazla. Her ses yoğunlaşmış gibiydi, biraz tenekemsi. Parmak uçlarım pati gibi hissediyordu, bir ayak genişliğinde.

Allahtan yalnızca bir dakika filan sürdü.

Uçucu maddeler, işte. Seks biraz daha uzun sürdü.

8 Ocak, Perşembe

Bu iş birkaç şeyi ciddiye almamı zorlaştırıyor.

İlki: Toplu taşıma. Belki diğer işlerde, yirmi dakika geç kalmak “Kuzey Hattı, homur homur, bilirsin işte, pöh” rutiniyle affedilebilir. Ama ihmal edilen bir kocanın, öğle yemeğiyle bir sonraki toplantısı arasında bir saati varsa ve bir Viagra aldıysa ve ciddi şekilde abazaysa, geç kalamazsınız. Taksiler ve ben artık eski dostlar olduk, hayatım.

İkincisi: Toplu taşıma araçlarında sizi kesen insanlar. Belki onları gizli bir aşk yuvasına kadar takip edeceğimi düşünüyorlardır? Ya da belki de onlar beni takip edecekler ve bu da bir ilk görüşte aşk olacaktı. Hiç şansı yok.

Üçüncüsü: Tek gecelik ilişkiler. Ordu gibi, eğleniyorum ve bunun için para alıyorum. Bazen o kadar da eğlenceli değil, ama paramı hep alıyorum. Müşterilerin bana bir haftada yaptığı oral seksin üniversitede geçirdiğim tüm bir süre zarfında yapılandan daha fazla olduğunu hesapladım.

Dördüncüsü: Sevgili sorunları. Yalnız ve fahişe olmak istemiyorum. Hayatımda Delikanlı'nın olmamasını istemiyorum. Ateşkes ilan ettik. Evet, gerçekten.

Beşincisi: Moda. Düz botlar, kısa saç, kısa keten pantolonlar, kısa pilili etekler mi? Sıradan bir işte bir daha çalışmam mümkün değil.

Delikanlı'nın doğum günüydü, o yüzden ziyarete geldi. Aklanıp paklanmıştı, kibardı ve en iyi tavrını takınmıştı. Gecenin çoğunda her şey kolay, rahat ve düzgün geçti. Koluna gittikçe daha çok ağırlığımı verdim, o da kolunu bana dolayarak karşılık verdi. Tanrı'ya şükür, diye düşündüm. Geçici bir sorunmuş yalnızca. Öfkelenilecek bir şey değilmiş.

Wimbledon'daki arkadaşlarımızdan erken ayrılmaya karar verdik (yatağı zorlamak daha iyi, hayatım), en eften püften bahneleri sıraladık, ama tüm bunlar metronun bitmek tükenmek bilmeyen tıkanıklığına girmek içinmiş. Delikanlı omzumda sızmış halde, Earl's Court'da bir saat takılıp kaldıktan sonra, bindiğimiz trendeki bir güzergâh değişikliği anons edildi. Bu yüzden biz de, aktarma yapmak için Gloucester Road'da trenden dışarı attık kendimizi. Heyhat, Picadilly Hattı da tıkiş tıkişti.

Önemli bir karar aldım ve bir taksi çevirelim diye ikimizi dışarı sürükledim. "Bize kaç mal olacak bu?" diye sordu Delikanlı.

"Merak etme, ben ödüyorum," dedim. Kendisi sormak için şoföre eğildi. "Ah, hadi, seni aptal," diye homurdandım, onu taksiye tikiştirirken.

Para çekmek için önce, şoförden uygun bir bankaya gitmesini istedim. Arabaya döndüğümde, Delikanlı somurtuyordu. "Beklerken sayaç tekrar çalıştı," diye homurdandı. "Ücrete en azından bir sterlin daha eklenmiştir, herhalde."

Buna canım sıkılmamıştı. "Birkaç dakikadır bekliyordu." dedim. Ayrıca korsan taksiler yerine, ticari bir taksi tuttuğumuzdan –ücret ne tutarsa tutsun– bizi orda burada dolaştırmaya çalışmayacağından oldukça emindim. Şehir merkezinden bayağı uzakta yaşıyorum, o yüzden 40 sterlin civarındaki yolculuklara yabancı değilim. İş sırasında, doğal olarak bu müşterinin ödediği bir harcamam. Zaman ve yolu düşünürsek, 20 sterline yakın ödersek seviyecektim.

Delikanlı suratını astı, elini elimden çekti ve pencereden dışarı bakarak somurttu.

Evden iki mil uzaktayken, “Bence burada inelim, yeterince yaklaştık.” dedi. Sayaç yirmi sterlinin üstüne yeni çıkmıştı, fakat ayağımda topuklu vardı ve yatakta tatlı tatlı sevişebileceken, soğukta yarım saat geçirmek de ilgimi çekmiyordu.

Ona sert sert baktım. “Çıkıp yürümek istiyorsan, seni durdurmam.” Benimse hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. Bu onun doğum günüydü ve ben ödüyordum, evde birbirimizin kollarında olmakla karşılaştırılınca para neydi ki?

Işık yeşile döndü. Şoför sinirli bir şekilde aynasından yokladı. “Hım, burada iniyor musun, arkadaşım?” diye sordu.

“Hayır.” Delikanlı kollarını kavuşturdu ve koltuğuna daha çok gömüldü.

Beş dakika içinde benim dairemde içeri girmiştik, kazasız belasız. Yaşanandan dehşete düşmüş halde, şoföre 3 sterlin bahşış verdim. Merdivenlerden yukarı çıktık. Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. “Yani?” dedim.

“Yani...”

“Özür dileyecek misin? Çok kızgınlım da.”

“Adamın seni böyle yolmasına izin verdiğinc inanamıyorum.”

“Ben de böyle davrandığına inanamıyorum. Sadece para sorun.”

“Bir sürü para.”

“Harcanan benim param ve onu da birlikte eve gelmek için harcamak istiyorum. Barda bir tur içki ısmarlamaktan bile az tuttu.”

Gece boyu süren bir tartışma, işin komik tarafı, erkek arkadaşı geçen sene boyunca kendisinin yaptığı jestleri ve harcamaları sayarken, orospu da Paranın Önemsiz Olduğunu iddia ediyordu. Gerçekten kariyerini değiştirmek istiyorsa, belki muhasebeciliği düşünebilir. Tartışma aniden, benim bir saatlik ücretime yaklaşan

miktarda bir çek yazıp eline sıkıştırınamla bitti. “Bu yeter mi?” dedim. “Seni mutlu etti mi?”

Komşumla sohbet etmek ve onun daha parlak ve daha güzel *tekno* oyuncaklarını elle muayene etmek için fırtına gibi dışarı çıktı. Hevesli bir kızılın, avuç içi bilgisayarını dekoltesinin önünde sergilerken kıkırdamasından daha kötü bir ses olamaz.

Rahat bir saati tren tarifelerini inceleyerek geçirdim.

10 Ocak, Cumartesi

Bütün gece tartışmaktan yorgun düşmüştüm. Onun London Bridge’c gitmek için trene binmesi gerekiyordu, bense arkadaşlarla buluşacaktım, o yüzden cvden aynı anda çıktık. Metro istasyonunda aramızda bir boş yer bırakarak oturduk. O, Londra haritasına gözlerini dikip anlamsız anlamsız baktı.

Kuzey hattı treni geldi. Trenin sonunda, bizim yakın olduğumuz taraftaki vagonlar boştu. Ben koşturdum ve içeri atladım. Kapılar birkaç dakika aralık kaldı. Oturdum ve etrafıma bakındım, arkamdan gelmemişti. Kafamı kapıdan dışarı çıkardım. Delikanlı orada değildi. Kapılar kapandı.

Tekrar oturdum, kafamı kucağımdaki koca çantaya koyup iç geçirdim. Birkaç durak geçti. İçerisi kalabalık oldu, konuşan birkaç grup insan. Aktarma yapmak için Euston’da indim ve bir anlığına geri dönmeyi düşündüm. Hayır, diye karar verdim, çoktan gitmiştir. Fakat platformda durdum, her ihtimale karşı, gelen birkaç treni bekledim.

On dakika sonra, pes ettim ve trene bindim. Asyalı genç bir adamın, başörtüsü ve kulaklık takmış bir kızın ve elinde alışveriş çantasıyla sıkılmış görünen bir sarışının karşısına oturdum.

London Bridge’den hemen önce tam yüzümün önüne birisi çıkıverdi. Sıçradım. Oydu. Şaşırmıştım, ne diyeceğimi bilemedim. Anlaşılan yanlış tepki vermişim.

“Ah, boş ver!” dedi, kapının yanında dikilmek için giderken.

“Nereden geldin?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun? Hep buradaydım.”

“Bu trende mi? Bu vagonda?”

“Evet.” Burnundan soludu, parmaklıklara tutunup tren metro istasyonuna doğru yavaşlarken, pencereden dışarı baktı. “Çılgılık attığın için sağ ol. Şimdi herkes benim soyguncu filan olduğumu düşünüyordur.”

“Ben çılgılık atmadım. Sadece korkuttun beni. Bu trende olduğuna emin misin? Olamazdın.”

“Bütün yol boyunca yanında dikilip duruyordum.”

“Hayır, etrafa bakındım. Euston’da bekledim. Trende değildin.”

Trenden dışarı, platforma adım attı. İnsanlar etrafında akmaya başladılar. “Konuşmak istiyorsan, in ve konuş benimle.”

Tekrar yerime oturdum. “Yapamam. Benimle konuşmak istiyorsan, sen bin.”

“Hayır, sen in.”

Kapılar kapanmaya başladı. Adını söyledim, gergin, sesim keskin ve yüksekti. “Aptallık etme. Hadi.”

Kapılar kapandı, hareket ettik. Delikanlı’yı en son gördüğümde, el sallıyordu.

İç çektim. Tren hemen hemen boştu. Alışveriş çantalı, sarışın kadın öne eğildi. “Sana yalan söylüyordu.” dedi. “Metroya Bank’da bindi.”

11 Ocak, Pazar

Anal seks, yeni gözde oldu.

İsim yapmış porno yıldızlarının cüret edemediği, kimsenin yüksek sesle adını anmadığı, kış deliğini düzenli ziyaret edenlerin sadece *geyler* ve prostat muayenesi yapanların olduğu zamanları hatırlıyorsanız, elinizi kaldırın. Karısını ayak bileklerinden yakalayıp oğlan gibi yapmayı öneren bir koca, büyük olasılıkla bo-

şanmayla ya da en azından bir aylık yanmış akşam yemekleriyle yüzleşirdi.

Her şeydeki kitlesel amatörleşmeyle birlikte gerçi, anal da fazlasıyla ana akım haline geldi. Eskiden birine oral seks yapıp teknik açıdan hâlâ “bakire” olup olamayacağını soran kızlar, artık arka kapıyı açmakla teorik olarak saf kalıp kalınamayacağını merak ediyorlar.

Yaşasın diyorum, çünkü anal seks harika. Ama tabii ben bu işe, bana olan tutkusu dayanmak için gereken sabrı göstermesine yeten bir adam tarafından, yumuşakça ve düşünceli bir şekilde haftalar boyunca alıştırılarak başlamanın faydasını gördüm. Masaj yaparak ve anüsü uyararak başladı, ardından iyice yağlanmış parmaklarını içeri sokmaya geçti. Çok geçmeden işin içine ufak titreşimler girdi. En sonunda ana olaya girdiğimizde, yapması için ona yalvarıyordum.

Ve diğerleri de anlamış olmalı, çünkü bu günlerde herkes yapıyor gibi. *Sex and the City*’de bahsi geçtiğinde, tüm arkadaşlarım omuz silkti. “Ne yani?” dediler. “Biz asırlardır yapıyoruz.”

Önümüzdeki seneye kadar, Charlotte Church’ün, “Benim Barbie’m g...ten verir” yazılı, parlak bir tişört giymesini mutlaka bekliyorum. Belki de kendim bir tane yapmalı ve ona göndermeliyim.

Evet, anal. Yeni gözde. Sıra dışı, artık o kadar da sıra dışı değil. Dün gece N.’yle birlikte benim için seçtiği bir üst raf dergisini inceliyorduk, bir sayfasında büyükanne olacak yaşta, her iki deliğinden de yumruk sokulan bir kadının resmi vardı. Ve gülümsüyordu. Duraksamadım bile. Beni çok az şey şaşırtır, gerçekten. Fakat bir şey var ki, beni her zaman etkiliyor – her seferinde.

Anal seksin birden çok tutulmaya başladığını biliyorum, çünkü Allah’ın cezası annem onun hakkında konuşmak için beni aradı.

Fakat madem telefonda yakaladım, bari Delikanlı’yla ilgili haberleri de vereyim diye düşündüm. Allah’tan, ben bitirene kadar hiçbir şey söylemedi. “Zavallı şey.” dedi ve işte o anda ilk göz yaşlarının düştüğünü hissettim. Evet. Zavallı, zavallı ben. Böyle

anlayışlı bir annemin olması ne şanssızlık. Öyle bir anne ki, ardından tüm hikâyeyi kelimesi kelimesine anlatmak için babama döndüğü sırada beni hatta bekletti.

Birkaç günlüğüne eve gitmem konusunda hemfikir oldular. Tartışamayacak kadar güçsüzdüm.

12 Ocak, Pazartesi

Başım masanın daha ilerisinde bir yerlere düştü. Elimdeki buharları çıkan çay kupasını istemiyordum. Kahvaltı istemiyordum. Annem iç geçirdi. Bir şeyler söylemek istediği çok açıktı. “En azından her başarısız ilişki, bir sonraki için standartlarımı yükseltiyor, sanırım.” diye homurdandım.

“Tatlım, bir gün standartların öyle yükselecek ki, onları tatmin edemeyeceksin diye endişelenmiyor musun?”

Alnımı kupanın kenarından kaldırabilecek enerjim olsaydı, ona bütün kötü bakışların sonunu getirecek bir kötü bakış fırlatabilirdim. “Ne olduğunu bile bilmiyorum,” diye inledim. “Yani, ne olduğunu biliyorum, ama tam anlamıyla değil.”

Babam gazetesini hışkırdattı, ilgilenmiş gibi duruyordu. “Üzülme hayatım.” dedi. “Muhtemelen başka bir kızla görüşüyordu ve bitirmek için bir sebep arıyordu sadece.”

“Ah, çok yardımcı oldun, sağ ol.”

Düşünüyorum da, belki de görüşüyordu. Ah, bir-iki kere, birkaç mesaj, birkaç telefon konuşması, zamanında garip görünmüştü. Ve bir büyük şey, beş-altı ay öncesi. Beni hiç şaşırtmıyorsun derdi eskiden ve çıkacak olan Geçen Sene Yanlış Yaptığım Şeyler listesini önceden tahmin edip başka bir odaya gider ve bağlantıyı kopartırdım; kapalı oda, televizyon, tuvalet, ne gerekiyorsa. Listeyi çoktan ezberlemiştim. Liste, eski bir erkek arkadaşına döndüğüm kısa bir dönemden, daha az somut maddelere, mesela onu başkalarına erkek arkadaşım olarak mı, yoksa sadece bir arkadaş

olarak mı tanıştırdığıma doğru uzanıyordu. Kulaklıklar takılı. Bir saatlik sessizlik, onun özür dilemesini sağlardı.

Aralıkta bir sabah, ateşli bir ruh hali içindeydim. Güneş yeni doğuyordu ve tam teşhis edemediğim nedenlerden, kuşların sesiyle uyandım. Seni asla şaşırtmıyorum demek. Göreceğiz bakalım. Kentish Town tren istasyonuna yürüdüm ve güneye giden platformda trenin gelmesini bekledim.

Diğer tarafta beni kapısının önüne bir taksi bıraktı. Hava nemliydi ve tuzlu kokuyordu. Daha sabahın dokuzu bile olmamıştı. Arka kapı genelde kilitli değildir, ev arkadaşını uyandırmak istemedim. Merdivenlerden yukarı kimseye duyurmadan çıktım ve kapısının koluna elimi koydum.

Çevirdim. Şansım yaver gitmedi. Daha hızlı çevirdim. Toplu konutlar işte; hava teçhizatı yapııştırıyor bazen. Hayır. Kilitli. Kapıya vurdum. Kalbim çoktan sıkışmaya başlamıştı bile.

İçeride fısıldaşma sesleri vardı. Gıcırdayan bir yatak. “Merhaba?” Kapının öbür tarafından bir fısıltı geldi. Onun sesi.

“Benim.” dedim. Biraz daha boğuk konuşmalar.

“Hım, beni içeri alabilir misin?”

“Arka bahçede beni bekle. Seninle orada buluşurum.”

Kalp sıkışması mı? Neredeyse tıkanıyordum. Midem, gırtlaklığım ortalarında bir yerlerde yerleşmeyi seçti. “Neler oluyor?” diye cırladım.

“Dışarı çıkabilir misin?” dedi, sesi yalnızca birazcık yükselmişti. Odanın içinden hâlâ gürültü geliyordu.

“Hayır.” dedim, sesimi yükselterek. “İçeri al beni.” Hemen dışarı çıktı. Kapıyı arkasından sert bir şekilde kapattı. Kapıya bir hamle yaptım. Beni kolayca uzaklaştırdı.

“Tanrı aşkına, beni utandırma.” dedi. Gözleriyle bana yalvarıyordu.

İmkânı yok, diye düşündüm. İçeride birisi var. Fakat onu geçmek de mümkün değildi. Merdivenlerden aşağı yürümeye başladı, boğuşurken beni de yanında götürdü.

“Neler oluyor burada?” diye bir çığlık attım. Evin içinde diğer yatak odalarının kapısının açıldığını ve ev arkadaşlarının neler olduğunu görmek için dışarı çıktığını duyabiliyordum. İte kaka beni mutfığa soktu. “İçeride bir kız var, evet,” dedi. Ev arkadaşının bir arkadaşıydı. Açılan yedek yatakta mı? Hayır, onun yatağında. “Kimdi o?” diye bağırdım. “Beni utandırma,” deyip durdu. “Bir doktor,” dedi. “Ordu mensubu. Bir arkadaşın arkadaşı, fakat hiçbir şey olmadı.” S..tiğimin olmadısı, kimse bir yatağı paylaşıp da... Bornozun altında bir şey giymiyordun, di mi? Apışarasına daldım. Doğru, giymiyordu.

“Güven bana.” diye yalvardı. “Yolun sonundaki kafeyi git. Sonra konuşsak bu konuyu?”

“Sana güvenmek mi? Sana güvenmek mi? Sana nasıl güvenebilirim?”

Yüzü düştü. Beni suçladı. Orospu kartını çıkardı ortaya.

“Ağzını açıp gözünü yummak” deyişi bana hep muğlak gelmiştir. Ne anlama geldiğini tam olarak bilmezdim. “Nasıl bir adamsın sen?” ve “yakışır!” gibi sözlerden birisi işte, her türlü açıklamaya meydan okur ve sadece kullanıldığı bağlama göre bir anlam ifade eder.

İşte yeri buydu. Açtım ağzımı, yumdum gözümü.

“Beni bir başkasıyla yatakta bulmadın asla. Asla da bulmayacaksın. Dürüstlük için ödediğim ödül bu mu?” Kendi mezarımı kazıyorum, diye düşündüm. Kimse hakikate, gördüğü sadakatin üstünde bir değer vermez. Hayatımı kazanmak için diğer insanları beceriyorum ve evet, ona bilmek istediği kadarını anlatıyorum, fakat, ah. Ah. Ah. Her zaman iyi niyetli davrandım, bence. Kafam iletişim kurmak için kelimeleri kullanmayı bırakmıştı.

Orayı terk ettim. Sahile gidip dükkânların açılmasını bekledim, bir paket hindistancevizi kaplı şekerleme aldım. Deniz seviyesi yüksekti ve akıntıya karşı esen rüzgâr, denizin üstünde köpükten beyaz atlar yapıyordu. Telefonum çaldı, tekrar çaldı – Delikanlı. Telefonu kapattım. Mesaj bıraktı. Hiçbir şey olmadı, diye yemin

edip duruyordu. Benden nefret eden ev arkadaşının oyununa gelmişti. Doktor (sarışın ve inceydi –yolun karşısındaki çalılıklarda onun çıktığını görünceye kadar bekledim– ama güzel değildi, güzel değildi) çok sarhoştur da, iç çamaşırlarıyla onun yatağında uyuyakalmıştı da, kendisi için yedek yatağı açamayacak ya da aşağı inip kanepede yatamayacak kadar yorgundu da. Her neyse. Onu aramadım. Eve giden bir tren buldum ve o gün üç randevu birden aldım. Ardından, ter ve lateks kokarken, Charles Mingus dinledim ve gece geç saatlere kadar Porto şarabı içtim. Sonraki birkaç gün içinde, karşılıklı çekilen mesajlarla barıştık.

Hâlâ annemlerin kahvaltı masasındayım, elimde de soğuk bir fincan çay. Babam gazeteyi kıvırdı ve dirseğimin üzerine bıraktı. Eve git, işe başla, unut gitsin, dedim kendi kendime.

14 Ocak, Çarşamba

Bir randevudan önce ufak tefek bir-iki iş hallettim, bankadan otele tam makyaj, takım elbise ve yüksek topuklarla yürüdüm. Parktan geçerken bir adam durdu.

“Aman Tanrım, model misiniz acaba?”

Kahretsin, bu sözler hiç işe yararmış mıdır? “Hayır, buralarda bir yerde çalışıyorum.” Hızlı düşün, buraya yakın ne var? “The Royal Albert Hall.” Ancak bu kadar olmayacak bir yer seçebilir-dim, değil mi?

O: “Orayı seviyor musunuz?”

Ben: “Oldukça güzel. İlginç insanlarla birlikte çalışıyorum.”

“Bir sürü *prima donna*, haksız mıyım?”

“Evet.” Alenen saatime baktım. “Şey, öğle yemeği için bir arkadaşım ile buluşacağım, gitmem lazım.”

“Bunlar gerçek külotlu çorap mı?”

“Elbette!”

“Çok güzelsiniz. Keşke sizinle bir gece çıkabilseydim.”

“Şey, bilinmez. Buralarda görüşürüz.”

15 Ocak, Perşembe

Pratik yaptıkça kendime yumruk sokmak, ciddi şekilde kolaylaşıyor. Dokunmaktansa izlemeyi tercih edenler arasında –ki bunlardan bir sürü var– çok tutulduğu kanıtlandı. Fakat ne kadar uyulama yapılırsa yapılsın, anal yumruk sokmanın mümkün olacağını sanmıyorum, gerçi adamın birisi, o beni becerirken arka tünelden içeri kaç parmak alabileceğimi görmek istedi. İki deliği birbirinden ayıran ince deri duvarının üzerinden, penisinin şişmiş başını hissedebiliyordum ve uzvunu gıdıklamak için parmaklarımı oynattım. Çabucak boşaldı, sert kaldı ve beni tekrar becerdi, tekrar ettik.

O (bir saat içinde üçüncü kez yaptıktan sonra arkaüstü yatağa düşerek): “Eskiden daha iyiydim bu işte, gerçekten.”

Ben (çoraplarımı çekerken):” Ne demek istiyorsun?”

“Emektarın zamanı doldu. Önümüzdeki ay bir ara tekrar kalırsa, çok şaşırırım.”

“Ben bilemem, sonuçta kadını, fakat bence hayran olunacak bir iş çıkardı.” Elimle, artık pörsüyen et parçasına hafifçe vurdum. “Aferin sana, iyice dinlenmeyi hak ettin.”

“Yaptığın iş gerçekten seviyorsun değil mi?”

“Sevmesem katlanmak çok zor olurdu bence. Hayal gücüm, bana çift taraflı girilirken zihnimi bundan uzak tutmaya yetmiyor pek.”

16 Ocak, Cuma

N.’yle benim evde çay içtik ve radyo dinledik. “Pekâlâ öyleyse,” dedi, “Güney Pasifik’te bir adada terk edildin. Yanına hangi beş albümü alırdın?”

“Bir sürü *rock* ve bir sürü *blues*.” Bir an düşündüm. “Sanırım, en azından üç *blues* albüm.”

“İssız bir adada tek başına? Biraz iç karartıcı olmaz mıydı?”

“Ben zaten ıssız bir adadayım. Sadece burası çöl değil, soğuk ve ıslak.”

“Unutma, senin şu Cuma’n var.” dedi, ayağıma hafifçe vura-rak. Robert Johnson dinlerken, birlikte kanepede uyuyakaldık.

17 Ocak, Cumartesi

İşte sevdiğim şeylerden birkaçı (müşteriler bunları hiç istemez):

- Benim gerçekten gelmem: Neden istesinler ki? Yeni tanıştığım, bedenimin dile getirilmeyen yol haritasını bilmeyen birisiyle, adamın dilinin endüstriyel bir şerit testereden daha fazla bir güçle itilmesi durumunda bile, asırlar alır. Olur da isterlerse, taklit ediyorum tabii.
- Cam mermer boncuklar: Plastik boncuk çeşitlerinden kesinlikle daha iyi. Cam dildolardan da daha ucuz. Deliğin boyut ve açıklığına göre büyümeleri de iyi. Dışarı çıkarken çıkardıkları ses, en az içeri girerkenki ısı değişikliği kadar enfes.
- Yiycekli seks: Çikolata sosu yalamam ya da üzerimdekini yalamaları için birinden hiç ama hiç para almadım. Gerçi kendimi mükemmel ve özenle bakılan bir tabak olarak düşünmeyi severim. (Önemli Not: Buna sebze sokulması dahil değil, zaten sebzeler sonradan yenilmiyorlar da.)
- Günlük kıyafetlerimle işe gitmek: Rasgele birisiyle seks yapmak güzel. Rasgele görünen rasgele biriyle seks yapmaksa daha güzel. Ayrıca çok da tembelimdir.
- Sonrasında adamı yıkamak: Erkeğin bedenini sabunlamayı çok seviyorum, hafifçe boyun eğer şekilde ellerimi bacaklarının sütununda gezdirmek için diz çökme hareketi, her bir ayağı sırayla yıkamak için yavaşça kaldırmak. Erkeği kurulamaya da bayılıyorum: İlk önce nereyi kurulamayı isteyeceğimi hayal etmeyi (yüz ve saç), nerelerin yumuşakça dokundurmayı

gerektirdiği (koltuk altları ve cinsel organ) ve nerelerin unutulabileceği (dizlerin arkası, omuz kemiklerinin arkaları). Çoğu beni yıkamak istiyor, belki onlar da aynı arzuyla hareket ediyorlardır.

- Anal yalama: Önceden sıcak sabunlu suyla iyice yıkandığı takdirde, yaparım. Sıkı dudaklardan içeri girmeye çalışmaya benziyor. Zorlukları var ve dilinizin en ufak bir sapması onu hiç girilmemiş yerlere götürecektir. Ufak çapta oral seks. Sonuncusuna gelince, bana sürekli yapıyorlar. Şikâyetçi değilim aslında.
- Hayvan taklidi yapmak: Bir sebepten, yapacaklarını düşündüm, yapmıyorlar.
- *Simpsonlar* dizisindeki karakterleri taklit etmek: Seksle hiçbir ilgisi yok, fakat oldukça iyi yapıyorum; özellikle de *Milhouse* ve *Comic Book Guy*. Kimbilir belki Patty ve Selma fetişi olan bir adamla tanışırım ve işte o zaman şansım da gerçekten döner.

Bu gece birisiyle çıkıyorum. Gerçek adımı kullanan ve beni gerçek telefonumdan arayan birisiyle tam anlamıyla bir randevu. Tamam, belki bir hologram olabilir, fakat bunu kesin olarak bilmem şimdilik imkânsız.

18 Ocak, Pazar

Doğru dürüst bir ilk randevuya gitmeyeli asırlar geçti. N.'nin tanıdığı birisi, ki bu da bize sohbet için bir başlama noktası verdi, fakat görünüşüne, sesine ve espri anlayışına çabucak bağlandım. Birisiyle flört ederken kendimi, her zamanki kadar acemi ve tuhaf hissettiğime şaşırdım. Telesekreterine mesaj bırakırken heyecanlandım mı? Evet. Randevumuza giderken ne giyeceğime karar vermek için, uzun uzun düşündüm mü? Evet. Ayrıntıları takıntı – ki buna birkaç saati onun adını Google'da aramak da dahil – yap-

tım mı? Kesinlikle yaptım. Ondan bir mesaj ya da e-posta aldığım da kalbim biraz daha hızlandı mı? Bundan emin olabilirsiniz.

Böylece dışarı çıktık –ayrıntılar önemli değil– ve birbirimizden konuştuk, karşılıklı birbirimizden ne kadar etkilendiğimizden bahsettik. Fark etmediğini düşündüğüm zamanlarda ellerine bakıp durdum. O da benimkilere bakıyordu herhalde çünkü birdenbire kendimizi trende el ele tutuşurken bulduk (Tanrım, el ele tutuşuyorduk), dudaklarıyla parmaklarım arasındaki boşlukları keşfediyordu (hafif bir ürperti); ben başımı onun omzuna dayadım (evet, kusursuz şekilde uydu), o saçlarımı kokladı (ah, evet, lütfen).

Ardından da gidip düzüşerek işin içine ettik.

Belki içtiğim birkaç bardak şaraptı. Belki tam da başımı döndürecek ritimde çalan müzikti. Fakat yapmamam gereken bir şeyi yaptım – sarılma ve öpüşmenin ardından doğrudan Orospu Tavrına geçtim.

Ve zavallı şey, beni iş başında gördü. Küçük haykırışlar. Bilek bağlamalar. Sırılsıklam tere bulanmış, yatak takırdatan, komşuları uyandıran, gırtlığının derinlerine tenasül edildiği, açık saçık konuşmalı, yüzüme boşalmalı, bende-hal-kalmayana-kadar-kullan-beni tadında ful muamele bir iş çıkardık. O hemen ardından uyudu, fakat ben gözlerimi bile yummadım çünkü biraz önce neler olduğunu biliyordum. Görüşmeye devam etmek istediğim birisiyle, son derece ateşli, fakat ruhsuz seks yapmışım. Sütte indirim varken ineği satın almak gibi bir şeydi bu. Neden bahsettiğimi anlamışsınızdır.

Böylece erkenden uyanıp giyindik. İstasyona kadar bana eşlik etti ve ilk treni yakalayıp eve döndüm. Onun suratına bakamadım, kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Kişisel bir not: İlk buluşmada asla yatma.

19 Ocak, Pazartesi

Dün gece Delikanlı'yı rüyamda gördüm.

Hem-restoran-hem-bar-hem-tünel türü bir yerdeydi, arka tarafında bir oyun alanı olan, harap haldeki dini bir yapının içindeydi (açıklayamam; rüyalar böyleler işte) ve spor salonundan muhteşem memeleri olan bir kızla içki içiyorduk. Muhteşem Memeler ve ben sohbet ediyorduk, ona ilişkimizin neden bittiğini anlatıyordum, bana adını sordu.

Delikanlı'nın ilk adını söyledim. Kız da ikinci adını söyledi, yüksek sesle. "Ah, demek birbirinizi tanıyorsunuz?" diye sormak üzereydim ki, arkamı dönüp MM'nin doğrudan Delikanlı'yla konuştuğunu gördüm. Delikanlı da yeni kız arkadaşıyla oradaydı, tanınmış bir porno yıldızı.

Muhteşem Memeler ve Delikanlı tanışma merasimi yaparken etrafı bir rahatsızlık kapladı. Porno yıldızına gülümsedim, açıklamamaz şekilde çıplaktı. Ardından Delikanlı ve ben dışarıda, oyun alanına giden yukarı eğimli, çimlik bir tünelde yürüyorduk; ben durup yere uzandım, o da benim arkama uzandı. Beni özlediğini söyledi, beni becermeyi özlediğini söyledi. Onun sertleştiğini ve alış arama kaydığını hissettim.

"Yapamazsın." dedim. Ve ilk birkaç santimi içeri soktu.

Bu noktada porno yıldızı (son derece salak olanlar için söylüyorum, gerçek hayatta eski erkek arkadaşım *çıkıyor*, bu sadece bir rüya) hâlâ açıklanamaz şekilde çıplak olarak önümde sırtüstü yerde yatıyordu. Dalıyorum. Bana klitorisinin doğrudan uyarılmasından hoşlanmadığını söylüyor. Üstteki deriyi ovalıyorum ve içerdeki dudaklara dilimle vuruyorum. Delikanlı arkamdan üzerime abanıyor.

Yatak örtüsüne yarı dolanmış halde uyandım. Boşalmadım. Onun ellerini düşünmeden duramıyorum, o elleri. Saçının verdiği hissi. Yazın ensesindeki saçların kokusunu.

Yağmur yağdı mı hep yağar, sağanak olur derler, fakat bunun tam karşıtı için de bir deyim var mı? “Yağmadığında hiç yağmaz, kuraklık olur” belki?

Son zamanlardaki rezervasyonların çoğu, zaman kaybettirenler ve fikrini değıştirenlerdi. Çalışma hayatında böyle şeyler hep olur – tıpkı tüm geceyi ayırtmak isteyen, ama otele gelince menajeri aramayan adam gibi. Adamın ilk adını, zamanı ve kaldığı yeri bilsem de oraya gidip bütün katları dolaşmaya ve her kapıyı çalmaya hiç niyetim yoktu.

Düşünebiliyor musunuz? “Oda servisi? Hayır mı? Yan kapıyı denerim o zaman...”

Birkaç gün sonra, özür dilemek için ajansı aramış. Anlaşılan numaramızı yazmamış ve tekrar arayamamış. Tabii.

Diğer zamanlarda randevuyu ben iptal ediyorum. Birisi zamanı ve buluşma yerini birden fazla değıştirirse geriliyorum. Aşırı de-recede özel talepte bulunulması da beni tedirgin ediyor. Özel kı-yafetler giymek tamam. Yetmişlik ninesi gibi giyinmek ve kendi cenaze köpüğümü getirmek, tamam değil. İyi ayarlanmış bir Tu-haflik Radarı, bu işin gerekli bir parçasıdır. Sonuçta bu iş, iş gü-venliğı anlamında, nükleer çekirdek müfettişliğıyle profesyonel ragbi oyunculuğı arasında bir yerlerde bulunuyor. Ancak korun-mam için bana ne alüminyum folyo bir kıyafet, ne de altı dikenli bir çift ayakkabı veriliyor.

Üç gün öncesinden yapılan rezervasyonlara güvenmemeyi de öğrendim, bu insanlar neredeyse hiçbir zaman, buluşmanın ayrın-tılarını bildirmek için tekrar aramıyorlar. İlk başlarda iş ajandamın haftalar öncesinden dolacağını hayal etmiştim. Fakat en güvenilir telefonlar altıyla on iki saat öncesinden gelenler – düzenli müşteri bile olsalar... İnsan ne kadar uzun süre düşünmek zorunda kalırsa, suçluluk da o kadar üstlerine biniyor gibi. Ya da sorunu kendileri

halletmeye karar veriyorlar. *Sunday Sport*'un* bir nüshası size oral seks yapmaz ya da sırtınızı okşamaz, ama mahallenizdeki gazete bayisinde bulunma olasılığı daha yüksek, üstelik 1 sterline.

Uyduruk bahaneler, iptaller, saldırgan hastalar, güvenilmez reçetesiz satılan ilaçlar. Doktorların neler hissettiğini anlıyorum şimdi.

En azından A'lar birkaç günlüğüne, *Jour Kulelerine* geldiler. Gecenin alıntısı:

A2: "Yarın ne yapıyoruz bakalım?"

A1: "Sabah ilk iş o viskiyi almamız lazım."

Yemin ederim, bundan iyisini bir araya getiremezsiniz.

21 Ocak, Çarşamba

N., bir ayrılığının birinci yıldönümüne yaklaşıyor. Ben acının dinmesinin, genelde ilişkinin süresi kadar olduğuna inanıyorum, bu da dokuz ay önce bu ayrılığın üstesinden gelmiş olması gerekirdi demek. Eski sevgilisi uçarı bir kızdı. Dürüst olmak gerekirse ben yürütebileceklerini hiç düşünmemiştim zaten. Haklıydım, ama arkadaşlarınıza olaydan hemen sonra söyleyebileceğiniz türden bir şey değil bu. Mesela:

"Ona Noel kartı, doğum günü kartı yolladım ve daha bana mesaj bile atmadı."

Şöyle düşünüyorum: Şey, tabii atmaz, aptal çocuk. Muhtemelen çoktan bir petrol zenginiyle evlenmiş ve bir sürü çocuk yapmıştır. Ama şöyle söylüyorum: "Nasıl yapar. Kesinlikle çok hayırsız biriymiş."

N.'nin eski sevgilileri hakkında çok iyi şeyler düşünmek gibi sevimli bir becerisi vardır. Doğal olarak, bundan yakınıyor değilim. Aslında tanıdıklarımın daha çoğunun benim için, "kaidesizlikilecek-değer" niteleyicisini kullanması gerekiyor. Eski sevgili-

* İngiltere'de pazar günleri çıkan, adına rağmen spor haberlerinden çok çıplak güzelleriyle ünlü bir gazete. (ç.n.)

sinin kendisiyle temasa geçmeyi reddetmesinin ardından N., yolunun kesiştiği her ölümsüz sevgiliyi arıyor – *my High Fidelity**. Bu iş geçen ay İlk Sevgilisiyle başladı.

Birkaç hafta boyunca karşılıklı telefonlaştılar. Güzel şeyler söylüyordu. Kızla konuşmak birçok tatlı anıyı öne çıkarmış gibiydi – nasıl tanıştıkları, birkaç yıl boyunca nasıl gizlice flört ettikleri, kızın neden asla evlenmek ve çocuk yapmak istemediği falan filan. Onu son kez gördüğü zaman, o acıklı ve gergin son vedaydı. Herkes gibi, ben de ihtirası severim. İyi bir hikâyeyi daha da çok severim.

Ardından N., İlk Sevgilisiyle şahsen görüşmeyi ayarladı, anıları gül-tonlarından, alenen cinsellik arasında dolaştı. O zamandan beri daha büyük göğüslü bir kadınla olmamıştı. Kadın ona, erkeğin kadına oral seks yaparken bilmesi gereken her şeyi öğretmişti. Boşaldığında o tada nasıl tepki verdiği. Ve bunun gibi şeyler.

“Tanrım, bana izin verse, ona tekrar sahip olmak isterdim. Bir kereliğine sadece, cksi günlerin hatırına.”

Şöyle düşünüyorum: Eski sevgililerimin hiçbirisiyle tekrar birlikte olmazdım. Yüzde 95 eminim bundan. Genelde. Rüzgârın hangi yönden estiğine bağlı tabii. Şöyle söylüyorum: “Hayatım, harika fikir. Eminim, eskisinden de iyidir.”

“Eskisinden de iyidirler demek istiyorsun.” dedi, elleriyle ortarlarda bir yoklama hareketi yaparken.

“Tabii ki. Tabii ki onu demek istedim.”

Bana baktı ve gülümsedi. “O zaman onu yatağa atmayı becerirsem ve o da isterse, bizimle üçlü yapar mısın?”

Şöyle düşünüyorum: Hiç şansın yok, şekerim. O asla evet demez, dese bile ben kabul etmem. Ama şöyle dedim: “Durma hayatım. Ne kadar çok kişi olursa, o kadar iyi!”

N. kolunu omzuma atıyor. “Şimdiye kadar tanıdığım en harika kadınsın, biliyor musun?”

* Muy, İspanyolca ‘çok’; ‘High Fidelity’ ise ilişkiler üzerine meşhur bir film. (ç.n.)

Bir süre daha buna inanmaya devam edecek. Güvenilir bir kaynak bana N.'nin ilk sevgilisinin ayrılırken acemice bir kucaklaşmadan daha yakınlaşmasına izin vermediğini söyledi. Benim cinsel bir aziz olduğuma inanmaya devam edebilir, ne de olsa bunun doğruluğu asla denenmeyecek.

22 Ocak, Perşembe

“Hayatım, bu öğleden sonra için bir randevu verebilir misin?”

Ayak tırnaklarımı ojeliyor ve kendimi biraz huysuz hissediyordum. “Hayır, korkarım muaayyen dönemimdeyim.” Ya bizim aylık döngülerimize fazla dikkat etmiyor ya da beni açıkça yalan söylerken yakaladığını yüzüme vurmayacak kadar nazik.

Ancak bu seferki yalan değildi. Aa, iki hafta önce kullandığımda yalan söylemiştim.

“Bu adaaam, çok zengin.” dedi. “Sadece seni sorup duruyor.”

“Yapamam.” diye parladım, bir yandan da *Nurofen*’i hangi cehenneme koyduğumu ve bunun gibi artarak önem kazanan diğer şeyleri düşünüyordum. Kururken ojeyi bulaştırmamak ve gazeteyi okumak gibi mesela. “Çarşafılara kan bulaşmasını isteyceğini sanmam.”

“Otele istiyor.”

“Otel yönetimi istemez ya da her kimse işte.” dedim.

“Hayatım, diğer kızlara söylediğim gibi, biraz sünger kullan sadece.”

Bir parça sünger mi? “Bir parça sünger mi?” Neydi bu, doksanlardan kopup gelen bir doğum kontrol yöntemine gönderme mi, yoksa içinde Yunan dalgıç-kostümü olan fantezilerin kaygan yamacının başında mıydık?

“Süngerin ucundan kesiver hayatım ve şeyinden içeri...”

“Evet, tamam, sanırım lafın nereye gittiğini anladım.” Omuz silktim. Bir keresinde –yıllarca önce– seks yaparken bilmeden tamponu içerde unuttuğumdan, bu deneyimi tekrar yaşamaya pek istekli değildim. Ben sünger parçasını tekrar nasıl çıkarırım ya da

soluğu acaba acil serviste mi alırım diye endişe içinde kıvrılırken birisinin rahim ağzına hızla vurup durması düşüncesi hiç cazip gelmedi. Peki ya adam benim parmak-yalatan aşağı kısımlarıma parmakla daha derin bir dalış yapmayı umuyorsa?

“Bir saat sürer. Diğer kızlar âdet dönemlerindeyken bir saatten fazla asla randevu vermem. Bir şey olmaz, hayatım.”

Haklıydı, elbette, gerçi benden sonra mutfağa giren kişiye buluşuk aletin kaybolan parçasını açıklamak tuhaf kaçabilirdi. Bilgi babında, gerçeği söylemek gerekirse, müşteri süngere sorun çıkarmak kadar ileri gidemedi.

23 Ocak, Cuma

Beni şaşırtan, İlk Randevu’nun araması oldu. Çektiğim vicdan azabını çakmamıştı – aslında, kuzeyde otostop yapıyordu ve telefon açmamıştı sadecce. Birini reddetmekte ustalığım buraya kadar mış demek ki. Fakat sırf sesini duymak bile gülümsememe yetti. Belki de peşinden koşmaya değer.

Beni bir oyuna davet etti. Ne yazık ki, akşamlarımı iş için boş bırakmak istiyorum ve son zamanlarda parasal açıdan çok da iyi durumda değilim. Şu sinir bozucu, tüm paramı ufak tefek şeylere harcama alışkanlığım yüzünden olmalı. Kibarca geri çevirdim, fakat bu hafta ilerleyen günlerde bir araya gelmeliyiz dedim.

“Beni sepetleyebilirsin, alınmam.” dedi.

“Ah, hayır, ilgisi bile yok.” geri adım attım. “Seni yakında görmek isterim, gerçekten de.” Sizinle kolayca yatabileceğini bilerek, yine de şehir merkezine gidip bir şeyler yapmayı öyle her erkek teklif etmez. Çoğu, ilk buluşmada yapılan seks, bundan sonraki tüm buluşmalarda elma şarabı açıp *Grand Prix*’yi izlemek için bir bahane olarak kullanacaktır.

Fakat İlk Randevu, yanılmıyorsam, bundan iyiydi. Çok daha iyi. “Söz veriyor musun?” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Garanti ediyorum.” dedim, gülümsemesine karşılık vererek.

24 Ocak, Cumartesi

Çinlilerin yılbaşı kutlamaları. Bu genelde bileceğim bir şey değil, ancak bugünkü randevumdan ayrılırken, müşteri altın sarısı folyo kâğıda sarılı iki tane fal kurabiyesi verdi bana. Kurabiyelerin özellikle geleneksel olduklarını düşünmedim, fakat bir bisküvinin içindeki rasgele seçilmiş kâğıt parçasının insanın geleceğinin anahtarını taşıdığı düşüncesi hoşuma gitti. *Metro* gazetesinin arkasındaki fallara bakmaktan daha az gerçek değil, nasılsa.

İlk falda: “Gelecek hafta neşeli bir telefon alacaksınız.” deniyordu.

Bu beni uzun süre eğlendirdi. Bu fal yazıldıktan sonraki hafta mı demekti, yoksa kurabiye açıldıktan sonraki hafta mı ya da genel bir “gelecek hafta” mı? Böyle olunca da, kılı kırk yaran birisi, diyelim ki bu neşeli telefon şimdiyle yirmi dokuzuncu arasında gerçekleşmedi, aslında geçtiğimiz hafta kastediliyordu diye iddia edebilir.

İkinci falda: “Gelecek hafta televizyonda çıkacaksınız.” deniyordu.

İlk anda bu daha korkutucuydu (kahretsin, umarım çıkmam) ve ilk faldaki sınırlamaların aynalarına bağlıydı. Maymun Yılı’nda televizyona çıkmazsam, o zaman kesinlikle Horoz Yılı’nda çıkacaktım.

Tamamen alakasız nedenlerle, Horoz Yılı’nı* dört gözle bekliyorum.

25 Ocak, Pazar

Bu işin tuhaf yan etkilerinden birisi, insanın kendi kokusuna karşı hassaslaşması.

* “The Year of the Cock”. *Cock* İngilizce’de hem horoz, hem de penis anlamına geliyor. (ç.n.)

Buluşmalardan hemen sonra duş almam genelde. Beni evinde, sünger ve bademli sabunla yıkamayı seven düzenli bir müşteri var, fakat diğerleriyle beklemeyi ve evde duş almayı tercih ediyorum.

O yüzden dışarı çıkıp taksiye yürürken ya da evimin merdivenlerinden çıkarken burnuma bir koku gelebilir, birdenbire. Seksle ilgili değil –yani özellikle değil–, yalnızca birisinin kokusu. Adamların derime veya elbiselerime sürünen teninin, saçının ya da el kreminin kokusu. Bazen benim kendi kokumla da karışır ve ilk fırsatta üstümdeki çıkarıp kıyafetin kıvrımlarını koklayacağımı bilirim.

Tekrar koklasam bu adamları hatırlar mıyım acaba? Tüm duyular içerisinde kokunun, hafızayla en çok ilgilisi olduğunu söylüyorlar. Ve ayrıca en çok ihmal edileni de. O kadar geçici ki. Güçlü kokulardan insan kolayca bıkıyor, ama o neredeyse hatırlayacağınız, iç gıcıklayan hafif ve anlık kokulara doyamıyor.

Delikanlı'nın kokusu güçlüydü, ama nahoş değildi. İnanılmaz derecede terlerdi. Yatak odasındaki uzun bir seanstan sonra, sırtından ve göğsünden terler damlarken, doğrulurdu. Kokusu hafif, tadı tuzluydu, bazen onu yalayarak kuruturdum. Birazcık oynama bile sırtından damlalar çıkmasına neden oluyordu. Bir dokunuş ve avuçları ıslanırdı. Onun üzerinde bu etkiye sahip tek kadının ben olduğuma yeminler edip dururdu. Kısmen köpek olduğuna dair şakalar yapardım, soluk soluğa bir hayvan.

Karşıdan karşıya geçerken burnuma gelen parfüm kokusu psikiyatrin kullandığıyla aynı olmalıydı. Banyosundaki pürüzsüz yeşil şişeye dokunduğumu hatırlıyorum. Bir sabah ayağıma giydiğim ayakkabı elimde olmadan bana haftanın başındaki bir müşteriyi hatırlattı. O sırada “Bu adam deri/eski spor ayakkabı/terli çorap kokuyor,” diye düşünmüş müydüm? Hayır. Fakat içten içe bir benzerlik işareti vardı, öğle olmadan ayakkabıları çıkarmak zorunda kaldım çünkü aklımdan işi çıkaramıyordum. Fakat bunla-

rın her ikisi de yeniydi, uzun vadeli hafızanın sınanması olarak kabul edilemezler.

Bazen Al kokan bir adam geçer yanımdan. O kadar uzun zamandır arkadaşız ki, yakın olduğumuz dönem asırlar önceymiş gibi. Sıcak kum gibi kokardı. Bu insanların gittikleri yere kadar izlemek isterim hep. Bir metro istasyonundaki kalabalığa karışmadan önce dirseklerinden yakalamak ya da ceplerine bir not çiziktirip atmayı. Hangi kokuyu kullandıklarını bilmek istiyorum. Seksin ta kendisi gibi kokmaya ne hakları olduğunu sormak istiyorum.

26 Ocak, Pazartesi

N.'nin bir arkadaşı var, Angel; o da piyasada çalışan bir kız. Onu arada sırada etrafta görüyorum – aynı mekânları kullanıyoruz.

Onun vücuduna her zaman hayranlık duydum, ama kendim için hiç istemedim. Kadınsı kıvrımların tümü, dar basenler ve mükemmel bir kık için kaybolmuşlar. Kız yontma bir mühendislik zaferi, sırf bacak ve uzun saç; hayatının her bir parçasıyla uyum sağlıyor. Bir gün uyanıp kendinizi onun *Versace* ile kaplı vücudunda bulmak dünyada başınıza gelebilecek en kötü şey olmazdı. O biçime ulaşmaya çalışmaksa muhtemelen dünyada başınıza gelebilecek en kötü şey olurdu.

Birkaç gece önce dışarı çıkmıştım ve rujumu yenilemek için tuvalete uğrayayım dedim. Ne yazık ki, burası, yalağa benzeyen, suyun her yere sıçradığı lavabosuyla ve lambanın aşağıdan aydınlattığı, köprücük kemiğiyle çene arasındaki görüntüyü yansıtan lambasıyla, şu aşırı modern yerlerden birisiydi. Kimsenin gururunu okşayacağını sanmıyorum.

Tuvaletin kadınlardan nefret eden birisi tarafından tasarlandığından emin olduktan sonra, arkamı döndüm ve Angel'ı yere çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken gördüm. Neredeyse durmama caktım. Beni görmemişti daha. Fakat çıkık omuzlarının kırılğan

duruşu, yürüyüp gitmeyi imkânsız hale getiriyordu. “İyi misin?” diye fısıldadım, yanında diz çökerek.

Her şey üst üste gelmişti – ilk önce erkek arkadaş sorunu, ardından aile sorunları, ardından yeni olduğu bir ameliyat kötü gitmiş, ardından da ameliyatın nedeni. Anlaşılan Angel birkaç yıl önce çirkin bir saldırının kurbanı olmuş. Olayın yıldönümüydü.

“O sen miydin?” Başıyla onayladı. “Ah, çok üzüldüm.”

Tekrar eskisi gibi olabilmek için olduğu ameliyatın izlerini gösterdi bana, tam saç çizgisinin üzerinde. Onu yavaşça kucakladım. Son birkaç senemden bahsettim ona, nasıl ailemi ve geleceğimi kaybettiğimden, insanın kendisini bazen nasıl okyanusta oradan oraya sürüklenen bir mantar gibi hissettiğinden. Ccsur olmam ve belli etmemem gerektiğinin söylenmesinin nasıl her şeyi daha da kötüleştirdiğinden. Evet, dünya gerçekten de hiç adil bir yer değil. Evet, bu şeyler bizi denemek için gönderiliyor. Hayır, sürekli gülümsemek zorunda değilsin. Onun suçu olmadığını söyledim.

İnsanlar içeri girip çıkarken, üzerimizden ve etrafımızdan geçerken, bir saate yakın kaldım orada. Ardından Angel ayağa kalktı, elbiselerini düzeltti ve saçını fırçaladı. Bunun, aramızda güzel bir şeyler başlatacağını beklemedimse de, belki bir bağ kurulmuştur diye düşündüm. `

Cuma gecesi birlikte televizyon seyreden ve bir kutu çikolataya yumulan türden dostlardan olmadık belki. Fakat tatlı, dile gelmeyen bir teşekkür. Odanın diğer tarafından zorbela fark edilen bir baş işareti. İki kızın birliği.

Sonra onu dün gece tekrar gördüm. Başka bir gece kulübü, başka bir tuvalet. Merhaba dedim. O ise beni tamamen görmezden geldi. Bu aşağılanmayla yaralanmış halde, doğru N.'ye koştum. “Evet.” dedi. “Ona bolca zaman ayırabilirsin, fakat o on saniye içinde zavallıdan kırılmana geçiş yapabiliyor ve insan neyle karşılaşacağını asla bilemiyor.”

27 Ocak, Salı

Önümüzdeki günlerin çalışma programıyla ilgili menajerimi aradım. Konuşamayacak kadar çok kıkırdıyordu, bu da onun Doğu Avrupalı, süper-soğuk bebek veçhesiyle pek uyuşmuyor.

“E, iyi misin?” Belki onu kötü zamanda yakaladım, tembel müşterilere neşeyle kırbacını şaklatırken filan.

“Hayatım, *The Darkness*’ı dinledin mi?”

“Evet?”

“Ah, gülmekten çatlatıyorlar beni. O kadar komikler ki.”

“Şey, kendilerince komikler, sanırım.” Belki de Robert Plant ve Steve Perry’nin, Austin Powers’ın dişçisi aracılığıyla yaptıkları piç çocuğun, rock tanrılığıyla işi olamayacağını düşünerek aşırı yargılıyorumdur. “Bundan sonra pazartesi ve çarşamba geceleri çalışsam, olur mu?”

“Elbette hayatım. İstedğin kadar izin al.” Ardından da, *Get your hands off my woman*’ı* çığlık çığlığa icra etmeye başladı, ama yüksek perdeden sesinin orijinalinin stratosferik yüksekliğine yaklaşmakta tamamen yetersiz olması işi bozuyordu. O sırada etrafta bağcıklı beyaz PVC pantolonla zıplayıp durmadığını tüm içtenliğimle umuyordum. Ama yine de, böyle bir performans için duyulmamış ödüller de olabilir (çoktan *Spearmint Rhino*’nun** programında düzenli bir çehre olmadıysa tabii).

Geçenlerde birisi hangi servisleri istemeye istemeye sunardın diye sordu, ben de iyi bir şey düşünememiştim. Şimdi ise “Lowestoft’lu çakma bir Freddie Mercury’nin taklidini yapmak***” listesindeki ilk madde oldu.

* “Çek ellerini kadınımdan” (ç.n.).

** Bir striptiz kulüpleri zinciri. (ç.n.)

*** The Darkness grubunun solisti Justin Hawkins İngiltere’nin Lowestoft şehridendir. (ç.n.)

Dün gece arkadaşlar bana geldiler, bir kutlamadan çok, hatırlamadığım kadar uzun zamandır depoda duran içkileri bitirme bahanesiyle. Birkaç kişiyi aradım, birkaç e-posta attım, hepsi de son dakikada. Neyse ki, Jour'un malikânesi, uğramayı uygun görecektir bir düzine kadar insanı, kimse çatıya çıkmak zorunda kalmadan ağırlayacak kadar geniş. Bu havada birine bunu yapmayı hiç istemem, gerçekten istemem.

Bir noktada, İtalyan Rönesans'ını ve Geri Kalmış Ülkelerin tablolarını konuşurken, sohbet zarif bir şekilde Royal Academy'deki üzerlerine boşalınmış kadın resimlerinin olduğu bir sergiye kaydı. Eğer doğruysa, ben mutlaka orada olurum.

Saat üçe geldiğinde, kâseleri ve bardakları toplayan, bulaşık makinesini dolduran ve komşunun kedisini kışkıırlayan iki sarhoş fakat yardımsever misafirle bir başıma kalmıştım. Araba kullanamayacakları açıkça ortadaydı. Kimin nerede uyuyacağını ayarlanması gerekiyordu. Ancak bu evde kalan bu iki arkadaştan biri N., diğeri ise İlk Randevu, yani geçen hafta feci şekilde yattığım çocuktı.

Artık başka bir şey yapamayacak kadar geç olana kadar, sohbetin son kırıntılarına devam ettik. N.'nin bir yere gitmekte acelesinin olmadığı açıktı, İlk Randevu'nun da öyle – beni yine yalnız yakalamak istediğini tahmin ediyordum. Alışıl gelmiş yatak saatim çoktan geçmişti, içlerinden biri ya da diğeri için pes edip eve gideceğini umuyordum, ama yapmadılar. “Şey,” dedim, “benim yatak iki kişilik ve biz üç kişiyiz, bu da talihsiz olana kanepede düşüyor demek, sanırım.”

Birbirlerine baktılar. Bana baktılar. Kanepede için kimse gönüllü olmadı. Yatak için de kimse gönüllü olmadı.

“İkiniz de uzun boylu olduğunuza göre, siz delikanlılar niye yatağı almıyorsunuz? Burada rahatça uyuyacak kadar kısa bir tek ben varım.” Yine cevap yok. “Hepiniz birden gönüllü olmayın, arkadaşlar.”

Ben aralarında geçen kaş haberleşmesinin şifresini çözmeye çalışırken, bir dakika daha geçti. “Kanepede ben yatarım.” diye önerdi, İlk Randevu. Banyoda sırayla üstümüzü değiştik ve uyumadan önce bir yorgan ve iki battaniye çıkardım. İlk Randevu battanileri yaydı.

“Bu gece soğuk olacak.” dedim. “Yorganı kullanmayacak mısın?”

Omuz silkti. “Her ihtimale karşı bırak.”

N.’yle ben yatak odasına çıktık. N. kapıyı kapattı. “Yapma.” diye fısıldadım. “Seks yaptığımızı sanacak.” Kapıyı araladım.

“Neden umursuyorsun? Kaldı ki, çoktan uyumuştur büyük olasılıkla.”

Neden umursadığımı bilmiyordum. Sadece kapıyı tamamen kapamak kötü fikir gibi gelmişti.

Birkaç saat sonra uyandım, çok fazla alkolden ağzım kurumuştur. Bir bardak su için aşağı mutfığa indim. İlk Randevu kanepede iyice kıvrılmıştı. Yorganı da örtmüştü ve iyice üşümüşe benziyordu. Yukarı yatak odasına geri gittim, koyun postunu aldım ve ayaklarına sardım. Uyanmadı.

29 Ocak, Perşembe

İnsanlar ya beklediğimden daha çok güveniyorlar bana ya da ben olduğumdan daha güvenilir duruyorum. Bu yakınlarda, kaba kuvvetle de olsa, ev sahibimi evimi yeniden dekore etme noktasına başarıyla getirdim. Üstelik mutfaktaki teçhizatın çoğunun zaten yenilenmesi gerektiği mazeretini kullanarak, tam bir *Chintz Nakliyatlık* durum yarattım. Umarım bu da, tüm *Colefax ve Fowler* kumaş baskılarının neşeyle çatırdayan alevlere atıldıkları bir pagan töreniyle sonuçlanacak.

Bunlar olurken, evle ilgili ufak çapta bir sıkıntı yaşayacağım. Tümöyle yaşanmaz bir yere dönüşecek değil, sadece rahatsızlık işte. Geçenlerde A’lardan biriyle olması beklenen tadilatla ilgili konuşuyordum.

“Şey, iştekiler ayarlayabilirlerse, önümüzdeki iki hafta boyunca konferansta olacağım. Benimkinin anahtarlarını ister misin?”

“Tabii, hayatım, ama halına bir şey dökerim diye korkmuyor musun?” A. evi konusunda fena halde titizdir ve kız arkadaşlarının eşyaları için tek bir raf ayırmasıyla tanınmıştır. Kız orada yaşasa bile.

“Sana güveniyorum.” dedi, viski-sodasından yudumlayarak. “Gazete sayfalarını tam benim sevdiğim gibi düzeltmeyi bildiğini biliyorum.”

Ah, keşke şaka ediyor olsaydı.

Bu noktayla ilgili başka bir olay: Yeni bir müşteri beni neredeyse tüm akşam için kendi evinde tutmuştu. Cin şişesinin çoğunu, yatağının yaylarını ve tüm makul sohbet konularını tükettikten sonra, hızlı bir duş almak için ortadan kayboldu.

Böyle aralar beni geriyor. Yeri soymayı filan planladığımdan değil, ama ben saplantılı bir itirafçıyım – yapmadığım şeyleri bile itiraf ederim. Okulda, tüm sınıf tek bir öğrencinin hareketinden dolayı azar işitecek olsa, eminim en çok suçluluğu ben hissederdim. Özellikle de, ben işin içinde yoksam.

Çoğu müşteri uyanık zaten. Otel yerine eve gittiğimde, genelde banyo merasimini erteliyor ya da birlikte duş almayı öneriyor, böylece beni yalnız bırakmamış oluyorlar. Alınmıyorum.

Fakat bu müşteri, üzerine bornozunu geçirip koştura koştura banyoya gitti. Kanepede oturdum. CD koleksiyonuna el atmayı düşündüm, ama bunun kabalık olacağına karar verdim. Dikkatlice duvardaki suluboya tabloları inceledim. Ve yapacak başka şeyim, arayacak kimsem, okunacak bir şeyim olmadığından, her aklı başında insanın yapacağını yaptım.

Banyodan çıktığında beni bulaşıkları yıkarken buldu.

Belki de ben düşündüğümden daha güvenilir biriyim.

30 Ocak, Cuma

Dün öğleden sonrasında kar vardı. USL yakınında, öğrenciler dernekten ve arkeoloji bölümünden fırlayıp ellerine kartopu almaya ve birbirlerine atmaya başladılar. Kız öğrenciler, şemsiyelerin altında sıkışmış, ikili üçlü gruplar halinde yürüyordular. Hava kararmıştı, ama huzur verici yaygın bir ışık vardı. Sokak lambalarının ılık parıltıları kabarık yorgan büyüklüğündeki kar tanelerini yansıtıyordu.

A2'yle buluşmaya gittim, bu dönemde kimseyle çıkmamıştı A2. Son günlerde bir konferansta tanıştığı bir kıza takılıyor, Manchester'dan bir kız. Sekse daha çok zaman varmış gibi duruyor. Seksle ilgili olmadığına beni ikna etmeye çalışıyor. A2 harika bir çocuktur, ama son derece kötü bir yalancıdır.

Dışarıda, buzlu sokaklarda yığılan otobüsleri izlemek için bir hem-restaurant-hem-bara yerleştirdik kendimizi. İçeride kaç müşterinin olduğuna bakmaksızın, müziğin sesini saat yedide otomatikman yükselttikleri, bar alanına göre deri koltukların oranının yüksek olduğu yerlerden birisiydi. Birbirimizi duyabilmek için, arka fondaki müziğin üzerinden resmen bağıırıyorduk.

“Peki, lateks hakkında ne düşünüyorsun?” diye haykırdı, A2.

“Lateks?” Yanlış duyup duymadığımdan emin olamadan sordum. “İyi fikir, genelde.” Ne yazık ki, o maddeye hassasiyetim olduğunu keşfettim geçenlerde, işteki bir saksofondan şişmiş, yanan dudaklarla döndükten sonra. Pek bilimsel bir deney sayılmaz gerçi. Durex'in üstündeki sperm öldürücüler de olabilir rahatlıkla.

“Hayır, yani,” lastik bir eldiven takıyormuş taklidi yaptı, “lateks gibi demek istiyorum. Verdiği his, bilirsin işte, şey için...”

“Şimdiden lastikli seksten mi bahsediyorsunuz?”

“Acayip bir kız.” diye düşünceye daldı. “Ee, hiç yaptın mı?”

Gıcırtilı gıcırta mı? “Hayır, tam olarak değil. Yani, sondası, maskesi filan her şeyiyle mi demek istiyorsun? Hayır.” Igh. “Üret-randan içeri” sanırım hayal edebileceğim en az tahrir edici laf.

“Denemeyi öyle istiyorum ki.”

“Dikkatli ol, kızı korkutacaksın.”

“Onun fikriydi. Ee, tüyo verecek misin?”

“Bolca bebek pudrası, sanırım. Nasıl kokacağını düşünmek bile istemiyorum.”

“Mmm, ben isterim.”

İnsanlar bu şeyleri nereden buluyorlar. İçerisi biraz fazla terlemez mi? “Tuhaf. Bunun –aynen alıntı yapıyorum– sadece seksle ilgili bir şey olmadığını söyledin.”

“Söyleyene de bak.”

“Kim ben mi?” Şaşırmış gibi yapıp bir elimi göğsüme koydum. “Ben asla yapmazdım. Ben şey kadar masumum, bilirsin işte.” dedim, başımla dışarıda yağan karı işaret ederem.

“Tabii yapmazdın. Başka alıyor musun?” diye bağırdı, adından bahsetmeye gerek bile olmayan bir grubun, felaket şekilde yeniden yorumladığı şarkının üzerinden.

“Sıcak bir şey, varsa tabii. İçinde bolca alkolle. Bu müziği unutmanın başka yolu yok. Bir de zihnimdeki, senin şişme bir bebeğin sırtına çıkmış görüntünü.”

31 Ocak, Cumartesi

Böyle bir havada, insan yenilgiyi kabul etmeli, “asla yeterince zayıf olamazsın” *mantrasını* tamamen unutmali ve yeni bir paradigmaya teslim olmalı. Bunu da en iyi özetleyen şey, pantolon altı file-çorap-tayt kombinasyonu eşliğinde “lütfen bu kıyafetlerle umumi tuvaleti kullanmak zorunda kalmayayım” tadında bir hayat tasarımıdır. Kışlık çamurlu bir harikalar diyarında yaşamak için ödenecek ufak bir bedeldir belki de bu.

Ve böylesine bir günde, sadece şerefsiz birisi rahatlıkla “kalçalardan biraz kilo aldın sen” gibi bir laf edebilir. N. 'yi işte bu yüzden öldürmek ve cesedini Hampstead Heath 'de donmuş bir toprak tabakasının altına gömmek zorunda kaldım. Hiçbir jüri beni suçlu bulmayacaktır.

Şubat

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

İş Bitirici Hareketler

Ya da bir kızın namını yürüten şeyler. Bazıları için bu bir bakıştır, bir başkası için samimiyet, bir diğeri için tuhaf bir yetenek. Anal ve fazla sert olmayan sahibe rolü oynamak sık sık yaptığım şeyler, fakat bunlar iş bitirici hareketlerim değil. Oral seks. Başlamadan önce bir erkeğe ağzıma gelmek isteyip istemediğini ve istiyorsa, ne kadar sürdüreceğini sormaya yetecek kadar sık oral tecrüğimle ilgili iltifat alıyorum. Çoğu boşalmalarının zamanının benim elimde (ya da dudaklarımda, aslında) olduğuna inanmıyor. Elbette öyle, sizi şapşallar. O yüzden erkek olan sizsiniz.

Berbat Öpüşenler

Dünyada bunlardan bir sürü var. Onları ıslah etmek sizin göreviniz değil, yine de iyi zamanlanmış, tatlı bir uyarı erkeğin bu birleşmeden alabileceği en iyi şeydir. Diğer zamanlarda dilinizi tutmanız gerekiyor. Özellikle de o kendisinininkini tutmayı bilmiyorsa.

Müzik

Hedonist bir sevişme seansının mutlaka müzik eşliğinde olması gerektiği saçmalığı, sinema filmlerinde müzik kullanma alışkanlığından doğmuş bir nane. Müzik bir zevk meselesi ve bir erkeğin, onu tahrik ettiği için mi belli bir müziği dinlemek istediği, yoksa yapılması gerekenin bu olduğunu mu düşündüğü genelde hemen anlaşılır. O işi vıcık vıcık Luther Vandross ezgileriyle yapmak, ortam yaratmak için yanlış bir girişimdir. Öte yandan, sizi Stravinsky'nin *İlkbahar Ayını* ritminde kışınızdan düzen birisiyse, kesinlikle müziği tutkuyla sevmektedir.

Gürültü

Müziğin alternatifidir. Erkek, iyi olduğunu bilmek ister, istediğini verin ona. Fakat Allah aşkına, ucuz porno filmlerdeki sahte tutku çılgınlıklarıyla yapmayın bu işi, tabii o özellikle bunu istemediyse. Adamlar seks için para ödüyorlar, aptal değiller.

İlk Randevu'yla bir oyun izlemek üzere anlaştık. Büyük bütçeli bir *West End** yapımı değil bu; arkadaşları tarafından barda sahnelenen bir gösteri. Benim en sevdiğim Rönesans oyun yazarlarından birinden bir şeydi ve uyarlamanın nasıl olduğu konusunda şüphelerim vardı. "Onunla neler yaptıklarına inanamayacaksın." diye beni temin etti. "Çok dev bir şey olmuş."

Kıkırdadım. Oyuncu milleti bu sözü telcızlardan farklı anlıyor galiba.**

Partiden sonraki gece, onun salonda, N.'ninse yatakta yattığı gece, üçümüz de erken uyandık ve mutfakta kahve içtik. Onları sokağa kadar geçirdim, N.'yi arabasına bindirip el salladım ve İlk Randevu'yla köşeyi dönüp arabasına kadar yürüdüm. Ona gösterdiğim soğukluğun aynısıyla karşılaşacağımdan korkuyordum, fakat hayır, arabasına binip gitmeden dudağıma hafif bir öpücük kondurdu. Belki de bir şansı daha hak etmiştik.

Bu gece onunla buluşmak için şchrin öte yakasına metroyla gittim. O çoktan bardaydı zaten, beni tanıştırdığı arkadaşıyla içki içiyordu. Bu arkadaşın iddia edilen şöhreti bir reklamda çocuk yıldızlıktan geliyordu ve en azından elli yaşında görüldüğünden, onu tanımamış olmam beni şaşırtmadı. Bırakın reklamı, ürünü bile tanıımıyordum. Onun yerine biraz bilgisayarlardan konuştuk. Bence rezillik; üretimi kolaylaştırmaktan ve pornoyu yaymaktan başka bir faydaları yok. Erkekler gibiler aslında. Ve o yüzden de, o kadar kötü değiller.

O çok dev şey, üst kattaki odalardan birindeydi. Daha baştan oyunu çok sevmeyeceğim belli oldu, ama İlk Randevu'nun uzun

* Londra'nın birçok büyük tiyatronun bulunduğu, zengin batı kesimi. (ç.n.)

** Yazar burada bir önceki cümlede kullandığı "two-hander" ifadesi üzerinden bir kelime oyunu yapmaktadır. Bu sözcük öbeği İngilizce argosunda, sevişirken ancak iki elle kontrol edilebilecek kadar iri kadın anlamına da gelir. (ç.n.)

kaslı baldırları benimkine dayanmıştı ve doğru yerlerde gülüyordu, iki-üç metre ilerimizde devam eden abartılı oyunculuğu saymazsak, karanlık bir odada birlikte olmak güzeldi.

Bittiğinde seyirciler alt katta içkiler için sıralandılar. Baş oyuncuyu gördüm, onu bol keseden, hak etmediği iltifatlara boğan kalabalığa katıldım.

Aktör gittikten sonra, İlk Randevu'nun arkadaşlarından birisi, "Gerçekte ne düşündün?" diye sordu, suratında kurnaz bir gülümsemeyle.

"Ruhsuz!" dedim. "Tutku yoktu."

"Mesela?"

"Bundan çok daha iyisini yapabilirim." dedim. İlk Randevu'ya dönerek, başrol oyuncusunun kullandığı, oyundan bir repliği tekrarladım. Sanki Troyalı Helen'miş gibi avucumu gömleğine yapıştırdım. O da iyi oynadı, benim hamlemden çapkınca uzaklaşarak.

İkimiz birden arkadaşına doğru döndük, "Anlaşılmıştır." dedi. İlk Randevu ve ben bardaklarımızı boşaltıp oradan ayrıldık.

Beni eve bırakmayı teklif etti. Aslında yolunun üstü değildi, ama kabul ettim.

Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsettik. Delikanlı'yla nasıl bittiğini açıkladım. O da bana yeni ayrıldığı kız arkadaşından bahsetti. Aklım A2'ye gitti ve kendimi, "Sırf biri seni seviyor diye, senin de o kişiyi sevmen gerekmediğini öğrenmek tam bir keşif olmuştur herhalde. Üstelik ona, seni sevmesinin yanlış olduğunu da söyleyemezsin." derken buldum.

Bir sessizlik oldu. "Güzel." dedi, Hyde Park Corner'dan dönerken. "Çünkü seni seviyorum."

Ah, hayır, lütfen. Kendi sözlerimle tuzağa düşmüş gibi hissettim. "Teşekkür ederim." dedim. Ve o anda benim aynı şeyi hissetmediğimi anladım. Henüz değil. Belki de asla. Bana gittik, seviştik ve uyuduk. Erkenden uyandı, düzgün işlerde çalışan birinin alışkanlığıyla olsa gerek. Sessizce kahvaltı ettik ve evine gitti.

Müşteri: "Filme alabilir miyim?"

Ben: (yakınlardaki avuç-ıçi büyüklüğündeki video kamerasını fark ederek) "Hayır."

"Lütfen. Yüzünü çekmem."

Hım. Sağ ol. "Hayır, üzgünüm, ajans politikası gereği fotoğrafa ya da film çekimine izin vermiyoruz."

"Benim s...im içine girerken, o dudakları ayırdığını görmek istiyorum sadece."

"Güzel, bunu halledebiliriz. Bir ayna kullanırız. Ama çekmek yok."

"Diğer kızlar yapıyor ama."

"Ben diğer kızlar değilim."

(Surat asarak) "Sizin ajanstan diğer kızlar yapıyor."

Bunun kararımı değiştirmesi mi gerekiyor şimdi? Bayım, anemin köpeğinize oral seks yaparken resmi olsa elinizde, umurunda değil. "Çok üzgünüm, hayır."

"Resim de mi olmaz? Zaten çoğunlukla ben çıkacağım."

"Hayır." İyice bayıcı olmaya başlamıştı, vaktimizin çoğunu harcıyordu ve de. Tatlı tatlı gülümsedim, tam karşısında durdum ve gömleğinin üst düğmesiyle oyandım. "Başlasak mı?"

Böylece yaptık, gerçi şu tarz yorumlarla seansın içine etti: "Vay canına, harika bir şey bu, keşke resmini çekebilseydim." ve "Porno filmlerde oynamalısın, biliyorsun değil mi?" Bir zamanlar N.'yle birlikte Doğu Avrupa pornolarında oynayarak, Polonya'da çalışmadan bir sene geçirme hayali kurmuştuk ama bu başka bir gün anlatılacak bir hikâye.

Adam yumuşamadı bir türlü. Öyle ki, coşkuyla kendimi kaybetmek ve tüm o doğru hareketleri yapmak güçleşmeye başlamıştı çünkü izlendiğim duygusundan kurtulamıyordum. Ve saatin sonunda öylesine zıvanadan çıkmıştım ki, gizli kamera var mı diye odayı taramadan yapamıyordum. En azından birisinin evi değil,

bir otel odasıydı, fakat tuvaleti kullanmaya gittiğinde yine de bütün çekmeceleri açtım ve yatağın altına baktım.

Benim deneyimlerime göre şüpheciliği korumak iyidir. Henüz bir zararını görmedim. Kimse benden yararlanamadı ve bunun olmayacağından emin olmak istiyorum. Ajansla çalışmamın bir nedeni de bu.

İş yabancılarla seks yapmaya gelince, seks işindeki yerimin ayrıcalıklı olduğunun farkındayım. Fahişelerin çoğu –hepsi değil gerçi– ya uyuşturucu bağımlısıdır ya kendisine zarar veren bir ilişkisi vardır ya müşterilerden kötü muamele görür ya da bunların hepsi bir aradadır. Tanıdığım birkaç çalışan kadına işlerinden memnun olup olmadıklarını hiç sormamış olmam, saflığımın bir ölçüsüdür belki de. Gerçekten de, ilkgençlik yıllarımdan ortalarına kadar yolda dolaşan hayat kadınlarının varlığından haberim bile yoktu. Gece kulübüne giden bir kızla, şey, gitmeyenini ayırt etmek zordur bazen.

Bir keresinde üniversitede, dışarıda geçen bir geceden sonra eve döndüm. Şehir merkezine yakın bir apartman bloğunda yaşıyordum ve taksi beni yolun sonunda bıraktı. Tam anahtarım elimde kapıya doğru çıkarken, adamın biri bana laf attı:

“İş mi arıyorsun, hayatım?”

Ne sorduğunu anlamam bir saniyemi aldı. “Ah, hayır.” Pek öyle davetkâr bir şey de giymemiştim, sadece... Tamam düzeltiyorum; öğrenciydim ve gece kulüplerinden eve dönen öğrenciler şaşmaz şekilde yarı çıplaktırlar. Gerçekten hata yapmıştı. Fakat çılgılık atmadım, kaçmadım ya da adamla alay etmedim.

“Emin misin?” diye sordu.

Mahallemizde zaman zaman sokak kadınları oluyordu. Bir hafta sonu gazete almak için erkenden dışarı çıkmıştım ve şehre giden ana caddelerden birinin karşı kaldırımında yalpalayarak yürüyen bir kadın gördüm. Gece dışarı çıkacakmış gibi giyinmişti, fakat güpegündüzdü; öğrenci olamayacak kadar genç ve yetersiz beslenmiş duruyordu. Bir başka seferde, mahalledeki barda arka-

daşlarla otururken, yirmi sterlin bozdurmak için gelen bir kadın gördük. Barmen sağa sola göz attı, kadını tanıdıkları çok belliydi.

“Eminim.” dedim, adama ve *fakat yine de sağ olun* diye eklemekten özellikle kaçındım.

3 Şubat, Salı

Evdeki dekorasyonun yenilenmesi işi iyi gidiyor, gerçi yumuşak eşyalar hakkında fazla bir şey yazacak ilhamı bulacağımı da sanmıyorum. Söylemeye gerek bile yok, eski görüntüsü (Laura Ashley, Peter Max’la birlikte Tahiti’de asit alarak kafayı bulmuş halde) az çok bu yüzyıla ait bir şeyle değiştirildi.

Olabilecek en ilginç eşyayı dün getirdiler. Ev sahibi bayan, yıllar önce mobilyaları ayrıntıların kaydını tutan bir firmaya yaptırmış ve sağ olsunlar, aşırı dolgun ucube için (kanepeden bahsediyorum, ev sahibimden değil) yeni cazip minder kılıflarını onlar sağladılar. Yeni kılıflar öğle yemeğinden hemen sonra, nasıl takılacaklarına dair ayrıntılı talimatlar ve uygulamaya yardımcı araçlarla birlikte geldi.

Araç, bunu söylemem lazım, kısa bir küreğe benziyordu.

Çok da şık bir kürek, aslında, pürüzsüz, mobilyaların dönen bacaklarını taklit eden yuvarlak tutacağı ve anlaşılan, minderleri yeni derilerine sokmak için ince kısmı olan, kanepenin çerçevesi ile aynı parlak sert ağaçtan yapılma. Fakat bu bana döşemecilikle ilgili bir şeymiş gibi gelmedi. Bu, dürüst olmak gerekirse, iyi yapılmış ve son derece azgın bir kürek.

Küreğe baktım, ardından da teslimatı yapan adama. “İşim bittiğinde bunu geri istiyor musunuz?”

“Ne? Hayır, isterscniz saklayın, isterseniz atın gitsin. Bizim ihtiyacımız yok.”

“Teşekkürler.” Bundan daha sevinerek karşılanan ve beklenmedik bir hediye almamıştım uzun zamandır. Sanki Sevgililer Günü erken gelmişti.

4 Şubat, Çarşamba

Müşteri (boy aynasını yere koyarak), “Mastürbasyon yaparken kendini seyretmeni izlemek istiyorum.”

Bu değişik bir şey işte. “Neyle?”

“Önce elinle. Sonra da bir vibratörle.”

“Ve ardından sen...”

“Hayır, ben sadece izlemek istiyorum.”

Bir sandalye getirdi, ben de oturdum. Külotumdan kurtuldum ve elbisemin eteğini kalçalarımaya çektim. İşte hepsi oradaydı, ortada, çok ender gördüğüm bir şekilde. Evet, ağda yaptıktan sonra, evden çıkmadan önce alanı bir kontrol ediyordum ama bu başkaydı. Ve el aynaları hem işte, hem de evdeki sekste önemli bir rol oynuyorlar, ama bu sadece bendim, tek başıma, bozulmamış. Duvardaki bir sineğin gözüyle Belle. Üstelik kendisiyle takıntısı olan bir yaratık olarak ben de, en az adam kadar büyülenmişim.

Dudakların dolduğunu, kızardığını ve ıslandığını izledim. Düşündüğümde çok daha koyuydu, neredeyse mor, tıpkı pek çok kere penis başının renk değiştirmesini gördüğüm gibi. Deliğin kendisi genişledi ve nefes aldı. Elim daha hızlı ovuşturdukça ve kalçalarım yumuşak hareket etmeyi bıraktıkça, bir ağzın açılıp kapanması gibi çıkardığı hafif şapırtıları duyabiliyordum.

Etkisi kendimi televizyonda izlemek gibiydi. Adam için de aynı şey olmuş olmalıydı – aynadaki yansıma, sandalyede oturan benden daha çok dikkatini vermişti. Arada bir etkileşim olmadan, birinin mastürbasyon yapmasını izlemek için neden para ödeme sıkıntısına girdiğini merak ettim, ardından anladım. Yönetmen olmak istemişti.

Fakat dönülmez noktaya yaklaştıkça, yavaşlayıp oturuşumu değiştirdim – görünürde ona daha iyi bir bakış açısı ve pozisyon vermek için ama aslında kendimi boşalmaktan alıkoyabilmek için.

Bir saatlik sürenin büyük bir kısmında boşalma noktasından kıl payı döndüm. Adam yatağın üstüne oturdu, ardından yere diz

çöktü, gittikçe yakınına geldi, arada sırada vibratörün hızı ve hareketiyle, serbest elimi koyduğum yerle ilgili isteklerde bulundu, ama dokunmadı. Aynanın üzerine boşaldı ve o yoğun kıvamlı sıvı yansıyan görüntümün üzerinden halıya kadar kaydı.

5 Şubat, Perşembe

Sırılsıklam şekilde ve söylenerek girdim içeri, Ladbroke Grove'da aniden bastıran yağmura yakalanmıştım, hem de şemsiyesiz. Adamın birisiyle çıkmıştım, pek iyi gitmedi demekle yetinelim. Üç tane cevapsız arama vardı, hepsi de menajerin cep telefonundan. Cevaben aradım. "Merhaba, kusura bakma daha önce kaçırmışım."

"Önemli değil hayatım." Menajer, bu sefer, korkunç bir *hair-rock* dinlemiyordu. "Birisi senden randevu istemişti."

"Öğle yemeğinde birisiyle buluşmak için çıktım, cebimi unutmuşum. İlginç bir şey mi?"

"Çok hoş bir adam. Hep seni soruyor."

"Ah." Çalışmaya başladığımdan beri en az haftada bir kere oldu bu. "Fransız olan mı?"

"Çok tatlı bir beyefendi."

"Evet ve her seferinde bir saatten az zaman kala arıyor. Bu kadar çabuk çıkamam dışarı." Evim şehir merkezinden, bunu yapamayacak kadar uzakta. "Sanırım adama diğer kızlardan birisini verdin."

"Evet. Ama hep seni soruyor hayatım."

"Ona söyle, bir dahaki sefere bana daha çok zaman versin, tamam mı?"

"Mmm." Arka plandan başka sesler geldi ve menajer acayip bir şekilde sessizleşti, ardından fısıldadı, "Üzgünüm, gitmem lazım! Senle konuşmak güzeldi, hoşça kal!" Onun nasıl hayatını kazandığı konusunda hiçbir şey bilmeyen erkek arkadaşı olmalıydı, bu. Bana tuhaf geliyor, ama yasadışı olan onun işi, benimkisi değil.

Hemen ardından İlk Randevu'dan bir mesaj geldi: "*Torture Garden*". Ne dersin?"

Yani, ilgimi kaybetmeyim diye uğraşıyorsa, kesinlikle iyi iş çıkarıyor. Zillerimi çala çala giderim. Göğüs uçlarıma tutturulmuş halde, tabii ki.

6 Şubat, Cuma

Dün District hattında fayanslı bir koridorda yürüyorum. Sokak çalgıcısının biri, gitarıyla *Dylanesk* temalar çalıyor ve gelip geçen insanlarla ilgili şarkı sözleri uyduruyordu.

"...ve arkadaşım, dedim, bir kadın olacak/ senin yanından geçecek / onu beyaz takımı ve pembe ayakkabılarından tanıyacaksın / çok güzel bir kadın olacak..."

Ayakkabılarıma bakarken, elimde olmadan gülümsedim. Pastel-pembe ve burnu açık. Onları nasıl kullandığınıza bağlı olarak, tam 40'lı ya da 70'li yıllar.

"...ve arkadaşım, onu tanıyacaksın / onu gülümsemesinden tanıyacaksın..."

Yürümeye devam ettim, fakat yol boyunca güldüm ve köşeyi dönmeden önce ona sırtımdan için dönüp baktım.

7 Şubat, Cumartesi

N. spor salonundan sonra, minderlere yardım etmek için uğradı. "Yardım" derken, "ben suyu kaynatırken, minderlerin üstünde oturmaktan" bahsediyorum; kendince faydası olmuştur, herhalde. Birinin yeni kılıflar üzerinde ilk lekeyi yapması gerekiyordu. Bununla da dökülmüş çaydan başka bir şey kastetmedim. Sizi hasta yaratıklar.

N.'nin gözleri, hem-minder-itici-hem-küreği görünce hemen parladı. Ben dumanları tüten fincanlarla döndüğümde, o baldırlarında deneme pat kütlerine çoktan başlamıştı.

* Bir fetiş kulübü. (ç.n.)

“Yeni ekipman mı?” diye sordu.

“Kanepeyle birlikte geldi.” diye açıkladım.

“Birinci sınıf.”

N.’nin eski sevgililerinden bir diğeri, onun kalbini kıranı, ara ara spor salonuna gelmeye başladı. Hiç N.’nin orada olabileceği saatlerde gelmediğini fark ettim. Bazen soyunma odasının oralarında dolaşıyorum, birisiyle konuşursa diye; onun şu andaki durumunu bilmek yüksek değer taşıyor, gerçekten de. Benim kim olduğumu biliyorsa bile, bunu belli etmedi. N.’ye söylesem mi, söylemesem mi emin değilim. Çaylarımızı daha yeni yarılamıştık ki konu, kaçınılmaz şekilde her zaman olduğu gibi, kıza geldi.

“Bilmiyorum ki, onu arasam mı?” dedi. “Yeni birisiyle çıkıyorsa, kendini çok kötü hissederim; çıkmıyorsa da, bizim ayrıl-mamızın ne anlamı vardı, o zaman.”

“Birisi bittiğine karar verdiyse, yapacağın hiçbir şey yok.”

“Biliyorum. Sadece düşündüm ki, sonunda her şeyi hallettim, sonunda – ha, s..tir.”

“Ne oldu?”

“Pencereden dışarı bak.”

Baktım. Mahalle arası bir sokak, karşı tarafta arabalar park etmiş. Bazı evlerin ışıkları yanıyor, bazılarının sönük. Zar zor görülen yağmur damlaları yan yan uçuşuyor, sokak lambasının ışığı altında turuncu bir yağmur yağıyormuş gibi görünüyor. “Evet?”

“Onun arabası. Eski sevgilinin arabası.”

Gözlerimi kısıp baktım. Gözlerim bugünlerde olmaları gerektiği gibi değil, fakat araba kullanmıyorum ve “normal gazete okuma uzaklığını” anlayışımı da, burnumdan yaklaşık iki santimetre uzağa tekrar ayarladım. Fakat evet, Delikanlı’nın arabasına acayip benziyordu – Fiat V, yarım blok aşağıda.

Elimde olmadan ürperdim. Pencerenin yanı soğuktu, perdeleri indirdim. “Bunun gibi bir sürü araba var etrafta.”

“Ben park ettiğimde orada değildi.” dedi N. “Komşularından hiçbirisinin böyle arabası yok.”

Kanepeye geri döndüm, kollarımı indirdim ve çay fincanını elime alıp oturdum. “Hım. Sanmam. Bilmiyorum.”

N. bir saat sonra ayrıldığında, araba da gitmişti zaten.

8 Şubat, Pazar

Pekâlâ: Seksenlerin ortaları. Annem beni yazları Yahudi bir gençlik grubuyla bırakıyor bazen. Genelde cemiyet merkezinde takılıyoruz, masa oyunları oynuyoruz ya da kimsenin kurallarını bilmediği, *korfbal* gibi, tuhaf sporlara zorlanıyoruz. Bazen de geziye çıkıyoruz.

Bir keresinde iki minibüsle deniz kıyısına gittik. Sıcak bir gün değil, ama kumsal bir ödüldü (bize öyle söylenmişti), o yüzden günü boşa geçirmemeliydik (bize bu da söylenmişti). Okuldan bir öğretmen bir keresinde yurtdışına yaptığı geziden rengi ağartılmış bir denizyıldızı getirmişti, o yüzden biz de günü sahilde aşağı yukarı yürüyerek denizyıldızı arayarak geçiriyoruz. Denizyıldızı filan yoktu, tabii. Diğer kızlardan bazıları sıg suda bağdaş kurup oturmuşlar, saçlarını kumla şampuanlıyormuş gibi yapıyorlardı. Benden katılmamı istediler, ama gitmedim. Çok soğuk gözüküyordu.

Tekrar otobüslere binmemize izin verilmeden önce, grup liderleri takıntılı bir şekilde üstümüzü fırçalıyorlar. Fakat geri döndüğümüzde hâlâ kum içindeydik, o yüzden büyükler kızları bir odaya, erkekleri başka bir odaya mayolarını değiştirmek ve havluları silkelemeleri için gönderiyorlardı. İki odanın arasında hem soyunma odası hem koridor işlevi gören bir alan var ve orada üstlerini değiştiren erkekler, yaşça büyük iki kızın kendilerini seyrettiğinin farkında değiller.

Ben bakmıyorum. Denemek istemediğimden değil, yaşça büyük olan kızlar manzarayı kapatacak kadar uzunlar ve kimseyi yaklaştırmıyorlar. Gördüklerini tarif ettiler (yalan yanlış, sonradan anladım). Ondan sonra yıllarca erkek organının ucunda spiral şeklinde bir çıkıntı olduğuna inandım; “oymak” fiilinin fiziksel karşılığı.

Tüm büyük kızların hoşlandığı bir şarkı var ve kimin şarkıcıyı daha çok sevdiğini, kimin adının şarkıcının adıyla birlikte en iyi duracağını tartışıyorlar. Şarkıcının aseksüellik itirazları önemli değil onlar için. Hayır, önemsiz değil; bu itirazlar onu kazanılması daha da zor biri yapıyor. Etrafımızdaki oğlanlardan olabildiği kadar farklı. Güzel, farklı, başka bir dünyaya ait ve Manchesterlı; ve bir şey biliyorsak, o da, Manchester'ın bizim olduğumuz yerden çok daha hoş bir yer olduğu.

Üniversiteden sonra tuttuğum ilk dairede, tam mutfakta tabakları paketlerinden çıkarıyordum ki o şarkı radyoda çalmaya başladı. On iki yaşında kızlar eşlik etmeden şarkıyı ilk defa duyuyordum.

Bu gençlik grubunun yazı aynı zamanda, anne-babamın arkadaşlarının beni "küçük Alice" diye çağırmaya başladıkları yazdı. Hani şu aynanın öteki tarafına bakan Alice*. "Küçük Alice nerede?" diye sorarlar ve ben de neredeysem, insanları etkilediğim için mutlu, koşup gelirim. Toplantılara, hatırlamadaki ustalığımı gösterip insanları etkilemek için getiriliyordum. Beni odada tutuyorlar, salon oyunu: Gel de şu senin yetişkine bir bak. Bu şekilde konuşarak beni hafifçe hor gördüklerini biliyorum, fakat aynı zamanda halimden memnunum çünkü onlara kendi dillerinde cevap verebiliyorum. Bir aile dostu, masada benim yanıma oturmazsa, yemek yemeyi reddediyor. Bana politika hakkında düşüncelerimi soruyor, bense bir fikrim olduğunu öğrenerek şaşıyorum. Hiçbir şeyden haberim olmasa da. O zamandan beri fazla değişmedi. Ardından benden şiir okumamı ister, satır satır üzerinden geçerdi. Ben de kelimesi kelimesine tekrar ederdim. "Bir gün bütün bunların anlamını kavrayabilirsin bile." diye gülerdi sonra da.

Böylece mutfaktayım, tek başıma, şarkıyı bir yetişkin olarak dinliyorum, küçük Alice olarak değil. Şarkının sözleri bayağı acıklıymış aslında. Farkına varmadan, ağlamaya başladım.

* Alice, *Aynanın İçinden*, Lewis Carroll (ç.n.).

10 Şubat, Salı

- *İyi Bir Düzüşme*: Bir sürü gürültü çıkarır, komşuları mülkünüzdeki gerçek cinsel aktiviteden haberdar eder. Arkasında bir şey bırakmaz ve hemen ardından aramaz. Kısacası, verilen hizmetler karşılığında para istiyordur büyük olasılıkla.
- *Kötü Bir Düzüşme*: Tavandaki çinileri sayar, ardından da nişan talep eder.
- *Düzülebilir*: Hayvansı özellikler sızdırdığı kadar geleneksel şekilde çekici değildir. Söz konusu hayvan bir susamuru değilse tabii.
- *Sikkafa*: Bu yakınlarda gerçekten seks yapma ihtimali olmayan kişi.
- *Siktiri boktan*: Bronz tenli ve sarı saçlı, seks yapmaktansa yaptıkları diyetler, spiritüellik ve küçücük köpekleri hakkında konuşmaktan hoşlanan kadın çeşitlerinin olduğu yer. (Ayrıca bakınız: Chelsea, Tantalusa.)
- *Üzerinden geçilmiş*: Artık düzenli düzüşmelerin alıcısı olmayan kişidir.

11 Şubat, Çarşamba

Geçtiğimiz hafta çıkmam için üç kişi daha bulmuşlar bana. Bu da, arkadaşlarım benim duygusal durumumdan endişe ediyorlar veya uzun süre erkek arkadaşsız kalırsam olacıklardan korkuyorlar demek ya da her ikisi de. İlk Randevu'ya çok çabuk bağlanmak istemiyorum. İyi birisi ve güzel anlaşıyoruz, fakat onun hakkında düşündükçe, maksadını biraz fazla... yoğun buluyorum.

Ancak niyetlenilen beylerden hiçbirisi, benim bir aşk birlikteliği için aklımdan geçenlere tam uymuyorlardı.

Bir numaralı bekâr sevimli bir adamdı – uzun boylu, acayip koyu renk gözlü, insanı deli eden bir Galler aksanı. Beni çıldırtan

bir şey varsa, o da Galli erkeklerin bal gibi tatlı ses tonlarıdır. Yüzeysel. Biliyorum, fakat herkesin zayıf bir tarafı var.

Ne yazık ki, adamcağıza benim iş yaşamımın ayrıntıları hakkında hiçbir ipucu verilmemişti. Mezelerin yarısına geldiğimizde ayrıntılara girerek bir hikâye anlatmaya başladı, sonunu da “bir orospunun kız kardeşiyle” çıktığı için en iyi arkadaşıyla dalga geçerek bağladı. Eh. Yani. Yazık. Yemek güzeldi yine de.

İki numaralı bekâr benimle bir barda buluştu ve çoktan sarhoş olmuştu. İnsanlık açısından iyi bir örnek daha, fakat bedeni ile yerçekimi kuvveti arasındaki ilişkiyi ayarlamakta ciddi sorunlar yaşıyordu. Yarım saat boyunca destek için bara asıldı, benim yüz küsur kiloluk bir adamı desteklemeye uygun olmadığımı keşfettikten sonra tabii.

Bir-iki saat sonra bir gece kulübünün sırasına girmiştik. Yağmura ve havanın genel iğrençliğine rağmen, bir-içeri bir-dışarı politikası uyguluyorlardı, üstelik içerinin dolmasına açıkça daha çok zaman vardı. İki numaralı bekâr, bu yakışıksız muameleye sinirlendi ve kapıdaki güvenliklerle bu konuyu konuşmaya karar verdi. Onlar da, oldukça makul bir şekilde, delikanlıyı kulağının üstüne dışarı fırlattılar. Onu kaldırımdan kazıdım, taksiyle evine geri götürdüm, bir bahane uydurup kaybolmadan önce de, buzluğunda bir paket bezelye bulup şişen yanağının üzerine koyuverdim. Çoktan kendinden geçtiğinden, fark ettiğini sanmıyorum.

Üç numaralı bekâr, “Sessiz kalıp donuk olduğunun düşünülmesi, ağzını açıp her türlü şüpheyi silmekten iyidir” mantrasının yaratılma nedeni olan insan tipine giriyordu. Tam bir saatlik parlak gevezeliğimin ardından (insanların benim aptal olduğumu düşünmelerinden korkmam şahsen), sonunda adam, gecenin galibi bir-iki laf etti:

“O konudan (üniversitede okuduğum konu) pek hoşlandığım söylenemez.”

Bütün bir akademik görüşü böylece tek bir kelimeyle silip attı. Olabilir, güzel, böyle şeylere karşı önyargılı değilimdir. Böylece

hadi bakalım sohbet yine başladı, bu sefer müziğe, onun biraz daha hareketli katıldığı bir konuya.

“Her şeyi dinlerim, *country* ve *western* hariç.”

Ne, Dolly’siz bir hayat mı? Patsy’siz? Ya Flying Burrito Brothers? Kabul ediyorum, Nashville mahsulünün ürettikleri dehşet derecede aynı, fakat Wilco ve Lambchop benzerlerinin hepsini bir kenara atmak mı? Country ve western’in ünlü kadın şarkıcısının sözlerini biraz değiştirirsek, bacaklarıma bu adam için mi ağda yaptım?

12 Şubat, Perşembe

Taksinin birinin arkasında yarı uyukluyorum. Şu uyandığınızda zaten yorgun olduğunuz ve ondan sonra da tam kendinizce gelemediğiniz türden günlerden birini yaşıyorum. Telefonum çaldı.

“Hayatım, umarım iyisindir.” Menajerci arayan. Son müşteriden ayrıldıktan sonra onu uyarmayı unutmuştum.

“Pardon, evet, iyiyim.” Taksi kuzeye doğru hızlandı, sokaklar sessizdi. “Her şey iyiydi, adam çok hoştu.”

“Her zaman çok hoş olduklarını söylüyorsun. Sesin hep mutlu geliyor.”

“Mutlu mu? Sanırım. Mutsuz değilim.” Yani, adam yaratık gibiydi, fakat menajer bunu bilmekle ilgilenmiyordu ki.

“Çalışırken hiç saldırganlıkla karşılaşmadığın içindir.”

Bir kahkaha attım. Gerçek ilişkilerle kıyaslandığında, bu adamlar kedi gibiler ve üstelik kolayca mutlu edilen kedcikler. Uykulu ve dağınık olsam da, halledemeyeceğim bir şey çıkmadı – şu âna kadar. “Sanırım bu da bana nasıl iyi baktığını gösteriyor.” dedim.

Fazla geçmeden eve vardım ve yatmaya gittim. Başka bir telefon beklediğimden, her ihtimale karşı telefonu yastığımın altına koydum. Gece yarısı civarında çaldı.

“Hayatım, uyanık mısın? Bir randevu daha alabilir misin?”

“Ağğğğ mmmm ımmmm.”

“Tamam, sen uy uyu biraz. Mutlu kal hayatım.”

13 Şubat Cuma

Genelde müşteriler hakkında oldukça olumlu şeyler düşünürüm, sonuçta değirmenimi döndüren su onlar. Birisi çıkıp da örneğin 1978’de okuduğu okuldaki hemşiresinin cazibesi hakkında fanatik şekilde konuşup durursa ya da kendisi Fiona Bruce’u arkadan yaptığını hayal ederken benden ah-oh porno sesiyle gazeteyi okumamı isterse, kendimi hissizleştirir ve ne gerekiyorsa yaparım. Fakat bazı şeyler sınırı aşıyor. Bazıları iliklerimi donduruyor.

Dünkü otel ziyaretinden “öğleden sonra lezzeti” diye bahsetmek, mesela. Harvey N. aşkına, adamım, hiç zevk yok mu sende?

14 Şubat, Cumartesi

Fakat elbette, menajerim yanılıyor, o kadar da mutlu değilim. Birlikteliğin kutlu zamanı şimdi, bir Hristiyan azizinin kafasının kesilmesinin yıldönümünü birbirimize fahiş fiyata çerçöp vererek kutluyoruz.

Valentine bayramının aptallığı ve apaçık sahteliği benim bile canıma okuyacak kadar güçlü. Yalnız olduğum gerçeği değil sadece, gerçi teknik açıdan yalnız değilim –Londra’da asla gerçekten yalnız olamazsınız–, bir sürü arkadaşım ve yeterince işim var. Hayır, daha çok çiftlerin karşılıklı şımartılma deneyimi yaşaması canımı sıkıyor.

İnsanların iyi vakit geçirmesini kıskanmam. Hamileler ve ufak tefek yaşlı kadınlar ayakta durmaya zorlanırken, metroda oynaşan çiftlere gülümsemekle tanınırım. Sevdiğiniz, önemli biri, hatta daha azı bile varsa elinizde, o gün birbirinizi aşkla şımartmanızı tüm içtenliğimle dilerim.

Benim sinirimi tepeme çıkaran, manikürcülerin, kuaförlerin ve şehvetli iç çamaşırı satıcılarının utanmazca bundan faydalanmaları. Ben kendimi yıl boyunca bebek gibi pürüzsüz ve ipeksi kıyafetler içinde tutmak için çaba sarf ediyorum da, benim ödülüm ne

peki? Hiçbir şey. Şubat ayında kaplıcada iki kişilik bir kendini-şımart hafta sonu ayarlarsan ama, hop indirim yapıveriyorlar.

Ehem ehem. Sanırım biraz daha iyisini hak ediyorum. Tabii, Sevgililer Günü yaşam tarzı ekonomisinin Noel'i olabilir, fakat yılın geri kalan kısmında değirmeni döndürenleri de biraz görme-ye ne dersiniz?

Konuyu geçenlerde kasıklarına ağda yapan kadına açtım. Yürüttüğüm mantıktan pek etkilenmedi.

15 Şubat, Pazar

Hafta sonu yapılacak pek bir şey olmayınca, N.'nin annesini ziyarette gittim. Harika bir kadın, zihnen ve bedenen dinçtir, yakınlar-da da dul kaldı. Sevgililer Günü'nü, erkekler konusuna yaklaşımı "Üzülme hayatım, sen iyi birisini bulduğunda, onlar senin için ölüp bitecekler" olan birisiyle geçirmek uygun olurmuş gibi geldi.

Artık tüm çocukları büyüdüğü ve tek başına kaldığı için, aile evlerini satmayı düşünüyordu.

"Şimdi oldukça boş duruyor olmalı." dedim dikkatlice. Yaşlı insanlarla konuşurken, ne kadar çabuk ve büyük pot kıracağını bilemiyor insan.

"Hiç de değil." dedi. "Küçük hayaletlerim var, anlarsın ya."

"Tabii var." dedim. Kaçık ihtiyar. Üzerinde durmadım bile.

Sonra evin etrafında bir yürüyüşe çıktık. Londra'nın kuzeyinde ihmal edilmiş bir kasaba, hiçbir zaman moda olmayan, hâlâ bir mahalle kasabı (üstelik sonradan-gelen-gurmelere organik köy kişnişi ve Tamworth'un domuz sosislerini de satmıyor), Michelin'in ve Egon Ronay'ın* dikkatini çekmeye çalışmayan mahalle arası barları olan ve oturanların devasa *Land Rover*'lara değil, normal boyutlarda arabalara bindikleri ve daha da şaşırtıcısı, toplu

* İngiltere'de ünlü bir restoran rehberi. (ç.n)

taşımayı kullandıkları bir yerdir. Kısacası, tam kırsal bölge. Ve bu yüzden de oldukça sevimli.

Köşedeki markette dolandık biraz ve gazeteyle sandviç aldık. Pastaneden iki tane küçük yuvarlak kek alalım diye ısrar ettim, üzerinde pembe pudra şekeri ve plastikten küçük birer kalp olanlardan. Daha ileriye, mezarlığa kadar gittik. Hava muhteşem değildi, hafiften gri ve rüzgârlı, fakat gökyüzünde kendine yol açan bir mavilik vardı. N.'nin annesi mezar taşının yanındaki, taş bir banka yavaşça oturdu.

“Hadi, oku şunu.”

Okudum. Bir aile –baba, anne ve dört kız– adları, doğum ve ölüm tarihleri Erken Victoria döneminin kıvrımlı harfleriyle yazılmıştı. “Bir şey fark ettin mi?” dedi.

“Hepsi aynı günde ölmüşler. Bir çeşit kaza mı?”

“Yangın.” dedi. “Şimdi yaşadığım evde.” Bir *terrier*’le yürüyen beyaz saçlı bir kadın geçti. Köpeği, rütbeli bir subayın ebedi anısını kirletirken, N.'nin annesine el salladı. “Hiç uyanmamışlar.”

“Benimle dalga geçiyorsunuz.” dedim. Fakat küçük kızların yatağının, battaniyelerinin ve pamuklu pijamalarının alev aldığı-
nın gözümün önüne gelmesine engel olamadım. Merkezî ısıtma ve yanmayan mobilyalarla, muhtemelen, kurtulduğumuz bir kader. Artık sadece, iflasın eşiğinde bir babanın sapıtıp tüm ailesini ortadan kaldırdığı zamanlarda oluyor.

“Yarın sabah uyandığında, mutfığa gel ve duman kokusu var mı bak bakalım.”

“Senin kızarmış ekmeği yakmadığını nereden bileceğim?” dedim gülümseyerek.

“Öyle değil.” dedi. “O bir daha hiç uyanmayan, dört küçük hayalet yapıyor bunu.” Eve kadar yürüdük, gazeteyi okuduk ve sandviçlerimizi yedik. Annesiyle iyi vakit geçirdiğimi söylemek için N.'ye mesaj çektim ve içten içe gece uyuyup uyuyamayacağımı merak ettim. Dışarıda kırılan her ince dal, rüzgârın her hare-

keti büyüyen bir alev gibi geldi kulağıma, birkaç dakikada bir kalkıp yangın kokusu aldığımdan emin, yatağın içinde oturdum.

Uyandığımda dumansız bir mutfak ve bir mesaj buldum: “İyi hafta sonları. Sana hortlak hikâyeleri anlatmasına izin verme. Öptüm, N.”

16 Şubat, Pazartesi

Bu sabah saçımı kurularken birisi kapıyı vurdu. İşçilerden biriydi, pembe bir gül tutuyordu elinde.

“Aa... ım...” dedi, sevimli sevimli.

“Benim için mi?” diye sordum. İşçilerin işinin artık bitmiş olması gerekiyordu, fakat yeni bulaşık makinesiyle ilgili, ya benim gibi narin bir bedene anlatırken isteksiz davrandıkları ya da kelimelere dökmekten aciz oldukları birtakım sorunlar çıktı. Sabah çayı gereksinimleri ve hepsinin yakında biteceğine dair verdikleri anlaşılabilir güvenceler, artık ev hayatımın kalıcı unsurları haline gelmişti. İşlerinden birisi ilişkimizi güçlendirmeye karar verdiyse onu bundan vazgeçirebileceğime emin değilim, bir çay sıkıntısı yaratırsam başka tabii.

“Ne kadar tatlı.”

“Benden değil.” diye iddia etti. “Yani, yani... benden değil, birisi size vermemi söyledi.”

“Çok sevimli. Not var mı?”

“Ben görmedim.”

“Kimden demiştin?”

“Bilmem.” Bir an düşündü, gülün sapındaki plastik tüple çenesini kaşıyarak. “Adamın birisi.”

“Nasıl biriydi peki?”

“Normal biri...”

Genel anlaşılmazlıklarının çay ayrıcalıklarını korumak için yaptıkları bir şey olmadığını bilmek güzeldi. Daha fazla detay almaya çalışmanın, talibin yürüyerek mi yoksa arabayla mı geldi-

ği gibi mesela, aynı şekilde işe yaramayan bilgiden başka bir şey sağlamayacağından şüphelendim. “Şey, çiçeği getirdiğin için sağ ol.” dedim, çiçeğin idaresini elime alırken. İşçi döndü ve arabasına güçbelâ bindi. Plastiğin köşedeki çiçekçinin etiketini taşıdığını fark ettim, oradan da bir ipucu çıkmayacaktır. Bu hafta gelen müşteriler düşünülürse, çalışanların da gülü kimin aldığını hatırlayacaklarını sanmıyorum.

Tüm makul adayları sorguladım, ama kimse bir jestin sorumluluğunu almadı. Bir takipçim var demek ki, ama bu tür işler için yılın en iyi zamanı olduğundan, onu şimdilik kendi haline bırakacağım. Kim demiş romantizm öldü diye?

17 Şubat, Salı

1992 itibarıyla altı yıldır Fransızca öğreniyordum. Hiçbir zaman çok iyi olmadım. Okulda hiç ilginç bir şey okumazdık. Kanadalı bir arkadaşım vardı, Françoise, bana Marguerite Duras’ın “seksi” olduğunu söylemişti. Böylece Fransızcam pek iyi olmadığı için bulabildiğim en ince kitabını aldım ve çeviri yapmaktan keyif almayı da böylece bıraktım. Kitabın adı *Sevgili*’ydi.

Çeviri makarnaya çok benziyor. İlk başta, bir şey bilmediğiniz için, size ne önerilirse alıyorsunuz. Keith Harris’in Gunther Grass’ı okuduğu sesli kitap mı? Tabii. *İlyada*’nın çizgi romanı mı? Varım. Fakat orijinalleri için bir zevk geliştirdikçe, daha çok talep etmeye başlıyor insan. Basit bir çeviriyle kendinizi deniyorsunuz, clinizde sadece temel mutfak gereçlerinin gücü var ve sonuç fena olmuyor. Arkadaşlarınız etkileniyor. Dürüst olmak gerekirse, siz de öyle. Biraz daha zaman ve çaba harcıyorsunuz, size olumlu geri dönüyor. Sonunda bir makarna kesme makinesine/Oxford Klasik Gramere yatırım yapıyorsunuz ve tek kişilik spagetti/tercüme makinesine dönüştünüz işte. Destek kitaplar alıyorsunuz, derneklere üye oluyor ve doğru programları izliyorsunuz. Ardından ilgilendiğiniz konunun ne kadar çok zamanınızı

aldığını, daha da kötüsü arkadaşlarınızın sizi, sanki çok önemliymiş gibi, OO sınıfı irmikten/ Orijinal Almanca Hesse'den bahsedip durmanızı acayip sıkıcı bulduklarını fark ediyorsunuz. Yavaş yavaş bırakıyorsunuz. Bırakmayanlar, ya bu işi profesyonel olarak yapıyorlar ya da kendilerini her partide bir el bombasının sosyal karşılığı olarak buluyorlar.

Fakat kendi makarnanızı yapmayı/orijinalinden tercüme etmeyi bıraksanız bile, başta hoşlandığınız bir şeyi mahvetmeye ancak yetecek kadar bilginiz vardır artık. "Sade" bir tabak makarnadan, "sade" güzel bir kitaptan asla zevk alamayacaksınız. Her ikisi de hafif, kartonumsu, kullanıma hazır ve Batı Avrupa saçmalığı için sterilize edildiğinde çok iyi bir tat bırakmayacaktır. Böylece *Sevgili*'nin Fransızcasını aldım, okuyabilecek miyim diye bakmak için. Aynı zamanda, kitap kapağında filmin reklamını yapmayan tek örnekti. Beni kitap kapağının üzerine dehşet verici "büyük bütçeli bir filmi çekilmiştir" sözünün yazılması kadar hızlı iten başka bir şey daha yoktur.

Böylece okumaya başladım. Kitabı sevmedim, seksi de bulmadım. Bir on küsur sayfa kadar, Asya'nın sıcağından, ippek bir elbiseden ve bir şapkadan bahsediyor. Yazar benim gibi bir kızı tarif ediyor – yaşına göre ufak tefek, büyük bir saç kitlesinin ağırlığını taşıyan, narin ve tuhaf bir kız. Françoise yalan söylemiş olmalı. Bana benzeyen hiç kimse seksi olamaz, diye düşündüm. Bazı sayfalarda belki, ne demek istenildiğini anladım, yine de yazarın ince ince işlenmiş satırlarındaki manayı çözebilmek için Fransızca bir gramer kitabına durmadan başvurmak zorundaydım.

Sonuçta şaşırdım. Kitabın sonunda –ki ne olduğunu söylemeyeceğim çünkü olanı anlatmak (sonun kendisi sürpriz olmasa da) etkisini azaltacaktır– ağlıyordum. Benim başıma gelmeyen bir şey kalbimi kırmıştı. İşte duygularım olduğunu böyle anladım.

Zaman zaman kitabı tekrar okurum. Genelde de kendimi yalnız hissettiğimde. Sonu her zaman çabucak gelir, hep aynı etkiyi yaratarak.

18 Şubat, Çarşamba

İnsanı azıcık utandıran şeyleri satın almak ve diğer aldıklarımın arasına saklamak eskiden kolaydı. Elbette, zeki bir hileden çok, sosyal açıdan kabul gören bir kurgu bu. Portakalların arasında saklanmış ekstra güçlü bir deodorant, hiçbir satış elemanını kandıramaz – başka türlü dikkate değmeyecek olan sebzeler dizisi içindeki tek bir çıkıntı üzerinc yorum yapmak hoş değil işte. Üstelik hepimizin biyolojik fonksiyonları var.

Öte yandan, bu tür şeylerden biraz fazlasını yan yana koyduğunuzda da, şakalara konu olmaya hazırlanın. Benim bir seferlik olağan kozmetik alışverişime tanıklık eden biri, minimum altı tane transseksüel için alışveriş yaptığımdan şüphelenebilir. O yüzden normal şeyler için gittiğim bir eczane var, bir de diğer her şey için.

Eczane birdeki tipik bir alışveriş:

Şampuan

Diş macunu

Banyo tozu

Salatalık jeli maskesi

Loofah banyo kesesi

En kötü ihtimalle bu biraz merak uyandırabilir, “Ooo, yüz maskesi mi? Kendinizi mi şımartıyorsunuz?” Buna karşın bugün eczanedeki alışverişte şunları aldım:

Tampon

Vajina kremi (tahriş için)

Prezervatif

Şekersiz naneli ağız kokusu giderici

Kayganlaştırıcı

Ağda sonrası tekli temizleme bezleri

Bronzlaştırıcı sıvı

Jilet

Potasyum sitrat granülleri (sistit için)

Bu alışverişin sonucundaysa “İlginizi çekerse, iki numaralı koridorun sonunda kötü kokan nefes için ilaçlar da var.” yorumuyla karşılaşmıştım.

Kaltak!

19 Şubat, Perşembe

İşçiler şimdi de sinir bozucu buzluk sorunumla ilgileniyorlar. Şaşırtıcı tabii, sadece onları karmaşık iç kondansatörler konusunda uzman kabul etmediğim için değil, fakat aynı zamanda buzluktaki bozukluktan hiç habirim olmadığı için.

“Bu ses ne?” diye sordu içlerinden biri, dün öğleden sonra, çatlak yer fayansı üzerindeki ayrıntılı çalışmasından başını kaldırarak (ki hemen ekleyeyim çatlağa kendisi neden olmuştu – biraz daha seksi komşularımdan birisi günlük koşusuna başlamayı seçtiği sırada, takılan yeni bulaşık makinesiyle ilgili yaşanan talihsiz bir kazaydı).

“Bilmiyorum.” dedim, gazeteden başımı kaldırarak. “Buzluk-tur büyük olasılıkla.” Zamanla alıştığım ve hatta rahatlatıcı bulduğum, arada sırada çıkan pırpırlı çekirge sesiydi.

Buzluğun kapısını açtı. “Tanrı aşkına – en son ne zaman buzunu çözdürdünüz bunun?”

Buzunu çözdürmek mi? Yeterince bekleyince kendiliğinden yapmıyor mu bunu, dolabın arkasında duran ve onlara ihtiyaç duyduğumda, o da duyarsam, tüm deliklerinin kapanmış olacağından tamamen emin olduğum on senelik lastik çizmelerim gibi? “Bir kere bile yaptığımı sanmıyorum.”

Buzul kaplı ekmek somunlarının ve mumyalaşmış votka şişelerinin yer aldığı çorak manzarayı inceledi. “İçerideki oluşumun, vakumlu mühürleme mekanizmasının doğru düzgün çalışmasını engellediğinin farkında mısınız?”

Ne ne? “Pardon?”

“Kapısı kapanmıyor. O ses de, dondurucu dışarı sızan havanın yerini durmadan doldurmaya çalışırken çıkıyor.”

Mutfaktaki esintinin nedeni buymuş demek. “Bu yeni bir buzluk alıyorum demek değil herhalde?”

“Hayır.”

“Ve buzlukları çözdürmek de ödemenize dâhil değildir sanırım.”

“Değil.”

Ne yazık, ev gereçlerinin ihmal edilmesi, ev sahibinden yenisini almayı garantilemiyor. Yenileme dönemi geldiğinde, kontrata çok dikkatli bakmam lazım. Böylece adam, molasında beni izleyip, çay içip ülkenin en iyi günlük magazin basınının çeşitli ve bol lezzetlerinin tadını çıkarırken, ben de ellerim mutfak bezlerine sarmalanmış, keskin bir bıçak hazır halde, yılmaz bir kutup kâşifi ya da çatlak bir banliyö yamyamı gibi –siz karar verin (ehem)– buz fırtınasına saldırdım. Üstelik fayans da hâlâ daha değiştirilmedi.

20 Şubat, Cuma

Lateks aşkın sevgili A2’si, yeni bulduğu fetişiyle son derece mutlu, benim romantik yönden mutluluğum içinse son derece endişeli. Yalnız olmanın alternatifi, plastik fabrikasında patlama gibi kokmaksa, “Ben istemiyorum, teşekkür ederim,” diye yorum yapmamak için elimden geleni yapıyorum.

Kahve içmek için buluştuk ve etraftaki yetenekleri inceledik. Daha doğrusu, o yetenekleri gözledi, bense kaçınılmaz çöpçatanlığı savuşturmak için elimden geleni yaptım.

“Sol omzumum üstünden.” diye tısladı A2, ben de ötesinde kimin uzandığını görmek için baktım. “Hayır, doğrudan bakma adama. Sadece bir göz at.”

Neydi bu, ilkokul mu? Beni öpmek ister misin? Evet ya da hayır işaretle. “Annem gibi konuşmaya başladın.” diye burun kıvırdım. “Her neyse, çok kısa zaten.”

“Nereden biliyorsun? Adam oturuyor.”

“Ah, inan bana biliyorum.” Düğmeli mavi pamuklu gömlek, çok yüksek belli bir pantolonun içine sokulmuş. “Bütün Patrick O’Brain romanları da vardır büyük olasılıkla.”

“Dalga geçiyorsun.” A2 önündeki lastik ağaçlar yüzünden ormanı göremiyordu. “Birisini sadece zevki yüzünden – hayır, zevki bile değil, senin zevk varsayımın yüzünden reddedemezsin.”

“Yapabilirim, yapacağım, yaptım.”

Birkaç dakika sonra, aynı *pain au chocolat*’ı tırtıkladığımız sırada, olası bir aday daha buldu. “Solunda. Uzun. Okuyor.”

Geriye baktım. Beklenildiği gibi uzundu, *Requem for a Dream*’in karton kapak bir baskısını tutuyordu.

“Fena değil.” dedim, düşünceli düşünceli. Ah bir saniye, hayır. “İyk. Sigara içiyor, unut gitsin.”

“Ama daha önce sigara içenlerle çıkmıştın.”

“Bitti o iş.” dedim. “Birisinin pahalı ve anlamsız bir hobisi olacaksa, bunun kayak olmasını tercih ederim. Ya da daha iyisi, bana pahalı ve anlamsız şeyler almak olsun.”

“Böyle devam edersen, tek başına öleceksin.”

Bu, bir keresinde bana, yirmi üç yaşındayken, altı aydır seks yapmadığını ve bu yüzden de bu işlerden elini ayağını çektiğini söyleyen birisinden geliyor. Bunu, on yedi yaşından beri görmediği ilk âşığına uzun süredir tutku besleyen birisi söylüyor. Böyle arkadaşları varken, akrabalara kim ihtiyaç duyar?

Dalga geçtim. “Ne yani, bu pörsümüş ihtiyar yaşımda şansımı çoktan kayıp mı ettim? Kaldı ki, pudra kaplı dostum, hepimiz zaten tek başımıza öleceğiz.”

21 Şubat, Cumartesi

Bir müşteri var, şu âna kadar iki kez gördüm. Sert yüzlü, kalkık cımacıkkemikli, su gibi berrak gözler ve kıskanılacak kirpikler. Hoş biri, haşın anlamda yakışıklı, tatlı, zeki. Kitaplar hakkında

konusuyoruz, bir çeşit mühendis ve işinden nefret ediyor, tiyatrodan ve filmlerden bahsediyoruz. Ben Kingsley'in şu ya da bu rolünden, Anthony Sher'den bahsediyorum heyecanlı heyecanlı. O hafifçe gülümsüyor. Neden kız arkadaşı olmadığını bilmiyorum. Belki de sadece tek başına olmak istiyordur.

Nehre doğru bir apartman bloğundan çıkıp taksi bulmak için yürüdüm. Sıraya giderken, bacakları olmayan bir adamın dilendiği, bir metro istasyonunun girişinden geçtim.

"Sakata yardım edin, lütfen yardım edin sakata." diye tekrarlıyordu.

Baldırımın içinden bir ter damlası aktı, belki de gerçekten ılık hisseden tek yerim orasıydı. Çorabımın tepesine ulaştığında emildiğini, dağıldığını hissettim. Bir saniye sonra, bacakları olmayan adamın sesi geldi yine. "Sakata yardım edin, lütfen yardım edin sakata." Yavan bir ritimdi, fakat rahat şakıyordu, etrafında akan insanların adımlarının vuruşlarıyla eş zamanlıydı. "Sakata yardım edin, lütfen yardım edin sakata."

Kuyrukta bekledim fakat birkaç dakika boyunca hiç taksi gelmedi. Kısa, yuvarlak bir adam taşan torbalarla yanıma geldi. "İsa'yı Efendin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu. Refleks gibi, anlamdan yoksun, bir "merhaba" kadar otomatikti.

"Maalesef hayır, ben Yahudi'yim." dedim. Hazırda tuttuğum bir cevap. Dinden çok kültürel bir şey benim için, fakat genelde delileri uzak tutmaya yetiyor.

Anlayışla başını salladı, gözlerini omzumun seviyesinden yukarı çıkarmadan. "Yahudiler bir kral istediler ve Tanrı onlara bir kral verdi, fakat manik depresifti, anlarsın ve gidip çalılarının arkasına saklanarak insanlara bağırırdı."

"Pek etkili bir kral değilmiş demek ki." dedim.

"Köprünün üstünde dikilirken donacağım." dedi ve alışveriş torbalarını toplayarak yürüyüp gitti.

22 Şubat, Pazar

Bugün aldıklarım:

*1 sterlin bozukluk (2 sterlinin üzeri; otobüse bindim)
bir çift beyaz çorap (bıraktığım spor salonundan)
üzerimde taşınacak bir alarm
gümüş ve amber bir bilezik (bir müşteriden)
şu tuhaf fosforlu papatyalardan beş tane (para ödemeyen
bir hayrandan)
işçilerden bir fatura (ev sahibinin uğraşması
gerekmiyor muydu bunlarla?)
bir taksi şoförünün tuhaf bakışları (demek ki biliyordu)
nezle (listedeki ilk maddeye bakın)*

Demek ki, Ken Livingstone'un pek övdüğü gelişmiş toplu taşımacılık, "taşımıcılık" olmasa da, "toplu" ölçülerinde olduğunu kanıtladı. Ah ne yapalım, bir-iki iyi kitapla yatağa girip en yakın ve sevgili arkadaşımın krep istemek için iyi bir zaman.

23 Şubat, Pazartesi

Gizemli araba döndü; bakmak istemiyorum fakat bakmadan da yapamıyorum; yalnızca bir paranoya olduğuna emin değilim; bütün kilitleri kilitlemeyi unutmamalıyım, işçiler bana garip garip bakıyorlar; topuz bir peruğa ve devasa bir *Jackie O* güneş gözlüğüne yatırım yapmayı düşünüyorum, üstelik sadece *vintage** görünümün hatırı için de değil.

Diğer yandan, biraz daha iyiyim bugün, sorduğunuz için teşekkürler.

* 90'larda başlayan, eski kıyafetlerin kendi tarzınızı yaratarak giyilmesi olarak özetlenebilecek moda akımı. (ç.n.)

O: "Imm, sende bir şey... emin değilim..."

Ben: (omzumun üstünden, arkamda diz çöken adama bakarak)
"Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Şey var... nasıl söylesem bilmiyorum..."

Birdenbire epeyce endişelendim. Ne? Kıl dönüğü mü? Kalmış kıl çalılığı mı? Bir haftalık tampon mu? Kuyruk dibi mi? "Evet?"

"Baldırlarının arkasında morluklar var."

"Ah, o mu, bu yolda sert yürüyen ilk kişi değilsin demek hayattım. Bir şey olur mu? Başka şekilde yapabiliriz."

"Şey, aslında..." dedi, daha sertleşerek ve bir şekilde şiddetlenerek. "Bana nasıl olduklarını anlatabilirsin."

25 Şubat, Çarşamba

Al önemli bir yaşını kutladı. Ayarlamaları sevgilisi yaptı ve Clerkenwell'de, fazla abartılan bir Hint restoranında yer ayırttı, bu da makul tabii, kızın çok zevksiz olduğu düşünülürse.

Kalabalık bir grupta dışarı çıkmayı dört gözle bekliyordum. İş gergin olabiliyor. Sanki tanımadığın insanlarla tekrar tekrar, seri halde çıkmak ve sonuçta pek bir şey çıkmayacağını bilsen de, anlaşmanın kendi payına düşen kısmını zahmetsiz ve rahat tutmaya çalışmak gibi. Tüketiyor insanı. Bu kadar çok ilk randevu da iyi gelmedi. Küçük arkadaş gruplarıyla kafelerde ve kafe-barlarda takılmaktan hoşlansam da, insan birbiri hakkında çok şey bilince, tüm faydalı sohbet becerilerini kaybetme tehlikesi ortaya çıkıyor. Yalnızca ergenlikten beri bildiğiniz insanlarla şu şekilde eğlenebilirsiniz:

"Şeyi hatırlarsın..." Anlamsız bir el hareketi.

"Evet, tıpkı filmdeki gibi."

"Oh Tanrım! Ve B.'nin eskiden yaptığı kol şeyi."

Yıldız Savaşları'ndan rasgele bir alıntı.

1990'ların ortalarındaki politikaya bir gönderme.

Yarım saat boyunca, tatmin olmuş bir suskunluk ya da nedeni belli olmayan bir kıkırdama nöbeti.

Yeni galipleri kolayca kabul eden bir kale değildir bu, N.'nin ve A'ların kız arkadaşları ne kadar sevimli ve becerikli olsalar da, kendilerini genelde dışarıda bulurlar. Güney Afrika'da bir komünde yetişmiş, son evini kendisi temelden yapmış ve hiç McDonald's'a gitmemiş (aslında hayran olunacak bir özellik) olan bir kız vardı. Ama *The Princess Bride*'dan* rahatça alıntı yapamıyordu, kendini sürekli bir şaşkınlık durumu içinde buldu, özellikle de *A2 Hayat Acıdır*'ı** açıklayarak ona evlenme teklif etmeye çalışıp başarısız olduğunda.

Daha çok dışarı çıkmamız lazım. Diğer insanlarla. Normal insanlarla.

Oraya geç gittim, siyah ipek bluz ve terzi işi pantolonumun içinde acayip hoş görünüyordum. Atkuyruğu saç ve zarif ince küpeler. Pekâlâ, gotik bir sekretere benzedim. Önemli değil. Masa neşeliydi, içkiler akıyordu, sohbet ıstırap verecek kadar, çok şükür ki, normaldi. N.'nin karşısına oturdum, o da arkadaşı Angel'ı getirmişti, şu geçen hafta karşılaştığım diğer çalışan kız. Fakat aklı başına gelmiş gibi görünüyordu, sevimli ve neşeli davrandı.

Yemeğin ortalarında, Angel bir mesaj yollamak için cep telefonumu –onunkinin şarjı bitmişti– kullanmak istedi. Evet, insanlara güvenen biri olarak ve de sağımdaki mavi gözlü Adonis'le flört etmekle çok meşgul olduğumdan, kime ne gönderdiğini kontrol etmedim.

O yüzden hediyeler açılırken İlk Randevu çıkıp geldiğinde şaşırdım. Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Masanın etrafına baktı ve Angel'ın yanına oturdu. İlginç. İkisinin birbirini tanı-

* Rob Reiner'ın yönettiği fantastik, romantik bir komedi. (ç.n.)

** *Princess Bride*'dan, "Hayat acıdır prenses, aksini söyleyen mutlaka bir şey satmaya çalışıyordur." (ç.n.)

dığımı bilmem gerekirdi, fakat onları potansiyel bir çift olarak düşünemezdim.

Adonis gülümsedi, kendisinin masanın karşısına tanıttı. İlk Randevu elini sıktı. “Kiminle birliktesiniz?” diye sordu Adonis.

“Onunla.” dedi, beni başıyla işaret ederek.

Sinirli sinirli güldüm. “Öyle mi?”

“Beni davet etmedin mi biraz önce?”

Angel’a baktım, sert sert. “Sanırım davet etmişim gibi duruyor.” dedim. “Bundan ben sorumlu değilim, karışıklık için özür dilerim.”

Yemeğin sonunda Adonis ve İlk Randevu –ki, işe bakın, ortak tanıdıkları vardı– üniversite günlerinden sohbet ederken, ben de dikkatimi yanımda oturan solgun, utangaç kıza yönelttim, boşu boşuna. N. çabucak izin istedi, Adonis bahane uydurdu, masanın diğer ucunda oturan herkes içmeye devam etmek için rasgele birinin evine gidiyorlardı ve ben de Angel ve İlk Randevu ile baş başa kalmıştım. Angel, bildiği geç saatlere kadar açık bir bara gidelim diye öncere, arabasını almaya gitti.

O köşeden hızla kaybolurken, İlk Randevu ve ben sokağa çıktık. “Üzgünüm.” dedi.

“Köprüünün altından çok sular aktı.” dedim, gerçi açıkça öyle olmadığı anlaşıyordu.

“Mesajın senden olmadığını bilmiyordum.”

“Biliyorum.”

“Ben... bir şeye mani oluyor muyum?”

Ona döndüm, o sebep olmasa da, duruma kızgındım, yönlendirilmiş olmaktan dolayı kızgındım. Kızgın olduğum için kızgındım; öfkelenmeye ne gerek var? En çok da yaralı oluşuna kızgındım, benim ona ihtiyaç duymama ihtiyacı olmasına. Sesinde bir şey çınlıyordu...

“Çünkü seni seviyorum.”

Evet, işte buydu.

İç çektim, gözlerimi kapadım. Kaldırımda uzun süre konuşmadan dikildik. Ben ayakkabılarıma baktım, o bana baktı. İstedğim bu değildi ve böyle olmak da istemiyordum. Adamın biri adres sordu, onu bir sonraki apartman bloğuna gönderdik. Bir korku sarıyordu beni, kara bir sis, iyi niyetli arkadaşlar tarafından, kader tarafından kapana kıştırılmışlık duygusu. “Taksiye binip eve gidiyorum.” dedim sonunda. “Tek başıma. Sen Angel’la barda buluşmaya git, yoksa onu terk ettiğimizi düşünecek.” Ya da birlikte eve gidin, diye düşündüm.

26 Şubat, Perşembe

Ertesi sabah uyandığımda telefonumda üç cevapsız arama ve bir mesaj buldum.

İlk iki arayan numarayı tanıımıyordum. Sesli mesaj bırakılmamıştı. Çok da alışılmadık değil, fakat pis bir koku aldım. O yüzden numaraları aradım.

“Günaydın. Dün gece benim numaramı aramış olabilir misiniz acaba?”

İkisi de şaşırmıştı, beni tanımadıkları açıkça ortadaydı, ama arayan numaralar servisi tarafsız bir hakem olarak kabul edilirse, beni aramaya çalışmışlardı. Anlaşılan Angel bir mesajdan fazlasını göndermişti. Ve ona benim numaramdan ulaşmaya çalışmışlardı.

Ne kadar aptalım. En azından uluslararası görüşme yapılmamış.

Üçüncü arayan İlk Randevu’ydu, sabaha karşı saatlerde. Mesaj da ondandı: “Hâlâ N.’yle çıkıyor musun? Çıkıyorsan, haberimin olmadığını biliyor musun?”

Bir iç geçirme. Onu da aradım; çoktan masasının başına geçmişti. “Merhaba, işte rahatsız ediyorum, kusura bakma.”

“Önemli değil.” Sesi şaşırmış gibi çıkıyordu.

“Mesajını okudum.” Cevap vermedi. “N.’yle çıkmıyorum. Asırlardır çıkmadım. Çıktığımızı kim söyledi?” Hâlâ cevap yok. “Önemli değil, aslında sormama gerek yok, değil mi?”

“Hâlâ çok yakın görünüyorsunuz, ikinizin de sevgilisi olmadığına göre...”

“Bu da otomatikman arkadaştan daha yakın mı demek?”

“Şey, hayır, demek değil.” Durdu. “Fakat Angel ikimizin şey olduğunu öğrenince çok şaşırdı ve N.’yle seni bilip bilmediğimi sordu.”

“Affedersin... biz ikimiz... ikimiz neyiz?”

“Imm.”

“Tamam, bu bir yana, doğru dürüst tanımadığın birisi, benim hayatım üzerinden benden daha güvenilir bir kaynak mı sencc?”

“Şey...”

“Saçma.”

“Hey, sakın ol. Seni seviyorum. Sana değer veriyorum. Ben...”

Igh, şu aptal kelimeler yine. “Ben aynı şeyi hissetmiyorum. Bunu bilmiyordusun, artık biliyorsun. Duygularını küçümseyip öyle hissetmemelisin demeyceğim, fakat benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Her halükârda hissettiğin şeyler sana bir hak vermez.” Ah, kes artık, bağırduğımın farkındayım ve hiç istemediğim şeyler söylüyorum. Onu istediğimden değil, ama onun beni iyice anlamasını istiyorum, g...tün teki olduğumu düşünmeden.

Hayır. Bırak gitsin. Bunu ne kadar erken anlarsa, o kadar çabuk gerçekten sevdiği birini aramaya başlayabilir. Onunla konuşmak istemiyorum. Bunu istemiyorum. Beş para etmez biri olacağım.

“Yanlış anlama var sadece. Eminim bunu onunla konuşa...”

“Ah, sadece... sessiz ol. Bunu konuşmak istemiyorum. Onunla konuşmak istemiyorum. Ya da seninle. Bu konuyla gerçekten hiç ilgilenmiyorum.”

“Fakat ben...”

“Hoşça kal.”

Bir sessizlik. Onun yüzünü, aynı durumda kendimin ne hisse-deceğimi ve yapacağımı hayal edebiliyorum. Zaman istemek ya da durumu nazikçe kabul etmek? Onun lehine olacak şekilde,

ikincisini seçti. “Hoşça kal. Sana iyi şanslar. Seni görmeyi özle-yeceğim.”

“Teşekkürler.” Telefonu kapattım. Ve de o kadına, gizemli numaralar ve İlk Randevu’yla konuştukları için azarlayan bir e-posta atmak üzere bilgisayarın başına gittim. *Gelen kutusunun* arkasına sığındığım için kendimi korkak gibi hissediyordum, ama telefonda sesimi yükseltmeden konuşabileceğimden emin değildim. Yaz, gözden geçir, gönder. Ve ardından kahvaltı ettim, kendimi üzgün hissettim biraz, biraz da dangalak gibi, bunların hiçbirisinin önemli olmadığını düşünmek de beni neşelendirmedi.

27 Şubat, Cuma

Biraz zaman geçtikten sonra, birinden nasıl, neden, ne zaman hoşlandığınızı hatırlamak zorlaşabiliyor, güvenli bir uzaklıktan olanları yeniden ziyaret etmek güzel. Ben on beş yaşındayken halka açık bir yüzme havuzunda göğüslerimi elleyen çocuk mesele. Okuldaki ilişkinin onun cinsel organımı yalamaktan iğrenmesi yüzünden bitmesi. Al’in bedenimi yönlendirmekteki becerisinin tuhaf olduğu kadar, korkutucu da olması. Hâlâ hoşlanarak hatırladığım birisiyle ilk sefer, çabucak ve fena kapıldığım birisi, bundan sonra binlerce sefer birlikte oluşumuz, onunla son birlikte oluşum da.

Doyamadığım birkaç kişi. Tenlerinin kokusu, verdikleri his, tatları. Delikanlı’yla birlikte olduğumuz ve onun çenesini kapatıp beni becermesini dilediğim zamanlar, çünkü kimseyle asla öyle boşalmadım. Seksin biyolojik bir ihtiyaç kadar, spiritüel bir çağrı gibi hissettirdiği zamanlar. Ve nasıl bu zamanların benimle haftalarca kaldığı, tıpkı can çekişen ilişkimizin bağını noktalayan inciler gibi.

Güzel şeyler bunlar, keyif aldığım insanların ufak çiziktirmele-ri. Trenlerde ve taksilerde zaman geçirtiyorlar.

Ailem yurtdışına tatile gitmeden onlarla biraz vakit geçiriyorum, yerel dedikoduları takip ederek ve genelde sorun çıkarıp işlerini engelleyerek; en büyük kızları sıfatıyla bunları yapma ayrıcalığım var.

Annem önümüzdeki ay bir düğüne gidiyor. İki gelinin beyaz giyip, yüzük alıp vereceği ve sonsuza kadar yaşayacağı bir bağlanma töreni. Eski aile dostları. Daha mutlu olamazdık. Sadece annem o gün kendine eşlik edecek birini bulamıyor. Çünkü her zamanki manitası, yani babam hakkında, “Tam Havasında Değil” hükmü verildi.

Lezbiyenlik kavramını kabul etmediğinden (hangi erkek etmez, en azından teoride) ya da evliliğin kutsallığıyla ilgili tuhaf takıntıları olduğundan değil (dünya liderlerine not: Dünya çapında en çok iş yapan bayan artistin, sarhoş, kot ve jartiyer giyinmiş halde nikâh masasına oturabildiği ve sadece yirmi dört saat sonra işlemi iptal ettirdiği, ama hayatlarını birbirlerine adanmış eşlerin birbirine karım diyemediği bir çağda, Danimarka’nın durumunda bir çürüklük var). Hayır, aslında babamın bu kutsal olay için aşırı coşkusu, onun davetliler listesinden çıkarılmasına yol açtı.

Çünkü son derece ciddi bir şekilde, düğünü için striptizci tutmakta ısrar ediyor. Babam şakacı bir adam değildir, daha da kötüsü, sosyal alıcıları duyarsızlıklarıyla efsane olmuşlardır. Sandviçlerimizin başında oturuyorduk ve babam da bugüne kadar gelişen hikâyeyi anlatıyordu. Annem gözlerini devirdi, sanki genetik yoldan şifrelenmiş bir refleksmiş gibi, ki ben öyle olduğundan şüpheleniyorum. “Erkek striptizciler mi, kadın striptizciler mi?” diye sordum, sadece ilgiyi biraz fazla kaçırarak.

“Ah tatlım hayır.” diye inledi annem.

Babam “Kadın striptizciler!” diye çılgılık attı. “Çıplak bayanlar her yerde!” Babamın insanı utandıran bir sapık olduğundan bahsetmiş miydim? Kanımızda var sanırım.

“Düğün için çok uygun olduğundan emin değilim.” dedim.

Annem bilgece başıyla onayladı, kısa kesilmiş parlak siyah saçları zıplıyordu. “Haklısın.” Babama döndü. “Gördün mü? Gördün mü? *Kimse* iyi bir fikir olduğunu düşünmü...”

“Evet,” dedim. “hiç iyi değil. Ama, striptizcilerin olduğu bir bekârlığa veda partisi hoş olurdu...”

“Cesaretlendirme adamı!” Babam neşeli neşeli olasılıkları düşünürken, annem bana pis pis baktı.

29 Şubat, Pazar

Dün annemle alışverişe gittik. Mağazaların olduğu bir yerde yıllardır birlikte serbest kalmamıştık ama inanın bana, tezgâhtar kızlar bu öyküyü çocuklarına, onlar da kendi çocuklarına anlatacaklardır. Gürültülüyüz, bu işte uzmanız, ciddi miktarda krediyle silahlandık ve ayakkabıdan iç çamaşırına, arkamızda dumandan bir iz bırakana kadar da durdurulamayız.

Annem *Palm Beach* görünüşünün peşinde (yani, onun yaşında fazla orta yaş işi, değil mi?) *Lily Pulitzer*-vari desenler*, pas parlak renkler, ipeksi kazaklar, beyaz pantolonlar. Ben de aynı istekler için genetik olarak programlandım, ama is pas içinde bir şehirde yaşıyoruz ve pislige oturma şansınız yüksekse krem renkli yün bir şey giyemezsiniz.

İlk önce ayakkabıları hallettik. Aynı numara, aynı zevk; annem üç dükkânı yazlık yeşil ve mavi renklerde, atkılı sandaletlerden temizledi; ben de aynısını devetüyü ve siyah çeşitlerde yaptım. El çantaları, takımlar, iç çamaşırları; hepsi bizim terör seferimizin gücü karşısında düştüler. Düğünde giymek için en azından üç kıyafet almış olmalı, aynı zamanda da klonlanmış bir anneler ordusunu giydirmeye yetecek kadar tatil elbisesi. Onu boncuk işli, çiçek desenli ikili kazak takımını almaktan zorla vazgeçirdim, o

* Parlak renkler kullanan bir modacı. (ç.n.)

da bana *vintage* tarzı ayakkabılar için ayak bileklerimin “tombul gözüktüğü” tavsiyesini verdi.

İşte koşulsuz sevginin gücü. Sadece bir anne kızına, binayı temelinden sarsacak kadar yüksek sesle “Donunun izi çıkmış!” diye çığlık atabilir ve hikâyeyi anlatacak kadar da uzun yaşar.

O: “Tatlım, yeşilin içinde çok güzel görünüyorsun! Almıyor musun onu?”

Ben: “Bilmiyorum, beni koca göğüslü gösteriyor.”

(Kendi büyük göğüslerini ileri doğru iterek): “Koca göğüslü gözükme diye bir şey yoktur. Ne yani, yeniyetmelere mi benzetmek istiyorsun?” Vc giysiyi tekrar benim yığının üstüne fırlattı.

Bu üstün zekânın gölgesinde titredim.

Mart

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

Yağ

Kayganlaştırıcı olarak asla kullanılamaz. Lateksin yağla uygunsuz etkileşiminden haberinizi yoksa size, son yirmi senede HIV ile ilgili tüm tanıtıcı kitaplara bakmanızı tavsiye ederim.

Koruma duvarını bozmanın dışında, genelde de berbat bir kayganlaştırıcıdır. Bir keresinde adamın birisi, *petrolatum* tabanlı bir şeyin yardımıyla bana yumruk sokmayı teklif etti (bir yandan da bir vazelin tüpünü açıyordu). Dalga mı geçiyorsun? Bu şeyler ısıyı tutar ve sanki birisi iç dudaklarınızı kızartıyormuş gibi hissedersiniz.

Yanınızda küçük bir şişe masaj yağı taşımak çok kötü bir fikir değil gerçi, arada sırada masaj yapmak için. Erkeklerin hoşuna gider ve sonrasında sık sık bahşiş verirler. Gerçek seks için verdiklerinden daha sık. Tuhaf yaratıklar.

Plastik

Kredi kartları değil, memeler. Erkekler kusursuzluğu mu, yoksa gerçek şeyi mi tercih ederler. Ajanstaki bütün diğer kızlar suda batmıyorlar mı, yoksa hileli bir destek sistemi mi iş başında? Kazandıklarınızı bir üst modele geçmek için biriktirmeli misiniz? Ayakları en yere basan kız bile, biraz hacmi artımanın kariyerine getireceği artıştan faydalanıp faydalanamayacağını düşünmeye başlayacaktır. Gerçek hayatta bunu yapmazsanız gerçi, hiç yapmanızı tavsiye etmem.

Porno

Zevkli-çekilmiş, Neolitik dönemden erotik mağara resimleri üzerine kalın ciltli kitapları alanların, açık saçık porno filmlerde oynayanlara karşı orta karar bir küçümseme duyuyorlar. İnan bana şekerim, küçümseme iki taraflı işler. Ereksiyonlu bir adamı gösteren Afrika kabile heykeli, birisini ahlaksız yapmaz.

Temelde yapılışı sırasında meniyle bir şeylerin lekelenmesi olasılığı yoksa bu B-sınıfı bir pornodur. Havanızı söndürdüğüm için üzgünüm. Jenna Jameson, masaj salonu çalışanları ve dikiz şovunda bölümleri silen adam seks işinde çalışıyorlar. Pembe *babydoll* tişörtler giyip organik, geri dönüşümlü, erkeklik organı şeklinde olmayan vibratörleri satan tezgâhların arkasında duranlarsa çalışmıyorlar. 1960 öğrenci protestoları sırasında Fransa'da geçen açık saçık sanat evi filmleri porno değiller. Bir köpeğin şeyi ağzınızdayken içinize iki taraftan birden yumruk sokulması pornodur. Şu kuralı unutmayın: Bir seks ürünü ne kadar çiftler tarafından ilişkiyi güçlendirici bir araç olarak kullanılıyorsa, o kadar daha az açık saçıktır.

1 Mart, Pazartesi

Hâlâ kuzeyde, A.'lardan birinin kanepesinde uyuyor, iyi bir yerel masaj terapisti arıyor ve çok fazla tekila ağırlıklı karışım içiyorum. Bir kedi var burada, ne zaman beni görse kucağıma yerleşiyor, pırpır kutusunu körelmiş bir motor gibi tıkırdatmaya başlıyor. Durum son derece rahat ve sıcacık, Londra'ya bir daha asla geri gitmeme planları yapıyorum.

Şaka yaptım! Bir-iki güne kadar evde olurum. Yepyeni örümcek ağımsı, pastel mavi iç çamaşırlarımı giyiyorum ayrıca.

2 Mart, Salı

Büyük olasılıkla herkes yaşlılıktan korkar. Gençken, bir gün akrabalarınız kadar yaşlanmanız, aynı şekilde onların da bir zamanlar genç olması mümkün değilmiş gibi görünür.

Gençliğin ilk ateşini geride bıraktıktan sonra, korku içeri sızmaya başlar. Sokaktaki yaşlı insanların gözleri –eskiden fark bile etmediğiniz insanlar– sanki doğrudan size yönelmiş gibidirler. Yakında burada olacaksın, diyorlarmış gibidir.

Daha geçenlerde kendi geleceğimi gördüm. Ya da daha net söylemek gerekirse, duydum.

Evdeydim. Annem ve anneannem, benim köşedeki odada e-postalarımı kontrol ettiğimden habersiz, mutfakta konuşuyorlardı. Fakat onlara hiç dikkat etmedim, ta ki kulaklarım şu söze takılana kadar: “Kasık kılı.”

Özellikle de annemin annesine, “Kendimi yaşlı hissediyorum. Niye mi, geçenlerde kasık kıllarımın neredeyse tamamen beyazladığını fark ettim.” demesi.

Ve ona da anneannemin, “Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Dökülmeye başlayana kadar bekle.” demesi.

Kendimi şimdi, çok geç olmadan aşsam iyi ederim.

3 Mart, Çarşamba

Dört “A” içerisinde sadece birisiyle henüz yatmadım. O da A3. İlk tanıştığımızda ani ve karşı konulmaz bir çekim oluştu aramızda. Öpüştük filan ama daha ileri gitmedik.

Komşu şehirlerden birinde yaşıyordu ve eve döndüğü zaman yalnız kaldım. O duyguyu bilirsiniz, bütün o hapsedilmiş enerji doğru bacaklarınıza gider ve siz de koşmak, durmadan koşmak istersiniz, ta ki bir yamaçtan aşağı atlayana kadar. A2’ye açıldım ve ona olanları anlattım. Fena tutulmuştum ve adamı görmek zorundaydım.

Bir plan kurduk: Hafta sonunda A3’ün kapısında belirip sürpriz yapacaktım, sonra neler olduğuna bakacaktık. Bu arada planlamak ve endişelenmek için dört günüm vardı. Ben de her kızın yapacağını yaptım. A2’yle yattım.

Daha kafanız karışmadı mı?

Hayır mı? Peki ya şuna ne dersiniz: O sırada A4’le çıkıyordum. Aramız naneydi ama birlikteydik henüz. Gemiyi terk etmemiz yakındı ve bu da iyi bir fırsat gibi görünmüştü.

Böylece, A4 şehir dışında bir konferansta, ben ortak arkadaşımız A2 ile yatıyorum ve kendimi A3’ün ayaklarına fırlatmaya hazırlanıyorum. Hafta sonu geldiğinde, A3’ün kapısındaaydım.

Kız arkadaşı vardı. Hiç haberim yoktu. Ta ki, kız kapıyı açana kadar. Allak bullak gülümsemesi hiçbir şeyden haberi olmadığını gösteriyordu ve rol yapıyormuş kadar adi hissettim kendimi. Paula Radcliffe* gibi yaptım hızla.

A4’le doğru düzgün ayrıldık; kısa süreliğine A2’yle bir şeyler yapmaya çalıştık, olmadı. Fakat köprünün altından çok sular aktı artık; hepsi birbiriyle arkadaş. Bizimle tanışan çoğu insan A4’ün kocam olduğunu sanıyor, A2’yi ağabeyim ve A1’i amcamız – yaşlı olduğu için değil diye rahatlatıyoruz onu, erkeksi bir otorite

* İngilizlerin ünlü maraton koşucusu. (ç.n)

akıyor adamdan. Ama A3'le ilgili süregelen ufak bir problem var. Onca yıldan sonra, o kızla çıkıyor hâlâ. Ve bazen dışarı çıktığımızda çakır keyif olup benimle biraz fazla yakınlaşıyor.

Mazide kaldı, hayatım. Yıllarca gecikti.

Birkaç gece önce hep birlikte bir restorandaydık. A2 beni bir çalışma arkadaşı ile tanıştırdı. Sanki onu işaret etmesine gerek varmış gibi. Adamı kapıdan girer girmez fark ettim.

“Hoş.” diye fısıldadım, A2'ye.

“Tam senin tipin olduğunu düşündüm.” dedi, gülümseyerek.

Öyleydi. Derli toplu giyinmişti, formda bir vücut, ellerini tüm vücudumda gezerken hayal edebiliyordum. Zeki, kibar, çok güzel bir ağız. “Nereli öyleyse?”

“Güney sahili, aslında.”

“Mmm. Nerede saklıyordun onu?”

“San Diego'da yaşıyor.”

“İgh. Niye?”

A2 omuz silkti. “İş.”

Kaşlarım çatıldı. İlk Randevu'nun bir tekrarını istemiyordum. 7000 millik bir uzun mesafe ilişkisi istemiyordum, tabii seyahat harcamaları adam gibi karşılanmadığı sürece. Daha önce de *altın kalpli birisi** için okyanusu aşmışım, sonuçta yalnızca buna değmeyeceğini öğrendim. Ama sosyal akıcılık adına onunla ve diğer çocuklarla yemek boyunca flört ettim. Sonrasında A2 yorgun hissettiği için eve gitti, böylece Dr. Kaliforniya'yı benim, A3 ve A4'ün becerikli ellerine bıraktı.

Bir barda devam ettik. A3 açıkça sarhoş olmuştu. “Atkuyruğun hoşuma gitti.” dedi saçımın asılacak yerini okşayarak. Parmakları saçımın ucuna dolandı ve çekti. Ensem gıdıklandı hafifçe. Beni yanlış anlamayın, bu adamın pantolonunu çıkarmak isterim hâlâ ama üzüntü veren aşk çokgenleriyle daha fazla uğraşamam.

* Neil Young'ın “Heart of Gold” adlı şarkısına gönderme yapıyor. (ç.n)

“Teşekkürler.” dedim, başımı çevirerek, böylece saçımı da elinden kurtardım.

Dr. Kaliforniya bilardo topalarını dizdi. Dördümüz birkaç saat masanın etrafında turladık, ben Resmi Eski Sevgilim A4’le eş oldum, o da Resmi Olmayan Takıntım A3’le. Yıllardır görmediğim birkaç kişi yanıımızdan geçti; olan biteni konuşup güldük biraz. Gözlerim Dr. K’nin kıvrak endamını takip etti odanın içinde – masayı gözlemesi, vuruşa hazırlanması, vuruşun arkasından dirseğinin bileğinden aşağı o kendine güvenli salınışı. Kendine güven beni öyle tahrik ediyor ki.

Birkaç kez bilardo sopasını geçirirken, elimi sırtının aşağılarında hafifçe kaydırdım. Sıkı gibi.

A3 bana dik dik baktı, gittikçe daha çok sarhoş oldu ve dertlendi. Sonunda eve giden en son tren hakkında bir şeyler homurdandı. Kapıdan dışarı çıkarken kollarını kabaca belime doladı. Burnunun ucunu öptüm.

“İyi geceler.” dedim, neşeli neşeli.

Beni ayak parmaklarım üzerine çekerek daha sıkı sarıldı ve herkesin önünde dudaklarıma koca bir öpücük oturttu. Yüzümü ağzından boynunun kenarına doğru ittim. Kulağıma doğru sıcak sıcak nefes alıp verdi. “Dikkatli ol. Yeni çocuğa bir zarar vermek istemem.” dedi ve gitti.

Bilardo sopalarını bıraktık. Üçümüz içkilerimizi bitirdik. A4 montları topladı ve kapıya yöneldi.

Bir elimi Dr. K.’nin koluna koydum, A4 dışarı çıkana kadar onu geride tutacak şekilde. Ona doğru döndüm, onun parlak yüzüne “Seni öpebilir miyim?” dedim.

“Lütfen,” dedi. Açık kapı ağzında çıkışı kapatarak, öpüştük biraz. “Nerede kalıyorsun?” diye sordu. A2’nin kanepesi, dedim.

“Otelde kocaman bir yatağım var.” dedi.

“Mükemmel.”

A4 dışarıdaydı ve bizden köşede el sallayarak ayrıldı. Otelden bir blok uzaklıkta Dr. K. bana döndü. “Beni hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Üç sene önce tanıştık. O zaman da senin çok seksi olduğunu düşünmüştüm.”

“Özür dilerim. Hatırlamıyorum.”

Gülümsedi. Otelin loş kahverengi lobisinden geçtik ve ikinci kata çıktık. Yolda bir tanıdığa başımla selam verdim. Bazen dünya çok küçükmüş gibi geliyor. Sabaha, diye düşündüm, tüm arkadaşlarım ve ailem bunu öğrenmiş olacaklar.

Birbirimizin kıyafetlerine el atmaya başladığımızda kapı ancak kapanmıştı. Dr. K. böyle de, giyinikkenki kadar formdaydı ve elleri hayal ettiğim kadar iyiydi. Penisini ağzıma aldım. “Ahh, harika bu.” diye mırıldandı. “Amerikalı kızlar sünnetsiz penisle ne yapacaklarını bilmiyorlar.”

Tam bana göreydi, tadı ve kokusu muhteşemdi. Seks iyiydi ama iştaki gibi değil. Ona dokunmadan, ufak ufak ısırmadan duramıyor, sürekli onu istiyordum. Ezelden beri birlikte olduğum birisi gibiydi. Ve inanılmaz bir şiddetle tekrar tekrar sahip oldu bana. Her boşaldığında kaslı spazmlar bir ses dalgası gibi içimden geçti, kendi alarmlarımı harekete geçirip içerden gelen bir orgazm başlattı.

Birkaç saat uyuduk, uyandık, tekrar seviştik. Radyoda sabah haberlerini dinledik. Her zamanki hikâyeler: Bombalar, ölüm, yurtdışındaki seçimler. Fazla bir konuşma geçmedi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Teşekkürler, çok nefisti, birbirimizi bir daha görmeyeceğiz biliyorsun, değil mi? Birkaç saat içinde Londra’ya gidiyordum; o da günün ilerleyen saatlerinde San Diego’ya uçacaktı. Fakat yine de sessizlik rahatsızlık vermedi, çift olmaya doğru süresiz uzayabileceğini hayal ettiğim türden bir sessizlikti.

Dişlerimi fırçaladım. Tuvaletten çıktığımda giyinmişti. Palto mu giyinmemi izledi; yakalamam gereken bir tren vardı. “Taksi lazım mı?” diye sordu.

Bu soruyu kaç kere duymuşumdur acaba? “Hayır, teşekkürler. Yürüyeceğim.”

“Uzak değil mi?”

“Değil.”

Ayağa kalktı, bana doğru geldi. Ellerini kalçama koydu, beni tatlı tatlı öptü. Çok fazla anlam çıkarıyorum, değil mi? İstersem fazlasını vaat eden bir öpücüktü. Cevabının çoktan belli olduğu açık uçlu bir soru. “İyi yolculuklar.” dedi.

“Hoşça kal.” dedim, ve oradan ayrıldım. Kaliforniya binlerce mil uzakta. Gülümsedim. Sabah umabileceğimden çok daha ılık ve aydınlıktı.

5 Mart, Cuma

Güzelce bir bahar günü Londra’ya geri döndüm – çok sıcak değil, fakat dışarıda oturup gazete okuyacak ve montu evde bırakma ihtimali üzerinde düşünebilecek kadar hoş. S.’yi gördüğümde dışarıda dolanıyordum, Delikanlı’nın arkadaşlarından birisi. En son bildiğim, Delikanlı’nın ev arkadaşı ile zaman dolduran kızıl saçlı hatun tarafından yeni terk edilmişti. Sanırım, teknik olarak S. benim de arkadaşım –ikimizden birini diğerinden iyi tanımıyordu– fakat ayrılıktan sonraki yirmi dört saat içinde benimle temasa geçip demli bir çay ikram etmeyen ve erkeklerin hepsinin zaten orospu çocukları olduğu tavsiyesini vermeyen herkesin onun tarafında olduğunu varsaymıştım.

Gülümsedim ve el salladım. Yolun karşısına geçti ve beni yanağımdan öptü. “Uzun zaman oldu.” dedi. “Nasılsın?”

“Domuz gibiyim.” dedim. “Başka ne gibi olduğumdan söz etmeyeyse gerek yok. Motosiklet derslerin nasıl gidiyor?”

“Harika.” dedi. “Bu öğleden sonra bir *Ducati* 996 T’ye baka-cağım.” Taraf değiştirmiş birisinin en kesin işareti – sohbetin içine anlaşılmaz kısaltmalar sokuşturuyor. Tatlı şey.

“Çarpıcı.” dedim. “Ya da değil aslında, umarım.”

Güldük.

“Bir şeyler yemek ister misin?”

Kasvetli bir Uzakdoğu lokantasında oturduk ve alenen hazır çorbanın içine katılmış ne olduğu belirsiz etleri yedik. En azından

ay bolca, sıcak ve parasızdı. S. yeni girdiği, hepsi deri kıyafetli gizli motosiklet meraklıları grubunda tanıştığı bir kadınla çıkıyordu. Onun koşturması gerckiyordu ve ben de MSG'ye* bağlı hazımsızlıktan yakınmaya başlamıştım, o yüzden Bayswater metro istasyonuna birlikte yürüdük.

“Sormakta tereddüt ediyorum ama...”

“Ben de ondan bahsedecek misin diye merak ediyordum.”

Kaldırımında durduk bir süre. Öğle yemeği sonrası grupları etrafımızda ayrıldı ve aktı. “Mmm. Merak ediyordum da, ayrılık sebebimiz için ne dedi?” Utanç verici, biliyorum, fakat merak insanı alt ediyor.

S. ellerini çaresizce ırpıttı. “Ah, normal erkek şeyleri.” dedi. “Az zaman, yeterince yakın olmamak... Bence pek uygun biri değil, gerçekten de.”

“Beni mutlu etmek için bunu söylemek zorunda değilsin.” dedim, gülümseyerek.

“Gerçekten. Kadınlarla fazla tecrübesi olmadı.”

“Söylemek zorundayım, böyle devam ederse, düzelme ihtimali de yok.” Elbette böyle söyleyecektim, değil mi?

“Ben de ona öyle söyledim.” S. iç geçirdi ve açık açık saatini kontrol etti. Büyük olasılıkla oyalıyordum onu, başarısız bir ilişkiyi analiz etmeye istekli sıkıcı bir kız olmamdan bahsetmeyelim bile. Hiçbir şey bir adamı randevusuna daha hızlı gönderemez. S. yanağına öpücük kondurdu. “Her halükârda, seni görmek bir zevkti.”

“Seni görmek de harikaydı. Motorda iyi şanslar.”

(Bugünkü külot: Bacak etrafındaki çok parlak pembeden danteliyle, kelebek desenli.)

7 Mart, Pazar

Bir kıyafet partisinden sonra kendime geliyorum ve bir haham kendini piste atıp yüzüyormuş gibi yapar ve ağaç kılığına girmiş

* Hazır gıdalara konulan kimyasal bir madde (.n.)

birisi onun üzerinde açık saçık dans ederken, çalan son yirmi yılın en kötü müziği için cicilerimi giyiyorum. Çünkü anlaşılan Yahudiler, Purim Bayramı'nda kelimenin tam anlamıyla kafa çekme ve gürültü yapma emri almışlar.

Karşılaştırıldığında Karnaval bile daha utangaç kalıyor, di mi?

Sabahın çoğunu akşamdan kalma halde ve cuma günü gördüğüm her satıcıdan aldığım *Big Issue*'ları* okuyarak ve bir arkadaşın sabah ilk iş getirdiği hamur işlerini atıştırarak geçirdim.

Artık yatağa gitsem iyi olur.

Bugünün külotu: Yok. Yatakta kim külot giyer ki?

8 Mart, Pazartesi

Kendimi bazen çok yorgun hissediyorum, ben sağaltıcı bir gezi için Kuzey'e gittiğimde, ıkına sıkına yaptığım işleri başka birinin devralmasına sesimi çıkarmazdım. Böylesi bir sorumluluk için kullanılacak seçim yöntemi, genç de, çok sıkı olmalı.

Kriterlerden biri zekâ olmak zorunda. Ve uğrunda ölünecek karın kasları. Buradan sonsuzluğa kadar şınav çekebilirim, ama yine de oranın dalga dalga kas olmasını sağlayamam. Düz, evet. Ama altılı bira kutusu gibi görünmüyor. Hatta dörtlü elma şarabı paketi gibi bile görünmüyor. Bütün o mazoşistçe spor salonu cezaları neden öyleyse? Bu işi daha iyi görünen bir dublöre bırakıp yazmak ve bisküvi yemek için evde oturmalıyım.

Beni taklit ettikleri için yataktan atmayacağım insanlar:

Karolina Kurkova

Carolina Klüft

Teorik olarak adı Carolina olan herkes

Anna Kournikova

Anna Nicole Smith

*Sokakta yaşayanların sattığı dergi. (ç.n.)

Hepsi olmasa da, çoğu Anna'lar

Lisa Lopes

Lisa Simpson

Dünyadaki Lisa'ların makul bir miktarı

Liz Taylor

Liz Hurley

Majesteleri II. Liz

Her zamanki adrese, neden ben olmanız gerektiğini anlatan kısa (A4'ün tek yüzüne) bir niyet mektubunu, size ulaşabileceğimiz ayarları ve referanslarınızı ekleyerek gönderin. Hayali asistanıma onları düzenletip görüşme için sizinle temasa geçmesini sağlayacağım.

En iyi iç çamaşırınızla bir resminizi de ekleyin. Tarz içerikten önce geliyor, her zamanki gibi.

9 Mart, Salı

Müşteri genç bir adamdı, muhtemelen benden fazla büyük değildi. Ben odaya girdiğimde üzerinde rahat kıyafetler vardı, arkadaşlarının giydikleri gibi, dar bir tişört ve bol pantolon. Kendimi derhal abartılı giyinmiş hissettim, takım elbisem ve makyajımla fazla tiyatroyu.

“Merhaba.” deyip gülümsedim ve ismini doğruladım. Yanlış bir kapıyı vurma olasılığım az da olsa her zaman var. Davetsiz bir fahişeyi geri çevirir mi insan? Belki yalnızca seksten önce ödeme talep edilirse.

“Merhaba.” dedi. Çok tatlı ve pürüzsüz, kahverengi renkte cildi ve Amerikan aksanı vardı. Oda toplanmamış valizlerle ve kitap yığınlarıyla doluydu. İş için mi buradaydı? Evet, dedi. Yarın gidiyormuş. Masanın üzerinde zarfın içinde duran parayı başıyla işaret etti. Saymadan kaldırdım.

Pek çok müşteri, iş için Londra'dadır. Çoğu kaldıkları sürenin sonunda değil, başında bir kız ayarlarlar ve ondan hoşlanırlarsa, burada kalırken tekrar randevu alırlar. Anlaşamazlarsa, bir başkasını denemek için hâlâ vakit vardır. Son güne kadar beklemiş olması, bu yolculukta gizli bir ilişki için para ödemek zorunda kalmayı beklemediğini ve çaresizlikten ya da sıkıntıdan bir kız ayarladığını düşündürdü bana.

"Kırmızı mı, beyaz mı?" diye sordu, mini-barın içindekileri inceleyerek. Dürüst olmak gerekirse ben sert içkileri tercih ederim, ama sadece bana açıkça sorulanlar arasından seçim yaparım. Kesi bir şey söylemezlerse –"Ne içmek istersin?" gibi– ya kendi içtiklerinden isterim ya da bir bardak su. Ağzım başlangıçta kuruyor genelde ve ilk dudak teması nemli olmalı, hoş karşılamalı, ama fazla cıvık olmamalı.

Bana bir bardak uzattı, alayla karışık kadeh kaldırdık –"yeni arkadaşlara"– ve içtik. Bardağını tutan kolunun dövme olduğunu fark ettim. Küçük siyah bir kama. Uğursuz bir şekilde gerçek duruyordu.

"Güzel." dedim, mürekkebe parmağımla dokunmak için uzandım. Temasın ilk ânını ayarlamak zor olabilir. Kapıda sizi öpen erkeklerle fiziksel yakınlık kurmak kolaydır ama daha çok müşteri gergindir ve uzanıp temas kurmak için ben bir bahane uydururum. Neredeyse kazayla olmuş gibi, birisiyle çıktığınızda diğer kişinin yakınlığının ona sarılıp öpmeniz için size üstü örtülü izin verdiği an gibi sanki.

Şarap bardağımlı aldı ve beni gerisin geri yatağa itti. Tohuma kaçan eski bir atleti anımsatan şekilde, ön kolu, yumuşayan ortasından daha güçlüydü. Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarım aralıktı. Pantolonu yarı inikti ve iç çamaşırı giymemişti. Bir anda bana, bana karşı davranışlarında son derece cüretkâr bir şey varmış gibi geldi, sanki istese bana zarar vermesine dünyanın tüm koruması bir araya gelse engel olamazmış gibi. Öne eğildim ve çükünü ağzıma aldım.

“Her türlü servis” diye reklamı yapılan bir kız olarak, çoğu müşterinin benden anal seks beklentisi ile randevu aldığıının farkındayım ve bunun için hazırlıklıyım. Tipik şekilde önce onları emmeme izin verirler bir müddet, kısa süre için vajina seksiyle bir araya gelinir, ardından da ya sinirli şekilde arka kapıya yaklaşım yaklaşamayacaklarını sorarlar ya da bilerek-kazayla o tarafa gitmeye başlarlar. Bu adam ikisini de yapmadı.

Beni arkaüstü yatağa iterek bacaklarımı kafamın üzerine kaldırdı. Parmaklarını yaladı ve üçünü önümden içeri soktu. Elini dışarı çekmek için uzandım ve parmaklarını emdim. Kendi tadımın nasıl olduğunu bilmek isterim, biraz lezzetinden hoşlandığımdan, biraz da aşağıda neler olup bittiğini bilmek için.

Onu durdurdum ve yana döndüm, çantamdan bir prezervatif seçip çıkardım ve parmağıma bolca yağ sıktım. O koruyucunun paketini açıp takarken, ben de büzüğümü yağladım. Parmaklarını geri aldı ve beni etrafımda döndürmek için bileğini kullanarak, çükünü arka girişime yöneltti. Tümünü direkt içeri gömdü. Daha önceden bunu hallettiği belliydi – tam kendi uzvuna uygun açıyla.

Bu şekilde bir yarım saat kadar pompaladı ve kelimenin tam anlamıyla beni yatağa çiviledi; tek yapabildiğim inlemek ve onu teşvik edici sesler çıkarmaktı. Eli içimi karıkladı, kas duvarı üzerinden kendi çükünü hissedebilmek için vajinamın dibini ovuşturdu. İlk titreyen orgazmlarını ve menisinin kıcımını doldurduğunu hissettim.

Devam etmek istemedi. Tuvalete gittim, temizlendim, geri geldim ve üstümü giyindim. Iris Murdoch’tan konuştuk ve oradan ayrıldım. Dışarıda taksi yoktu, o yüzden Regent Street’e kadar yürüdüm, dükânların ve arabaların ışıkları görüntüleri bulanıklaştırıyordu.

10 Mart, Çarşamba

Kiraz ağaçlarının çiçek açtığını gördüm bu sabah, bahar gelmiş olmalı. Haftalardır böylelerdi herhalde, ama kapımın yakınındaki ağaç aniden ve gırla çiçek açıverdi. Ve de günler daha da uzuyor.

Bugün işçiler gittiler. Ev sahibem beyaz duvarları ve temiz çam dolapları gözüyle incelerken, kızıl saçlı olanı mutfakta beceriksizce dikildi. Kadın sonuçtan benim yarım kadar etkilenmemişti, fakat bir şey demedi, sadece faturayı imzaladı ve gitti.

Diğeri, uzun olanı, yedek anahtarları bıraktığı masaya doğru başıyla işaret etti.

“Sağ olun. Size çok alışmıştım, bilirsiniz işte...” dedim, onlar kapıya doğru giderlerken.

“Hayır, siz sağ olun.” dedi (öyle bir Güncy Londra aksanıyla konuşuyordu ki, bırakın konuşarak, yazarak bile tekrarlayamam – tabii onların da benim “oda”, “cv” ve “yıl” deyişimi, en az benim onlarınkini bulduğum kadar şaşırtıcı bulduklarını söylemeye gerek bile yok). “Gerçek bir hanımefendisiniz.”

Patlarcasına güldüm. Hanımefendi, tabii. Yeşil kadife tanga giyen bir hanımefendi.

12 Mart, Cuma

O: “Benim ilk seferim.”

Ben: “Eskortla mı ilk seferin?”

“İlk sefer. Nokta.”

Bir sessizlik izledi.

O: “Bana ne yapacağımı söyle. Bu yüzden bir telekızla birlikte olmak istedim. Kız arkadaşlar faydalı bir şey söylemiyorlar hiç.”

Sonra...

O: “Cidden, nasıldı?”

Ben: “Zevkli. Güzel ellerin var. Müzisyen misin?”

Başıyla onaylıyor. “Genelde benim hakkımda ne düşünüyor-sun?”

“Hoş. Zeki. Formda. Birileri için iyi bir kısmetsin.”

“Benle başka bir yerde tanışsaydın, benden hoşlanır mıydın?”

“Kaç yaşındasın?”

“On dokuz.”

“Yaşını bilseydim hayır.”

Kaşları çatılıyor. Daha büyük gösterdiğini, fakat on dokuz yaşındayken bile on dokuz yaşındakilerle yatmadığımı söylüyorum ona. Bu da işe yaramış gibi durmuyor; daha da sıkıntılı gözüküyor.

“Senden hoşlanırdım. Gerçekten. Sen tehlikeli türdensin.”

“Nasıl yani?” diye merak ediyor.

Burada dikkatli olmam lazım. Doğru bir şey söyle, ama hoş ve açıkça iltifat ediyor olmayım. Cazip geliyor. “Kalbini kıracak ilk kişi olmak istemezdim.”

Kaşları çatılıyor yine. Ama üzülmesine gerek yok. Eminim dünya üzerinde kalbini kıracak bir sürü kadın vardır.

13 Mart, Cumartesi

Orospular için Bar Oyunları, birinci serinin birinci bölümü

ARKADAŞ MI, LEZBİYEN Mİ?

Kurallar gülünç denilecek kadar basit: Kendinizi kız arkadaşlarınızdan birine iliştin –burası önemli–, öpüşme ve açık saçık dans çözümlerine başvurmadan, makul bir uzaklık içerisinde herkesi bir çift olduğunuza inandırın. Dudakları kilitlemek neden mi yasak? Çünkü normal kızlar, herkesin içinde bayanlarla kırıştırarak normal erkekleri tavlalar.

Bu, bir keresinde pek-centilmen-olmayan biri bir arkadaşına asılırken onu geri püskürtmekte başarılı olmuştu. Kolumu kızın kine geçirerek, yüksek sesle, “Geri çekil ahbap, bayan benimle birlikte. Dışarıda mı halletmek istersin, yoksa zavallı kıcını burada tekmeliyim mi?” diye çıkmıştım. Acınacak haldeki numuneler bardan sıvıştılar. Maalesef bu şövalyelik, söz konusu bayandan gelen seksüel bir ödülle sonuçlanmadı.

Çok tutulan başka bir şekli: Kendinizi odanın bir köşesine yerleştirin ve birbirleriyle konuştuklarını gördüğünüz kadınların ar-

kadaş mı, yoksa “arkadaş” mı oldukları üzerine yorum yapın. Üniversitedeki pek çok *mutlu saat* böylece geçmiştir.

ADAMAKILLI SIKICI

Bir akşamlığına gevcezelik sınıfına katılın. Siz serbest çalışan bir danışmansınız; ilgi alanlarınız Güney Amerika kırmızı şarapları, Japon kültürü ve *Buffi*’nin ikinci sezonunun DVD’si; sohbet başlıklarınız ipoteklerden, yüksek protein diyetlerine ve tıkanık trafik ödeneğinin neden Kensington ve Chelsea’ye kadar yayılmaması gerektiğine uzanıyor. Hararetli bir şekilde Şu Bar’ı, Girişteki Oda’yı filan önerin.

Benim jenerasyonun en üstün zekâlarının *tapaslarda** ve 2. Bölge’deki park kısıtlamaları üzerinde sohbetlerde dağıldığına tanık oldum.

BEN DE O KIZIN İÇTİĞİNDEN İSTİYORUM

Herkesin içinde orgazm taklidi yapmayı kim istememiştir? Bailey’s’in reklamı gibi yapın ve içkinizden almanız gerekenden daha fazla zevk alın.

İNANILMAZ İŞ

Adamın biri yazılıyorsa, size ne iş yaptığınızı sorduğunda (erkekler kaçınılmaz şekilde sohbet anlamında çok kolay tahmin edilebilirler) söylemek üzere bir iş uydurun. Denenmiş ve testten geçmiş gözdeler arasından bazıları: hava cambazı; cep telefonu zil sesi programlayıcısı; ayak modeli; *gamelan*** müzisyeni. Bakın bakalım sahte CV’nize özgü bilgileri uydurmaya ne kadar devam edebileceksiniz?

* İspanyol meze çeşitleri (ç.n)

** Java ve Bali adalarında yaygın bir orkestra tipi (ç.n.)

İNGİLİŞ BİLMİYOUN

İsminden anlaşıyor. Özellikle yabancıya benzemiyorsanız daha da komik oluyor.

BANA MI SÖYLEDİN?

“...işte Sırbistan’dan silah çıkarıyorum, tamam mı? Sınırdaki BM birlikleri beni durdurdu. *Speedball*’la kafayı bulduğumdan ve iç cebimde kesik namlulu bir çifti horoz kurulu-kilitli taşıdığım-dan haberleri de yok...” Travis Bickle* seçeneği. Korkunç bir orospu çocuğu olun. Sohbeti Kalaşnikoflara, yaşam tarzı olarak *John Woo* filmlerine ve *Soldier of Fortune* dergisine yaptığınız cömert göndermelerle süsleyin. Erkeklerin yüzde doksan dokuzu bu sosyopat, büyük olasılıkla da silahlı dışıdan çılgınlık atarak kaçacaktır. Diğer yüzde biri nasıl ele alacağınıza gelinceyse... şey, eğlenceli olabilir. Fakat arkanızın kollandığından emin olun.

ÇOK FAZLA AÇIKLAMA

Ne kadar aşırı olursa o kadar iyidir. Uzun uzun (ve en yüksek sesinizle) seks hayatınızın kendine özgü detaylarını tartışın. Anal yalama, BDSM**, içinde Michael Howard’ın ve genetik tasarımı bir domuzun olduğu masturbasyon fantezileri. Her şey mubah. Müesseseden en çok müşteriyi çıkaran, en yüksek puanı alıyor.

Benim sohbetlerimin çoğu böyledir.

* Robert de Niro’nun *Taksi Şoförü* filminde canlandığı meşhur karakter (ç.n.)

** BDSM: Kölelik, dominantlık, sadizm, mazoşizmin kısaltması; yaygın bir organizasyonun adı. (ç.n.)

TİK TAK TİK TAK

“Tanıştığımıza çok memnun oldum... çünkü sabahki taban vücut sıcaklığıma göre, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yumurtluyorum. Yakında mı yaşıyorsun, yoksa taksi çağırayım mı?”

ESKİ DOST

Rasgele bir beyefendiye yaklaşın. Yakın zamanlarda yattığınızı, sizi hiç aramadığını ve çok üzgün olduğunuzu açıklayarak onu şaşırtın. Düşünmeden yaşanan tutku gecenizin girdisini çıktısını yüksek sesle yeniden anlatın. Birkaç anatomik noktadaki başarısızlıklarıyla ilgili makul imalar da, kurallara yapılan geçerli eklenmelerdir.

Dikkatli olun: Bir grup erkek arkadaşıyla birlikteyse, puanları siz değil, o alır. En iyisi onu sevgilisiyle ya da tek başına yakalamaktır. Ve çok kendinizi kaptırmamaya çalışın. Tavşan kaynatmak* bağımlılık yapan bir spordur.

SEN NEDEN BAHSEDİYORSUN?..

Hiç tanımadığınız biriyle, sanki yıllardır birbirinizi tanıyormuşsunuz ve konuşmaya cümlelerin ortasından dalmışlar gibi bir sohbete başlayın. Birçok tanıdık beden dili hareketi kullandığınıza emin olun, teklifsizce kollarına dokunmak, ailesinin hatırını sormak gibi.

Not: Al 'le bu şekilde tanıştım.

HAKİKAT

Birisine telekız olduğunuzu söyleyin. Ve kakhaha atın. Kimse inanmayacaktır. “Ah, sadece seninle dalga geçiyorum. Ben aslında bir rahibeyim.”

* “Fatal Attraction” filminde Gleen Close’un oynadığı karakter eski sevgilisinin evcil tavşanını kaynatır, ona gönderme yapıyor. (ç.n.)

İlişkinin sonu başından yazılmıştı. O seks için kadın tutan bir adam, bense bir orospuyum ve bir noktada onun beğenileri farklılaşacaktı.

Ona zamanla alıştım ve âşık olmasam da, cinsel ilişki kadar tüm gece uyanık kalıp konuşmak da ilgimi çekiyordu kabul ediyorum.

Yukarıdaki banyoda altın sarısı renkte musluklarıyla geniş bir küvet ve Fransa'daki bir köyün dört çizimi var. Bunların sanatçının bir hediyesi olduğunu söylüyor. Sonrasında yıkanırken bu resimlere öyle çok baktım ki, duvarları badana yapan boyacılar onları yanlış yerlere astıklarında, adamdan önce ben fark ettim.

“Doğru.” dedi, gözlerini kısıp tabloları bakarken. “İyi yakaladın.”

Benim hakkımda bir sürü şey biliyor, bu adam. Gerçek adımla, ne okuduğumu biliyor ve ileride olur da işe ihtiyaç duyarsam (ilgili bir konuda çalışıyor) diyor sık sık, ve... şey, kartını cebime belki onuncu keredir sıkıştırıyor.

İnsanı koruyan ve düzen bir dayısının olması gibi.

Bazen düzüşmüyoruz aslında. Lateksi sevmiyor, fakat ben de yapı itibarıyla risk alan biri değilim. O yüzden üstüme mastürbasyon yapıyor. O göğüslerimin altında bedenime otururken, başım bir-iki yastıkla desteklenmiş halde, yatağa veya kanepeye ya da yerde uzanıyorum. Ben meme uçlarımla ve onun taşaklarıyla oynarken, o yüzümün üstünde kamışına hızlı hızlı asılıyor. Sonrasında bir ayna bulup sonucu birlikte analiz ediyoruz – tutarlılık, isabet ve miktar için puan veriliyor. Ve beni yıkamayı sevdiği için, biraz kurumaya bırakır ve zararın çoğunu ıslak bir el beziyle yavaş yavaş silerdi.

Son birkaç haftadır plan yapmak zorlaştı. Randevular için belli bir gün ve saat belirlememiştik, gerçi genelde hafta içi ve gece ondan sonraydı. Son zamanlarda meşguldüm. O da öyle. Bana ilk seferinde ulaşamazsa, ajanstan başka bir kız ayarlıyor.

Kaçırdığım telefonlar olduğunu görüp geri arıyorum. Böyle birkaç hafta devam ediyor. Ben her içeri girdiğimde bardağa koyduğu köpüklü *Pol Roger*'ı özlemeye başlıyorum.

Ben burada değilken, üç kere aradı. Tedirgin olmaya başlıyordu. Bir ilişkinin sonu gibi: yapışmalar, temelsiz şüpheler.

Ardından, karar. Bir sabah bir mesaj yalnızca: “Sanırım kadrimizde bir daha asla buluşmamak var. Seni özleyeceğim. Öptüm.”

Ben de onu özleyeceğim.

15 Mart, Pazartesi

Bu, düşünce tarzımda ya da dolayısıyla ev idaresi becerilerimde önemli bir değişimi mi gösteriyor emin değilim, ama iş donlarıyla ev donlarını ayırmakla uğraşmıyorum artık. Bu işe spor ve sıkıcı tangalarla gittiğim anlamına gelmiyor, fakat bazen manava, kot pantolonumun tepesinden istemeden birkaç santim dantel fırfır ya da çizgili saten çıkmış şekilde gitmemle sonuçlanıyor. Anladığım kadarıyla, bazı kültürlerde bu arzu edilen bir özellikmiş. Düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

16 Mart, Salı

N. aradı. “Bir süredir yoksun ortalarda.”

“Evet.”

“Her şey yolunda mı?”

“Yolunda.”

“Yalancı.” Haklıydı, her zamanki gibi. “Neler oluyor?”

“Bilmiyorum. Baharın ilk günü diye belki de. Nehir kıyısında güneşin altında yürüyüşe çıkmıştım ve bir sene önce aynı şeyi sevdiğim ve evleneceğimi düşündüğüm birisiyle yaptığım geldi aklıma.”

“Sudaki bir şey olmalı. Ben de eski sevgilimi düşündüm bugün.” Onu aniden terk eden kızdı bu, bir hoşça kal bile demeden. “İstersen geleyim.” Derin bir iç geçirdim yalnızca. “On dakika sonra oradayım öyleyse.”

N. kapıyı vurdu bir-iki kere ve içeri girdi. Kanepede oturmuş kaşlarımı çatıyordum. “Merhaba güzelim.” dedi, saçlarımı okşayarak. “Neden dışarı çıkıp bir şeyler atıştırmıyoruz?” Aç değilim. Ama çıktık.

“Peki, eski sevgilinle ve o şimdi her kimle birlikteyse onunla buluşabilsen...” dedi N., o iğrenç *bar-restoranlardan* birinde salata yiyip bira içerken, “neye benzerdi kadın?” Şişman, diye tahmin ettim içimden. “Ben onu kusursuz biriyle görmek isterdim, ama adam iktidarsız olacak.”

“Hayır, şişman değil. Aptal.”

“Kusursuz birisi, fakat iktidarsız ve korkunç akrabaları var.”

“Aptal ve tuhaf kokan birisi.”

“Ah, bu iyi işte. En uç fiziksel aşağılama. İktidarsız, felaket akrabalar ve ona evin dışında bir işte çalışamayacağını söylüyor.” Kendi birasını bitirdi ve benimkine başladı, neredeyse hiç dokunulmamıştı.

“Aptal, tuhaf kokan ve korkunç bir müzik zevki olan birisi.” İçkimi geri istemeyi düşündüm, ama belli ki artık kayıp bir vaktiydi, bir yudumda en az yarısını boğazına gömmüştü. “Aslında, çıkar bunu, kötü zevki olan birisiyle baştan ilgilenmezdi. Onu en baştan clerdi.”

N. ağzını birayla doldurup yuttu. “İktidarsız ve kel.”

“Benimkisi beş yıl içinde kel olacak. İnanıyorum buna. İnanmak zorundayım.”

“İktidarsız, kel ve onu aldatıyor. Çünkü benim bunu ona asla yapmayacağımı biliyor.”

“Aptal, tuhaf kokuyor ve yatakta bir felaket.”

“Yatakta bir felaket. İşte şimdi tam kalbinden vurduk.” N. gülmüseddi. “Kel, iktidarsız ve kıza yumruğunu sokmuyor.”

“Gerçekten mi? Bu kadar düşkün müydü?”

“Oh, evet.” dedi. “Sana yumruktan ve salatalıktan bahsetmedim mi hiç? Aynı anda?”

“Daha da kötüsü, hiç resim çekmedin, değil mi?”

“Hep kariyerinde diğer her şey başarısız olursa, filmlerden para kazanılabilir derdik.”

“Yetenek. Demek bu yüzden ona tutulmuştun.” Bira altlığının ıslak ucunu ufaktan ısırdım. “Aptal –ve sadece zekâ açısından engelli değil, aynı zamanda susamıyor da– ve adamın erkek kardeşlerinden birisiyle yatıyor.”

“Hangisi?”

“Önemli değil. Hayır, daha da iyisi, babasıyla yatıyor.”

“Yine de tuhaf kokacak, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Kel, iktidarsız, yumruk sokmuyor ve kısa boylu.”

“Kısanın nesi varmış?” Kendim de yerkürenin kabuğundan fazla uzak sayılmam ve bunun kişinin değerinin bir göstergesi olduğunu düşünmüyorum. Ve hızlı ayağa kalktığım için başım dönmez hiç. İşte.

“Hiç, sadece kızın boyu uzundu. Onun aşağı bakmasını ve olabildiğince sık, o kel kafayı görmesini istiyorum.” Boş bardağını benim tarafımda masaya geri koydu.

“Oldukça mantıklı.” Gülümsedim. “Onu hâlâ özlüyorsun, değil mi?”

“Allah kahretsin evet. Ona hâlâ âşıksın, değil mi?”

“Olduğumu biliyorsun.”

“Bunu garip buluyorum.” dedi. “Teorik olarak onu unuttum, fakat böyle olsaydı diğer kadınlardan tamamen kaçınmak yerine, onlarla çıkmak için bir çaba gösterirdim.”

“Ah, bu aşamayı biliyorum.” dedim. “Ben daha çok ‘potansiyel mükemmel ilişkileri sabote ettiğim’ bir ruh halindeyim. Tutulmaya değer birini bulduğumda, Delikanlı’nın yeniden ortaya çıkacağından da korkuyorum, söylemeye gerek bile yok.”

N. midesine hafifçe vurdu. Bar, birkaç elemanın ve tabakların-
daki hem azıcık, hem aşırı pahalı yiyeceğe dehşet içinde bakan bir
çiftin dışında bomboştu. “Gitsek mi?” Başımla onayladım. “Yete-
rince alkol aldım; kendini iyi hissedeceksen seni eve götürüp üs-
tüne işeyebilirim.”

Dudaklarımı büzdüm ve düşünüyormuş gibi yaptım, ardından
da konuyu değiştirdim. Kalbi kırık olmak mı daha iyiydi, yoksa
bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmemek mi? “Şimdi biliyor,”
dedi, “kimsenin böyle hissetmesine sebep olmak istemeyecektir.”
“Bilemezsin.” dedim. “Benim kalbimi kırabilirsin.” Kollarını ba-
na doladı ve gıdıklamaya başladı. Kıvrandım.

“Seni sıçan torbası!” dedi. “Senin kalbini kıramam, bana âşık
değilsin.”

“Kes şunu.” dedim. Katıydı, fakat hâlâ gülümsüyordu. Ciddi
olduğumu biliyordu. Ayağa kalktı. Montunu giydi, kapıya gitti.
Eve gidince doğru yatağa gideceğimi söyledim.

“Bu konuşmayı o ufak bilgisayarında tıkırdattıktan sonra.” di-
ye düzeltti. “İyi geceler.” dedi ve çıkıp gitti.

17 Mart, Çarşamba

Ah, bu benim en sevdiğim takımlardan birisi: Dantel süslemeli
pembe ipek ve ona uyan bir sutyen. Ne yazık ki, onları sadece süt
için bakkala giderken kotumun ve kazağımın altına giyiyorum.

Bu keresinde doğrudan bir iş görüşmesinden çıkıp bir randevuya
gittim. Kabul edilebilir bir şeydi, fakat ideal değildi; kıyafet öğleden
sonra buluşması için neredeyse, makyajsa kesinlikle uygundu, fakat
etrafta prezervatif kutusunun yanına tıkıştırılmış bir CV’yle dolaş-
mak biraz tuhaf kaçıyordu. Ve iş görüşmesinde birisinin çantama
gözü ilişecek ve onları fark edecek diye endişeleniyordum.

Bu iş şansımı azaltır mıydı, yoksa artırır mıydı? Merak ettim.
Ve evet, iş kabul edildim, fakat ben gitmedim, bir yılın sonunda
hiçbir yere varmayacak saçma sapan bir büro evrak işiydi sadece.

Bir başka seferinde bir müze tuvaletinde hazırlandım. Bu çok başlardaydı, eskort servislerinin kapımı aşındıracağına inanıyordum ve ctrafta hafif yazlık elbiseler, bağcıklı topuklu ayakkabılar, lateks parçalar ve her ihtimale karşı çantamda yedek külotla dolaşıyordum. Bu faturalarımı ve harcamalarımı karşılamak için boğazıma kadar işe gömülmeme gerek olmadığını ve ayrıca çoğu müşterinin beni gerçekten istiyorlarsa, talep edildenden bir-iki saat sonraki bir buluşmayı kabul ettiklerini fark etmemden önceydi. Etmezlerse, denizde bir sürü başka kiralananacak balık var.

Onlarca turist tuvaletlere girip çıkarken ruj ve rimel sürdüm. Tur grupları için bir forma varsa -ki bence olmak zorunda, şöyle bir şeydir: uzun şortlar, beyaz spor ayakkabılar, son gidilen yeri reklam eden bol tişörtler, kasket, at kuyruğu saç ve omuz çantası.

Benim ne için süslendiğimi düşündüklerini tahmin bile edemiyorum.

18 Mart, Perşembe

Müşteri ayakta dikildi, pantolonunu çıkarmıştı. Ben önünde bir sandalyeye oturdum. Gömleğimin (beyaz, istenildiği üzere) düğmeleri yarı açıktı. “Suratına boşalarak adımı yazmak istiyorum.” dedi.

Pis pis sıırttım. “Beni kandıramazsın, bu sözü *London Fields*’den araklamışsın.”

Bana tuhaf tuhaf baktı. Ah, hayır, diye düşündüm. Ağzımdan çıkana dikkat etsem iyi olur. “Amis hayranı mısınız?” dedi boş boş, bir eliyle kendine asılırken.

“Fena değildir.” dedim, göğüslerimi sutyenden kurtarmak için gömleğimin içine elimi daldırırken.

“*Time’s Arrow* oldukça karışık gerçi.” Penisinin ucunda birkaç parıltılı damla meni sallandı.

“Fikir çok parlak. Uzun tren yolculukları için iyi kitap.” Göğüslerimi adamın takdir dolu baş sallamalarına doğru çektişirdim.

Odanın içi sıcak ve havasızdı. Hava kötü gitmemiştii ve ısıtıcıyı kapatmasını istemeyi düşündüm. “Terinle bel suyumun karışımını koklamak istiyorum.” dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

Daha sonra, başka bir müşteriyle buluştum. Lancaster Gate’de büyük bir otel. Oda küçük ve fazlasıyla iyi döşenmişti, bu da odayı kesinlikle daha küçük gösteriyordu. Burası için istedikleri para düşünülürse, bana biraz tikiş tikiş geldi. Koridor sonunda bir odaydı.

Kısa kollu gömlek giymişti. Ceketin altında kısa kol, nefret ederim, ayakkabının içine giyilen spor çorap kadar batıyor insana. Pencere açıktı.

“Meme uçların sertleşmiş bile senin.” dedi (siyah balkonlu sütyen ve ona uygun külot). Pencere ardına kadar açtı.

Kollarımı omuzlarından sarkıttım. “Biraz üşümüyor musun burada?”

“İyiyim ben.”

“Kollarının her tarafı diken diken olmuş.” Gülümsedim ve kalın perdeleri çekmek için zemin kat penceresine doğru yürüdüm.

“Metabolizmaya iyi gelir.”

“Benim aklıma daha iyi bir sebep geliyor.” dedim.

19 Mart, Cuma

Bugün dışarı çıkmayacağım sanırım. N., Belçika’dan, elden geçirilecek tonlarca hakiki pornoyla birlikte döndü, aralarında daima güvenilir *Lady Anita F.* (acayip seksi!) adlı ve pek leziz, kısa kıvrırcık saçlı bir kızın, bunları şüphesiz hak eden bir çocuğun her tarafına sulu şeyler yaptığı bir başka dergi daha var. İlginç bir şeyler, cc, çıkarsa size haber veririm.

20 Mart, Cumartesi

İnsanların montlarını evde bırakma kararı vermeye başladıkları ve güneş yüzü görmemiş kol derilerinin ortaya çıktığı, o ilk birkaç altın günden birisiydi. Gazete almak için dışarı çıktım ve güneşten esinlenerek, yürümeyi bırakmadım.

Bir saat kadar kaldırımları arşınladıktan sonra çekici bir dükkân vitrininin önüne geldim. Burasını daha önceden fark etmiştim, ama sadece taksidcyken ve kapanış saatinden sonra. Dükkânın adından hep hoşlanmışımdır. Benim işimi ima ediyor aslında. Kilitli kapının üstünde “İki zili de çalın.” yazıyordu. Çaldım ve bekledim.

Bir adam beni içeri aldı ve gülümsedi. İçerisi küçüktü, kıyafetler, kostüm mücevherleri ve altın yapraklı melek yüzlü çocuk tablolarıyla dolup taşıyordu. Kıyafetlere askılarında dokundum. Yeterince güzel, fantezi elbise tadında, belki biraz gotik kaçıyorlar. Ve pahalı. Böyle yerler nasıl iş yapıyor diye düşünürüm sık sık. Ürünlerin çekiciliği o kadar sınırlı ki, bu dükkânın kendileri için yeryüzünde cennet olduğu on-on iki kişi yakın bir zamanda gezinerek yolun başına gelsinler diye, çaresizce ümit ederken buluyorsunuz kendinizi.

Adam arka tarafa geçip kayboldu ve zil çaldı. Gelen genç bir kızdı, muhtemelen adamın kızı. Kısa bir elbise, kazak ve pembe lastik çizmeler giymişti. Adam tekrar ortaya çıktığında kız adama ilk adıyla hitap etti.

İlk-Ad Baba yavrusundan bir şeyleri paket etmesini istedi. Kız iç çekti ve ağır ağır etrafta gezindi bir müddet. Annemler gelenekselliliğin kusursuz bir örneği sayılmazlar pek, fakat küs olduğumuzda mutlaka birkaç haftalığına bir yere gönderdiler beni. Herkes için en iyisi, onlar biraz ebeveynlikten kurtuluyorlar ve siz de günde iki kereden fazla gözlerinizi devirip dünya ne kadar adaletsiz bir yer diye homurdanmak zorunda kalmıyorsunuz. “Peki.” dedi tükürür gibi ve bir broşu hektarlarca siyah kâğıdın içine

mumyalamaya başladı. Konuşmasındaki –özel okul eğitimi, hoşgörölü ebeveynleri ve genel olarak Güneyliliğin kesişimini işaret eden– o ahengi hemen tanıdım. Hayatta en nefret ettiğim şey, yaşayan en muhteşem şey olduğunu düşünen ve muhtemelen de, günün birinde başkaları tarafından da öyle karşılanacak olan buluş-öncesi kızlardır.

Zil tekrar çaldı ve İlk-ad Baba ânında ortadan kayboldu. Bu sefer gelen, baştan aşağı dükkândaki kıyafetlerden giyinmiş ufak tefek bir kadındı. Bununla, morluk rengi beze kurabiyelerini hatırlatıyordu demek istiyorum. Kadın ve kız yüksek sesle içerideki havanın soğukluğundan yakınmaya başladılar ve küçük huysuz kaltak pederinden bu konuda bir şeyler yapmasını talep etmek için ortadan kayboldu. Etkilenmişim aslında; sanırım o yaşta benim sözlü kelime repertuarım “bilmem” ve “defol”un ötesine geçmiyordu.

“Sizinle ilgilenen var mı?” diye sordu kadın. Ben uzun değildir, ama bir duvar kâğıdı fabrikasında yaşanan talihsiz bir kazadan sonraki bir Yeni Romantiğe* benzeyen, siyah korse ve kabarık ctekliliğinin üzerindeki bu minyatür Morticia’ya** bir kafa yukarıdan bakmış olmalıym.

“Yalnızca göz atıyorum, teşekkür ederim.”

Ben brokar paltoları ve kolalı cteklere kibarca parmağım la dokunurken, Morticia da benim dibimden ayrılmadı. Aslında kıyafetler çekici sayılırdı, her birinden yaklaşık bir on kilo kadar kadife şerit eksik olsaydı tabii. “Vitrininiz çok hoş.” dedim, bir miktar muhabbetin onu uzaklaştıracığını düşünerek. “İşe giderken sık sık bu yoldan geçiyorum, fakat içeri hiç girmemişim.”

“Nerede çalışıyorsunuz?”

Hızlı düşün kızım. “V&A.” dedim.

“Ne?”

* Seksenlerde İngiltere’de yaygınlaşan bir müzik ve moda akımı. Duran Duran ve Spandau Ballet örnek gösterilebilir. (ç.n)

** Adams Family’deki anne karakteri. (ç.n)

“*Victoria and Albert.*” Şaşkınlığı geçmiş benzemiyordu. Kos-tüm müzesini nasıl bilmezdi? Böylesine insanın gözüne soka soka abartılı giyinmiş birisi için tuhaf bir durum. “*Victoria and Albert Müzesi.*”

“Ah, *müze* demek.” dedi, benle dalga geçirmiş gibi. Kahretsin bayan, diye düşündüm. Köşeyi dönünce orda hemen.

“Bunlar –hım– sizin tasarımlarınız mı?” dedim, cüret ederek.

“Evet.” dedi sıkıntılı sıkıntılı ve kızını taciz etmek üzere başını çevirdi. Dükkân hâlâ kabul edilemeyecek kadar soğuktu onlar için. Anemik olup olmadığını merak ettim ve şifa niyetine, sıcak bir kayanın üzerinde keyfini çıkara çıkara güneşlenmesini tavsiye edecektim neredeyse.

“Çok hoş.” dedim tırmalayıcı bir sesle.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu, sabırsızca. Narin ve saçmalık derecesinde taşla süslenmemiş bir kelebek küpeye bakıyordum ama prensipte almamaya karar verdim. Morticia beni kapıya doğru güttü, kilidin sürgüsünü açtı ve beni sıcak havaya geri attı. Bu deneyim yüzünden yaşadığım sarsıntı-nın etkisiyle, yolun karşısındaki bir dükkâna girip parlak camdan bir çift küpeye 60 sterlin harcadım.

21 Mart, Pazar

Hayattan istediğim fazla bir şey yok, gerçekten. Bir kızın tüm istediği:

- Rüzgârın hızı ya da yönüne bağlı kalmaksızın aynı gözüken bir saç kesimi.
- Gülümsediğim insanların geri gülümsemesi.
- Sizi uzun ve güzel gösteren, gerçekten yürümek için kullanılabilecek ayakkabılar.
- Engelliler için ayrılan yerlere, sadece engelli insanların park etmesi.

- Mutfakla ilgili her şeyde ânında ustalaşmak.
- Arada sırada biraz güneş.
- Cep telefonlarındaki polifonik melodilerin dünya çapında yasaklanması.
- İnsana polifonik melodi dışında bir seçenek bırakmayan cep telefonlarının dünya çapında yasaklanması.
- Dünya üzerindeki tüm acıların son bulması, zamanın başlangıcına kadar geri gitmek kaydıyla.

22 Mart, Pazartesi

A4'le bir Polonya restoranında öğle yemeği için buluştuk. Kuzey Londra'nın sıkılğan *bitter-leaf trattorialarına** ve fazlasıyla kaşer sandviç satıcılarına panzehir olarak çok tavsiye ediliyordu. Ben birine karşı her zaman fazla kuşkucu ve diğerine de fazla dünyevi hissettim. Restoranın içi haşın, 1970'lerin toprak tonlarında ve Polonya'nın tarihi savaşlarının kötü röprodüksiyonları ve çocukluğunun mutfaklarından ithal edilen yağ tabaklarıyla dekore edilmişti. Yiyecekler doğrudan annemin ocağından gelmiş de olabilirlerdi: Kremalı ve sebzeli pancar *barczsz*; elma soslu ve kremalı kızarmış patates *latkes*. Garsonlar da, özgün şekilde sıkı sarı atkuyrukları ve yuvarlak göbeklerinde bağlı duran gri önlükleri içinde ağır ve asık suratlıydılar. Olur da bir müşteriyi fark ederlerse, Kuzeydoğu Avrupa'ya yaptığım yolculuklarda restoranlarda karşılaştığım homurtu dilinin aynısını kullanıyorlardı. Her şey –ama her şey– kızarmıştı ve yanında lahanayla geliyordu. Bayılmışım.

Masamız pencere kenarındaydı. Dışarıdaki kalabalık kaldırıma ve öğle vakti trafiğine baktık: Patates kızartması tıkinan işadamları; bankalarda ve eczanelerde uzun kuyruklara giren insanlar; öğrencilerle dolup taşan ucuz bir Çin lokantası. Restoranın içiyse, tamamen farklı bir dünya gibiydi, geri planda mekanik servis

* En yakın ispanağa benzetebileceğimiz, *bitter leaf* bitkisini salatalarda kullanmayı çok seven İtalyan restoranlarından bahsediyor. (ç.n.)

asansörünün zorlanırken çıkardığı gıcırtilar vardı sadece, dışarıdaki modern gürültüden korunmuştu.

Yan masadaki kadının mönüye bir anlam vermeye çalışmasına çok şaşırmıştık. Bu kalorilerin –ya da görüntünün– bilincinde olan birine göre bir kumpanya değildi (ben şahsen kahvaltı atlama önlemini seçmiştim). Kadın ana yemeğini beklerken, yavaş hareket eden garson kızlardan birisine el kol işareti yaptı. “Cappuccino yapıyor musunuz?” A4’le horultulu kahkahalarımızı bastırdık. Pembe yanakla garson kız kaşlarını çattı. “Cappuccino?” diye tekrar sordu kadın. Makineden çıkan duman taklidi yaptı. “Bilirsin işte, şşş, şşş, şşş.” Garson başını salladı ve yürüyüp gitti. A4’le ben kahkahamızı tutalım derken neredeyse ağlayacaktık.

Vitrindeki tatlılara bakmaya gittim. Hamur katmanları içine sarmalanmış, şekerle kaplı bir elmalı turta. Ağır görünümlü meyveli pastalar. Yerime dönerken, beyefendinin biri karnıma sertçe bir darbe indirdi.

Aşağı masaya baktım. Takım elbiseli, orta yaşlı dört arkadaş, bir iş yemeğindeler. Bu adamı tanıyor muydum? Düşündüm. Yüzünü çıkaramadım. Eski bir müşteri?

“E, bize bir ekmek sepeti getirir misin?” diye talepte bulundu.

Güldüm, kısa, keskin çığlığımsı bir ses. “Pardon, ben burada çalışmıyorum.” dedim ve yürüdüm gittim. Ne tuhaf.

23 Mart, Salı

Benimle çıkmak çok ucuz.

Saatine birkaç yüz sterlin isterken, bunu söylemek biraz iddialı kaçıyor. Fakat doğru. Seksin ekonomisini düşünecek olursanız; bir erkeğin kadını onunla yatmaya ikna etmek için yatırmayı göze aldığı zaman, hediyelere ve eğlenceye harcadığı bir miktar para–müşteriler beni iş seyahatinde bir kadın tavlamanın bedeliyle telekızın ücretinin denk olduğuna ikna ettiler. Üstelik telekızın sonradan gelip tavşanınızı haşlama ihtimali de yok.

Fakat işten bahsetmiyorum, verdiğim hizmetlerin o paraya değip değmediğini hesaplamak benim şüphesiz beceremeyeceğim seviyede bir matematik gerektiriyor. Benimle gerçek hayatta çıkmak ucuz.

Kâğıt üzerinde harika duruyor. Kendi ulaşımını ayarlayan, kendisine ve bu arada belki size de bir-iki tane bira ısmarlayan ve bunun sonucunda bir ilişki başlarsa, hediye verilmesini, tatiller veya sizin ona olan düşkünlüğünüzün diğer önemsiz mücevherlerini, sizin ona duyduğunuz düşkünlüğün kendisi dışında fazla takmayan bir kadın. Birlikte yolculuğa çıkarsanız, kendi payına düşeni ödeyecektir; birkaç önemli dönüm noktasında bir restoranda yer ayırtmayı unutursanız gülümseyecek ve zaten evde oturmayı tercih ettiğini söyleyecektir. Pastel mavi *Tiffany* kutusu içinde parlak şeyleri sırf keyif olsun diye talep etmeyecek; beğendiği bir şey görürse satın alacak ve elbette siz de çaba sarf ederseniz memnun olacaktır. Ama bunu hep beklemeyecektir.

Ben bakımı zor bir araziyim, fakat bana bakacak adamları ben kendim tutuyorum, lafın gelişi tabii.

Erkeklerin bunu çekici bulmadıkları sonucuna varmak biraz zamanımı aldı. Kovalamacadan zevk alıyorlar, değil mi; bir kadının değeri onun gülümsemesini ve öpücüğünü kazanmak için harcadığınız çabaya yansır anlayışı. Yatakta berbat çıksa bile, onun çelikle birbirine bağlanmış bacaklarını, Sardunya tatilleri ve yüzük üzerindeki parlak karbon parçayla ayırmayı başardıktan sonra, orada olduğunuz için bile öylesine mutlu hissedeceksiniz ki kendinizi, bunun hiçbir önemi olmayacaktır.

Sanırım bu da, insanlar yatakta önceki nesillerden daha kötü olma eğilimindeler demektir; dile ait becerilerle eşleşecek birisini bulma ihtiyacının nüfus içinde nesli tükendi artık (not: Bilimsel olarak kanıtlanmamıştır bu). Aynı zamanda geyik gözleri, hafifçe içeri dönük ayak parmakları ve pişmiş kelle gibi sırtıma becerisi olan kadınların galip gelecekleri anlamına da gelir.

Kara filmler bize, Ingrid Bergman ve diğer hoş sarışınlar tarafından canlandırılan, memnun edilmesi kolay, çıkması ucuz olan kadın tipini tanımladı. Onlar, boğuk sesli konuşma tarzlarıyla, birinci sınıftılar. Birinci sınıf birisi size telefonda, “benimle birlikte sisal yer döşemelerini seçmek dururken, neden arkadaşlarınızla dışarıda futbol seyrediyorsun?” etkisi yapacak şekilde ağlanıp sızlamaz. Birinci sınıf bir kadın ayrılığı kötü karşılamaz, karşılayacak olursa da bunu, gıkını bile çıkarmadan yapar. Birinci sınıf bir kadın, gccenin karanlığında kaybolan bir gölgedir, onu hatırlayacağınız şüphesizdir, ama asla bir daha konuşmazsınız.

Birinci sınıf bir kadın tek başına çok zaman geçirir, sert alkollü içkiler içer. Birinci sınıf kadın, mahalledeki kiliseden başından aşağı dökülen çiçekler arasında asla çıkmayacaktır. Bir ana, bir piliç ya da farklı bir şey asla olmayacaktır.

Birinci sınıf bir kadının asla fahişelere giden bir kocası olmayacaktır.

Bunu söylediğimi unutun.

24 Mart, Çarşamba

Dün gece c-postalarım bakarken, Hotmail “Randevularınız için Hayvan Krallığından Tüyolar” a bir bağlantı önerdi. Bunun iyi bir edebiyat örneği ararken şampuan şişesinin arkasını okumak kadar tat ve eğlence getireceği beklentisi içinde olduğumdan, onun yerine alternatif bir randevularınız için hayvan krallığından tüyolar listesi öneriyorum.

- İyi dostlarımız olan *Canis familiaris* (evcil köpekler), hangi deliğe yöneleceğiniz konusunda şüpheye düşüldüğünde vahşice itirmek gerektiğini gösterir bize.
- Karideslerin kalpleri kafalarında. Erkeklerin ya kalpleri yok ya da kafaları.

- Zürafanın (*Giraffa camelopardalis*) dili yarım metre uzunluğunda, kendi kulaklarını temizlemeye yetecek kadar uzun. Siz de aynısını yapabilirsiniz, hiç düşünmediğiniz bir kariyer olanağı var demektir.
- Yunuslar grup seks yapıyorlar. Bu cırtlak, gri derili balık yiyiciler yapıyorsa, siz de yapabilirsiniz.
- İnsanlarla yakın akraba olan şempanze (*pan paniscus*) türünün dişilerinin, statü ve yiyecek kazanmak için seksüel iltimas geçtikleri bilinmektedir. Köşe markette bozuk paranız yetmediğinde hatırlanacak bir nokta.
- Bazı şeritli solucanlar yiyecek bulamadıklarında kendilerini yerler. Maalesef, seks yapamayan erkekler pek ender olarak bu kadar beceriklidirler.
- Kedilerin, *Genus Felis*, anal salgı bezleri yaşam alanlarını belirlemek ve kendilerini diğer kedilere tanıtmak için kullanılır. Bu açıklama, otel yönetiminin sizden çamaşır harcamalarını ödemenizi istemesine engel olur mu, belli değil.
- Yelken balığı, kılıç balığı ve köpek balığı hepsi saatte 50 mil-den daha hızlı yüzebilirler. Bir gece kulübünde hoşunuza gitmeyen birisiyle karşılaşırsanız, aynı çabuklukla kaçma ihtimaliniz oldukça düşük.
- Aslanların günde elli kez çiftleştikleri bilinir. Bu Ormanların Kralı olmanın tek kıstasıdır belki de.
- Gergedanın boynuzu saçtandır. Öte yandan, boynuz alanında eksikliği olan erkekler, bunu telafi etmek için saçlarını uzatmaları tavsiye edilmez.
- İnsanların doğum kontrol hapları gorillerde işe yarıyor. Bir eş yerine, korunma yöntemi ve dişi bir goril bulmakta daha şanslıysanız, bir şeyler korkunç şekilde yanlış gitmiş demektir.
- Zaman sınırlı ve bazı fırsatlar bir daha asla ele geçmez. Havada çiftleşen *Genus Hirundo* kırlangıçlarından örnek alın, uçtaki diğer insanların sayısına aldırmayın.

Aramızda kalsın, bu liste için araştırırken yunus dildoları sitesiyle karşılaştım. Bununla yunus şekilli dildolardan bahsetmiyorum. Yunusun aleti şeklinde ve büyüklüğünde dildolardan bahsediyorum.

25 Mart Perşembe

N.'yle ucuz kafelerden birinde kahvaltı ettik (onunki: Her şeyi içinde kızartma kahvaltı ve patates kızartması; benimki: Kızarmış ekmek üzerinde sade omlet). Bu aralar iyi uyuyamıyor ve uyuyamadığı belli oluyor, ama nedenini de açıklayamıyor. Belki işte geçen uzun saatler, belki ailevi sıkıntılar, belki de baharın gelmesi gerektiğince, fakat çok soğuk ve ıslak olduğu için içsel saatin hâlâ kış zamanında çalışıyor olmasına dair gecikmiş bir duyu olabilir. Tanıdığımız birisi geçen hafta bir dedikodu başlattı, güya saatler bu hafta sonu yerine Anneler Günü'nden önce ileri alınmış, bu da N.'nin kafasını karıştırdı ve o zamandan beri gece uykusu uyuyamıyor.

Bir şeyler duydu, benimle ilgili şeyler. Dedikodular gırla. Saracak kadar değil, sadece onu ziyaret eden bir-iki kişinin yaptığı bir-iki yorum. N.'nin Londra'nın gizli bilgi merkezi olduğundan bahsetmiş miydim? Siz birini tanırırsınız, o da o birisini tanıyan birini tanır. Duyduğunuz bir şey doğru mu? O malı bulabilir. O bir torbacıdır, sattığı mal da bilgi.

Kıskançlık var işin içinde; genelde en kötü, en zarar verici dedikoduların arkasındaki itici güç. Diğer şeyler. Bu *Sturm und Drang*'dan* nefret ediyorum. Yattığım birisi bunu kimseye söylemememi istedi --bu konuda yazmadım bile--, sonra da arkasını dönüp şehrin yarısına anlattı. Bir kaç özel şey. Bunlara aldırmiyorum. Ama gizlilik isteyip sonra da avaz avaz ortaya dökmek, işte bunu önemserim. Bir âşık için kötü bir özellik. "Belki de ona bunu söylemem gerekir."

* Alm. "Fırtına ve Stres" bireyin kısa ve fırtınalı yaşantısı üzerinde duran bir müzik ve edebiyat akımı (ç.n)

“Fena fikir değil.” diye tavsiye verdi N. Bu adamın geç ve biraz da sorumsuz olduğunu, açıkça hak ettiği amar yerine onun kafasına hafifçe vurup p koklaarak affetme ihtimalimin daha yüksek olduğunu hatırlattı. “Yük onun omuzlarında artık. İkimizden birini görünce kendini rahatsız hissedecek olan o.”

“Belki ben de kendi dedikodumu balatmalıyım.”

“Kendi aklına uy. Uzun vadede daha iyidir.”

“eytani antenim sinyaller alıyor...” dedim, iaretparmaklarımı havada sallayarak.

“Yapma.”

“Has..ktir, şimdi hatırladım...”

“Ne?”

“Kapıdan çıkarken, seninle ve başka birisiyle l yaptığın doğru mu diye sordu.”

“Sen ne dedin?”

“Evet.”

Olduğu yerde sindi. “ey, aslında umurunda değil ve anlaşılan senin de öyle, diğer kızın da umurunda olduğunu sanmam. Ama acaba neden ilgilendi bunla? Onun yerinde olsam bana sorardım, sana değil.”

“Evet. Ya da hiç l yapıp yapmadığımı sorabilirdi, böyle bir ihtimal olduğunu dnmemi sağlayarak.”

“Kesinlikle. Senin yatağından çıkarken, benim özel hayatımla ilgili böyle ıvr zıvırlarla neden ilgilendi acaba?” Uzamış sakalını kaşıdı. “ok fazla tek gecelik ilişki.” dedi. “Başkasının seks hayatı hakkında ne söylediğine dikkat et.” diye tavsiye etti.

Omuz silktim. Çok sert ve taze olan kahveden içtim. Evin dışında o arabayı görüp görmediğimi sordu. Görmüştüm. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığımı sordu. Yok dedim.

“ık yapabiliyorsan.” dedi.

“İşten mi, evden mi, yoksa eski erkek arkadaşımdan mı?” diye sordum.

“Üçünden de.” dedi. “Ne planladığını bilmiyorum, fakat ne olursa olsun, yedek bir tavşan deliği ayarla.”

Kızarmış ekmeğin köşesini tabağın içinde ittirdi. Oturduğumuzda kalabalık olan kafe artık neredeyse boştu. Sonrası için bir dilim havuçlu kek aldım.

N., garson kıza bahşiş verdi ve beni eve arabayla bıraktı. Tüm yolculuk boyunca sol elini dizimin üstünde tuttu.

“Dikkatli ol sadece.” dedi. Ona el salladım ve yukarı çıktım.

(Bugünün külötu: Krem rengi dantel kenarlı şeffaf siyah, arkada bir de penceresi var. Bu, son günlerde en sevilenler tablosunun zirvesinde.)

26 Mart, Cuma

Bu hafta sonu misafirlerim var ve N. elektrikli süpürge ile evi temizlemek için geliyor. Kendisi gönüllü oldu. Çamaşırları da bıraksam mı, ona da gönüllü olur mu acaba?

Komşularla pek sık karşılaşmıyorum, genelde kapıdan çıkar-ken sadece. O yüzden ya benim durmadan partilerde ve açılışlarda gezen son derece parıltılı bir hayat sürdürdüğümü düşünüyorlar ya da her şeyi biliyorlar. Ya da sadece süslenmeyi sevdiğimi düşünüyorlar. Her neyse, bu civarda neredeyse hiç gürültü olmaz. Ta ki, geçen eve 2’de gelene ve duvara fırlatılan kitapların gürültüsü yüzünden bir saat daha uyuyamadığım geceye kadar. Çok tuhaf.

Ayrıca spor salonunda aşıl tendonlarımın son zamanlarda çok gergin olduğunu fark ettim. Bunun yüksek topuklu giyme alışkanlığı yüzünden olduğunu söylediler. Biliyorum, her sezon düz topukların çok şirin ve seksi olduğu propagandasıyla bombardıman ediliyoruz, fakat beni eteğin altına düz topuklu giymeye ikna etmek, Batı Şeria anlaşmasının satırları arasında bir değişiklik yapma tasarısına benziyor. Daha çok gerdirme hareketi yapmam lazım yalnızca.

Yıllar içinde aldığım onca güzel öğüt içerisinde, iş hayatımın en büyük zorluğunu dile getiren olmadı: Standart-dışı-sorun bir çükle nasıl başa çıkılır.

Penisler pek çok nedenden tuhaf olabilirler. Uzunluk-genişlik oranı alışılmışın dışında olabilir ya da garip bir şekilde kıvrılırlar ya da size babanızın ağabeyinizin balıkçı yaka kazaklara duydukları eğilimi hatırlatabilirler. Aslına bakarsanız, tuhaf olanların sayısı olmayanlardan fazladır. Bu da emektara, kişilik yönünden bir hayli geniş bir alan bırakıyor.

Çoğunlukla farklılıklar, “garip, ama rahatsız edecek kadar değil” ya da “garip, ama tıbbi olarak anormal değil” kutularına kaldırılabilir. Bir organ bu sınıflamaları altüst ettiğinde, ne diyeceğimi hiç bilemem.

Meseleyi hafife mi almalı? Arsız arsız “Aman, ne garip takım var sende.” diye mırlarkenki gibi. Tıbbi açıdan azıcık ilgi gösterip “Bunun için doktora gittin mi hiç?” diye sormak. Dehşetle irkilmek mi? Nasıl muamele edilmesi gerektiğiyle ilgili adamın tavsiyesini almak mı? Yoksa beyefendi hiç yorum yapmamamı mı yeğler?

En normal penisli müşteriye tanışma mutluluğuna erişmiştim bir keresinde. Saptanabilir her açıdan normal. Anormal olan, penis başını örten deriydi. Deri, başta ikiye ayrılacağına, ki böylece baş ittirip geçebilecekti, bu beyefendinin kılıfı yandan açılıyordu.

Yandan. Penisinin yanından. Sapının yarısında. Çükünün içinden geçemeyeceği kadar küçük bir açıklıktı. Bu da her zaman başlığının olduğu anlamına geliyordu, tahrik olduğunda bile.

Gülümsedim. Ona baktım, adama baktım. Bir şey söylemedim. Adam da tavsiyede bulunmadı. Başa mı (tamamen kapalı) ya da açıklığa mı (birkaç damla meniyle sulanmış, fakat üç-dört santim yukarıda) dikkatimi vermeliydim? Benden daha yaşlıydı, boşanmış, yani birisi önceden bu anormallikle karşı karşıya kalmıştı. Sertleştiğinde zor oluyor muydu? Merak ettim. Belirli pozisyon-

larda rahatsızlık çekiyor mudur? Bu prezervatifi etkiler mi? Sorarsam adamı küçük düşürür müyüm?

Dikkatimi hem başa hem de açıklığa, elimi sapın etrafında fazla sıkmamaya çalışarak, yoğunlaştırdım. İlişkiye geçtiğimizde prezervatifi takarken, meniye toplamak için sıkıştırdım, işe yarayacak mı diye merak ederek. Bana arkadan girdi ama bunun kişisel tercihinin dışında bir nedeni varsa da söylemedi. Prezervatifi kendisi çıkardı. Neticeye adam gibi bakma şansı bulamadım.

28 Mart, Pazar

Tekrar bir randevu ayarladılar bana, bu sefer basitçe “gelecekteki kocan” diye tanıştırılan birisiyle. Baskı yok tabii.

29 Mart, Pazartesi

Bir arkadaşım var, aslında pek arkadaşım da sayılmaz. Tanıdık biri işte, hani şu bir türlü kurtulamadığımız türden. Ben genelde zalim birisi değilimdir, gerçekten değilimdir.

Onunla A3 vasıtasıyla tanıştım, vaktiyle aralarında bir şeyler mi olmuş ne. Aslında o da kızın ne kadar korkunç biri olduğunu anlayana kadar ondan hoşlanmış, ama işte o noktadan sonra da geri dönüş olmuyor. Churchill’in dediği gibi, cehennemden geçiyorsanız, ilerlemeye devam edin.

HBKB diyoruz ona. “Her Biri Kafandan Büyük”ün kısaltması. Kızın o kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük... kısımlarına yaptığımız bu referans, zaman içinde daha da kısalarak, göğüs hizasında yapılan bir tür el hareketine dönüştü.

Örnek: “Geçen gün (el hareketi) ...’e rastladım; düşük karbonhidrat diyeti yapıyormuş anlaşılan.”

“Öyle mi? İşe yarıyor muymuş?” El Hareketi ile anlatılan bu durum tümüyle doğal olduğundan, bir de üst tarafla uyumlu bir alt

taraf. Ortadan bahsetmeye gerek bile yok. Ve de Thames Nehri'ndeki gezi yatlarını bağlayabileceğiniz ayak bilekleri.

Cevap olarak kalkan bir kaş, kızın daha da şiştiği anlamına geliyor.

El Hareketi'nin, başarısız diyet ve spor salonu üyeliklerinin verilen gerçek kilolara oranı şimdiye kadar tanıştığım herkese göre daha yüksek.

Beni yanlış anlamayın. Birinin kilosuyla dalga geçmek kabalıktır. A4'ün mesela, her zaman birkaç kilo fazlası olmuştur. bu konuda gıkımızı bile çıkarmayız. Fakat El Hareketi dalga geçilme hakkını, kendisinden küçük olan herkeste yeme bozukluğu olduğunu söyleyerek elde etti. Bu da tanımı gereği. Glasgow'un daha korkunç semtleri ve Miami'deki birkaç nine dışında dünya nüfusunun tamamını içine alıyor. El Hareketi'yle bir sohbetin satırları arasında büyük olasılıkla, "Geçen gün Ruth'a rastladım. tamam mı? Yeni bebeği oldu, hemen eski kilosuna -yemek bozukluğuna- geri dönmüş, sevgilisinin katıldığı yeni müzik grubundan bahsediyordu..." ve bunun gibi şeylerin lafı geçecektir. Böyle sürüp gidiyor. Annenizi gördü geçen gün. Yeme bozukluğu. Vanessa Feltz'in yeni hali mi? Blumik kaltak. Buna karşın, onun önünde azıcık bile yeseniz, abartılı atıştırıyorsunuzdur.

Her neyse. Geçen hafta A3 şehre geldi ve onunla öğle yemeğinde buluşmak ister miyim, diye beni aradı. İşlerini iyi planlamış, öncesinde iki randevusu vardı, birisi Bayswater'da, diğeri City'de. Ama hava aydınlıkken benim için programımı yeniden ayarlamak çok kolaydır, cuma günü saat üçte karar kıldık. Bir saat önce bir sandviç aldım, dükkânın içinde birazcık dolandım ve restorana vardım. Elemanlar öğle yemeği sonrası saatlerde müşteri gelmesine azıcık bozulmuşa benziyorlardı, ki bundan hiç de bile suçluluk duymadım. Sivilceli öğrenci tipli bir garson, tek kelime etmeden beni masama götürdü.

Beni El Hareketi'nin ve onun ihtişamla tutturulmuş göğüslerinin karşısına oturttu. Kahretsin, onun burada olacağını bilmiyor-

dum. Bilseydim büyük olasılıkla gelmezdim. Benim dışımda bir tek o vardı, ikram olarak getirilen zeytinle ekmeğe yumulmuştu. Demek düşük karbonhidratlı rejimler buraya kadarmış.

“Merhaba hayatım.” dedim ve gülümsedim, ümit ettiğimi iyi niyetin hiç sızmadığını hissederek. “Ne hoş bir sürpriz.” Ailesinin nasıl olduğunu sordum, o da bana kimin bir deri bir kemik gözüktüğüne, kimin bir şeyler yemesi gerektiğine –ve bunu doğrulayacak fiziksel hiçbir kanıt olmamasına rağmen–, yaptığı son rejim ve egzersiz sayesinde kiloların üstünden nasıl döküldüğüne dair en son haberleri verdi. Büyükçe bir ekmek parçası ikram etti bana, sandviç yüzünden hâlâ tok olduğumdan, elimle reddettim.

“Emin misin?” diye sordu, gözleriyle göğüslerimi tararken, ki hayal gücünüzü ne kadar zorlarsanız zorlayın, kesinlikle kafam kadar büyük değiller. “Sen şu şeylerden değilsindir...”

Acı dolu bir ifade takındım ve elimi göğsümün üstünde titrettim. “Çölyak hastalığı* aslında.” dedim, ağzımın kenarlarını titreterek ve sanki ağlayacakmış gibi yaparak. “Geçen ay teşhis konuldu. Bağırsaklarımı neredeyse dışarı dökülecek, glütteni hazmedemiyorum ve her yerimde kızarıklıklar çıktı.”

“Aman... hayır. Gerçekten mi?” diye sordu, gergin dudaklarla.

İşbirliği yaparcasına öne doğru eğildim. “En kötü kısmı patlayan ishal.” diye fısıldadım, tam da arkadaşlarımızın geri kalanı gelip yerlerine otururken. “Ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemezsin. O kadar şanslısın ki. Yeniden gerçek baldırlara sahip olmak ne büyük bir lütuf olurdu.”

Elbette, bu yüzden öğlen yemeğinin kalanında suda pişmiş balıktan ve korkunç salatadan atıştırmak zorunda kaldım, ama bir saat boyunca kızın ağzından ne tek bir kelime çıktığından ne de bir lokma yiyecek geçtiğinden buna değdi. Ben genelde zalim biri değilimdir, gerçekten değilimdir.

* İnce bağırsak hassasiyeti. (ç.n.)

Müşteri üzerime eğildi, sinirli sinirli organına asılırken. “Suratına boşalacağım.” dedi. Son on dakikadır altıncı keredir bunu söylüyordu, homurdanarak, sanki kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Hepsi bu kadardı: “Suratına boşalacağım.” Bana hiç talimat verilmemişti, yine de göğüslerimle ve meme uçlarımla oynadım, kendime dokunduktan sonra parmaklarımı emdim, bunların faydasının olacağını umarak. Randevudan önce tek bildiğim, buluşmanın ayrıntıları ve bir sürü makyaj yapmamın istendiği idi.

Çabalarım işe yaramıyor gibiydi. Adam duvara bakıyordu, bana değil. Kendini kaybeden eli birkaç kez yavaşladı ve şeyini dudaklarına daldırdı. Yumuşamaya başlamıştı, emip onu sertleştirdim yine. Hiç aşağı bakmadı, bir kere bile. Ardından mastürbasyon yine başlıyordu. Ve o bildik mantra: “Suratına boşalacağım.” Çarşafların üstünde kıvrandım ve inledim. Tepki yoktu. Başımı öne eğdim ve baldırlarının içini yaladım. Yine tepki yoktu.

Yarım saat sonra hâlâ bitirmemişti. Mırıldandım ve yokladım, meraklı parmaklar, tatlı sorular. Fakat benden bir şey istemiyor gibiydi, boyadığı tuval olmamın dışında. Kendimi çevrilmeyen çömlek çamuru gibi hissettirdi; bir şeye, bir fanteziye dönüşmek isteyen, fakat buna izin verilmeyen bir çamur yığını. Omuzları çöktü ve terli terli göğsüme devrildi. “Üzgünüm tatlım, yapamayacağım.” dedi, sanki başından beri benim fikrimmiş gibi.

31 Mart, Çarşamba

İlginçtir, “müstakbel kocamla” bağlantıya geçtim, ama bir araya gelişimiz planlandığı gibi gitmedi. Arkadaşlarımın neden çıkacağım kişileri seçmemesi gerektiğine dair iyi bir örnek olarak gösteriyorum bunu, ama Al caymıyor ve sadece çöpçatanlıkta kendini kanıtlamaya değil, sevgililerimle sorunlarının nedenine inmeye de kararlı.

Böylece o tembel tembel internette gezerken, ben de onun evinde pasta kırıntısı avına çıktım. Hiçbir gelişme olmuyordu, ben de şeytanla anlaşma yaptım ve bir *Flake*'in sıcaktan kurumuş sonu, artık ağdalaşmış çikolatadan büyük bir parça ve hazır kahveden bir karışımı hazırladım. Yağlı ve zararlı şey, beyaz bir fincanın içinde dönüp durdu. “Nerede ve ne zaman doğdun?” diye sordu A1.

“Niye?”

“Yıldız haritası.” İnternet astrolojisi, toplumsal çöküşün yakın olduğunun kesin işaretlerinden birisi. Ona yine de söyledim. “Ah, hayatım, ah, ah, ah.”

“Nedir o?” Hazırladığım tuhaf karışımı yudumladım. İğrenç, evet, fakat tatmin edici. Hormonal değişimlerle daha iyi başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyım yine de, çünkü bahar geldi, genç bir kadının düşlerinin bikinilere dönüşme zamanı.

“Mars Yengeç’te.” (Ya da artık ne dediyse. Boş inançların bu özel dalına aşına değilimdir pek.)

“Yani ne demek oluyor bu?”

“Duygusal yönden başkalarını kışkırtıyorsun.”

“Basma haber ver. Zaten bilmeyen kaldıysa tabii.”

Nisan

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

Kalite

Tembelleşmeyin. Çalışırken insanın aklının başka yerlere gitmesi çok normal, ama gariban bir müşteri sizi arkadan becerirken kredi kartı eks-trelerinizi hesaplamaya çalışırsanız, bu mutlaka fark edilecektir. Yalandan ilgileniyormuş gibi yapmak, modern hayatın sosyal kayganlaştırıcısıdır ve günde bir saatliğine böyle bir şey istemek de çok değil. Bunu bahşış ve tekrar iş alma şansınızı yükselten bir şey olarak düşünün.

Bırakmak

Bazılarına göre bir kez seks için para aldıysanız, bu işten asla tam anlamıyla ayrılamazsınız. 2037'de tekrar rapor verip bunun doğru olup olmadığını söylerim.

İlişkiler

Bu bir film ya da masal değil. Çalışırken tanıştığınız zengin, çekici ve bekâr bir adamla evlenip sonsuza dek mutlu yaşamayacaksınız. Müşterilerle çıkmayın, ilişkinin doğasını karıştırmayın. Adam hoşsa keyfinize bakın, ama sınırın nerede olduğunu asla unutmayın. Kişisel bir antrenör-rün, bir müşterisini spor salonundan evine takip etmesini ya da sadece birlikte takılmak için hafta sonları buluşmasını bekler misiniz? Hayır. Olamaz.

Seksi

Seksapel, açığa çıkan insan derisinin giyilen kumaşın yüzölçümüne oranı değildir. Seksapel, sarışın, yanık tenli ve ince olmanın kaçınılmaz bir sonucu da değildir (gerçi televizyon sunucularında bu işe yarıyor gibi duruyor). Derinizin içinde kendinizi toplamış ve rahat etmiş olmanızın bir sonucudur. Kıyafetleriniz çıktığından karnınızı içeri çekmek, düzülebilir bir şey değildir. Ama kocanıza bir tokat patlatıp onu üzerinize binmesi için davet etmek, öyledir.

Köpek Balığı*

Etimoloji: Büyük olasılıkla Almanca *Schurke* (alçak) kelimesinden geçişerek gelmiştir.

İşlev: İsim, geçişsiz fiil.

1. Fusiform vücudu, yandan solungaç yarığı olan çok sayıdaki *elasmobranch* deniz balığından biri; açgözlü yırtıcı bir hayvandır.
2. Diğer insanları genelde tefecilik, zorbalık ve hile yoluyla soyup soğana çeviren düzenbaz kişi.
3. Belirli bir alanda çok yükselen kişi.
4. Genelde daha geç veya deneyimsiz bir kişiyi tuzağa düşürme eylemi.

Son birkaç aydır spor salonunda birisini kesiyorum.

Aalışkanlığım değildir, gerçekten. Spor salonları egzersiz yapmak içindir, belki biraz da insanlarla konuşmak için, ama vücut çalışmayı et pazarı olarak gören yaygın anlayış her standarda göre iğrenç. İyi tarafı, bu likra giysilere ve endorfine batmış çılgınlıkta birisiyle tanışırsanız, sizi en kötü halinizle, terle kaplanmış ve saçınız yapılmamış halinizle gördüğünden ve sizi çekici bulduğundan, hayatınızı geri kalanı boyunca rahat edebilirsiniz.

Öte yandan, beni düzenli olarak en kötü halimle gören birisiyle de çıkmak istemezdim.

Yılın başında, adamın biri gözüme takıldı. Utangaç bir gülümseme, yumuşak görünümlü saçlar, etkileyici şekilde kaslı yapı. Biraz soruşturdum. Adını öğrendim.

“İbne o.” dedi N., havlar gibi, kendisi eşcinsel değildir fakat Güney İngiltere’deki en yetkin erkek *geydar* olduğunu iddia edi-

* Shark (ç.n.)

yor. Saçmalık tabii, ama ona söylemeye cesaret edemiyorum. “Hiç şüphesiz.”

“Bence değil.” diye iç geçirdim, sohbetimizin konusu serbest ağırlıkların arasında dolanırken gözlerimi dikip bakmamaya çalışarak.

“On pensine bahse girerim ki, öyle.”

Dedikleri gibi, kavga isteyen sözler bunlar. “Varım.”

“Gerçekten de benim için bir zevk olacak,” dedi N., ellerini ovuşturarak, “usta köpek balığının bu bahsi kaybettiğini göreceğim.”

2 Nisan, Cuma

Müşterilerle yaptığımız sohbe, tam olarak “normal” denilemez, ama kendilerine özgü kalıplaşmış kuralları var. Birinin nereli olduğunu, yaptığı işin genel hatlarını bilmek güzeldir. Erkeklerin çoğu ya iş seyahatindeler ya da seks servislerini sık sık kullanan tipler değiller. Biraz amaçsız sohbet iki tarafı da rahatlatır.

Merakla burnunu her şeye sokmak arasında ince bir çizgi var, telekızla çıkmak birisiyle ilk kez buluşmaya biraz benzerse de, soru sorarken bazı satırlar sınırı kesinlikle aşıyor. Bunlar arasında insanın sevgilisi, evinin yeri (ben sadece dışarı çağrıldığımda gidiyorum), arabasının plakası...

Öte yandan, tekrar karşılaşma ihtimalinizin olmaması yüzünden, müşteri size başkasının kaldırımıyla hızla tanışmasını sağlayacak bazı sorular sorabilir. İçerik her şeydir.

Örnek bir: “Bir gün evlenip çocuk yapacağına inanıyor musun?”

Çocukları severim elbette. Özellikle de anne babalarının yanına döndüklerinde. Bazen –ama bazen– harika bir *bébé* beni sevimliliğiyle çarpar ve çocuk yetiştirmenin iyi bir fikir olabileceği-

ni düşünürüm. Ve de birisi 11'le 16 yaş arasında çocuklarla ilgilenilebilirse, bu, pazarlığı gayet tatlandırır.

Dürüst cevap vereceğim tek insan müşteridir belki de. Gelecekte bir aile kurmaktaki kararsızlık, kendimi başka birine ya da birilerine zincirlemek için dünyanın uygun bir yer olup olmadığına dair belirsizlik, açıkçası, beni endişelendiriyor. Çoğu evli ve çocuklu erkekler olduğundan, beni anlıyorlar. Arada sırada da öğüt veriyorlar.

Bazıları çocuklarına ve aile yaşantısına tapıyor. Bazılarıysa... şey, dışarıda seks için para ödüyorlar işte, değil mi?

Bazen annem babam çocuk yapmakla ilgili gelecek planlarımı soracak kadar aptallaşıyorlar ve hazırdaki cevabı alıyorlar: “Doğru erkekle karşılaşmadım daha.” Bu sorunun dudaklarından geçmesine cüret eden her sevgili, eş bulma organizasyonlarına ve tek başına cehenneme giden tek yönlü bir yola girmiş demektir.

Örnek iki: film, kitap ve müzik zevkiyle ilgili sorular.

Potansiyel arkadaşlar dürüst bir cevap alırlar. Kültürel ıvır zıvır zevkim biraz tuhaf olabilir, ama sonuçta bu benim zevkim; maddi varlıklarını benimkilerle birleştirmeyi uman herhangi biri, en iyi şekilde “seçilmiş bir zümreye yönelik” diye tanımlanabilecek bir müzik koleksiyonuyla yaşamak zorunda kalacaktır.

Bir müşteri durumundaysa, onun zevkini tahmin etmeye ve herkesin yürüdüğü yoldan fazla uzaklaşmamaya dikkat ederim. Adamın penisi sabunlu göğüslerimin arasındayken, free-jazz'in ince ayrıntılarını tartışmak, muhtemelen mesleğimin ayrıcalıklarının biraz zorlayacaktır.

Örnek üç: “Kaç kişiyle yattın?”

Hiçbir müşteri sormadı bunu şimdiye kadar. Bazen ne kadardır çalıştığımı soruyorlar, fakat verdiğim yanıtı göre eski âşıklarımın sayısını çıkarmaya çalışıp çalışmadıkları ise belli değil. Çalışma

âdetlerimin zaman zaman düzensiz olduğu düşünülürse, doğru bir toplama ulaşma ihtimalleri düşük.

Müşteri olmayanlarsa hep soruyorlar. Adamın iyi bir espri anlayışı olduğuna inanırsam, ona kabaca doğru bir sayı veririm. Ya da en azından o civarlarda bir şey. Gerçek yanıtı kendim de bilmiyorum. Acayip iyi bir espri anlayışı olan çok hoş adamlara, toplamı bilimsel sayma sistemiyle ya da on altılık sistemde veriyorum. Espriden anlamadığını düşünürsem, konuyu değiştirmeye çalışırım ya da aynı soruyu ona sorarım.

Neden önemli olsun ki? Nicelik niteliğin garantisi değildir. Sıklık kesinlikle değil. Ancak düşük bir toplam da kişiliği göstermez. Eski sevgililerin çokluğu “konsomasyonum iyidir ve peşime düşen kimsenin olmaması da seçme kabiliyetimin makul olduğu” anlamına geldiği gibi “ben içki sorunu olan koca bir kaltağım”a kadar gidebilir. Cevabıma çok şaşıran erkek –ve kadınların– sık sık şöyle mırıldandıkları duyulur: “Ama sen *iyi* bir kıza benziyorsun!”

İyiyim. Çok iyiyim gerçekten de.

On yedi yaşındayken birisi beni, kendisi üçüncü sevgilim olduğu ve bu onun için kabul edilemeyecek kadar yüksek bir sayı olduğu için terk etti. Sonraki adam, dört numara, eski âşıklarımın sayısının kabul edilemeyecek kadar düşük olduğunu iddia etti. Bazı insanları memnun etmek mümkün değil.

En son (bildiğim kadarıyla) benden çok eski sevgilisi olan biriyle çıktığımda 19 yaşındaydım.

Örnek dört: “Sadece on beş dakikamız var. Ağzına boşalabilir miyim?”

Normal bir durumda, bu soru en iyi ihtimalle ekşi bir suratla, en kötü ihtimalle de bir mahkeme emriyle karşılaşır. Tipik bir cevapsa “Hadi öyleyse” ile “Tamam, ama yüzüme boşalsan daha iyi” arasında değişiyor.

Bir-iki sene önce gençliğin ilk ateşini geride bıraktığım açıkça ortaya çıktı. Bütün şeyler içinde, çizgiyi aşan, müzik oldu. Uzun bir aradan sonra popüler müziğin kimi nadide örneklerine ait klipleri seyrettiğimde dehşet içinde fark ettim ki Lionel Richie'nin ilk çıkışını hatırlayacak kadar yaşlı olmayanlar, onu pop müziğin *Grand Poobah*'ı* sanıyorlar. Lionel her yerdeydi, eğlenceli kısa rasta örgüleri, elmas şıkırtıları ve saygınlık. Yanlış, yanlış, yanlış! Başka hiç kimsenin müzik televizyonlarına ilişkin ilk anıları, Bay Richie'nin kendi kilden yapılma kafasına hevesle duygulu duygulu şarkı söylediği görüntülerle, acımasız şekilde yara almadı mı yani? Bazen genç nesil için korkuyorum, gerçekten.

Bu da bana annemin doğum gününün yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyor, sürekli söz verdiğim –ya da tehdit ettiğim mi demeliyim?– Neil Sedaka *Tzedakah*** kutusunu yapmayı gerçekten unutmamam lazım.

5 Nisan, Pazartesi

Balmumu***

Etimoloji: Orta İngilizce; Eski İngilizce *weax*'den; Eski Yüksek Almanca'daki *wahs*'a (*wax*) benziyor; Litvanyaca'da *vaskas*.

İşlev: Geçişli fiil, geçişsiz fiil, ad.

1. Arılar tarafından gizlenen ve petekleri inşa etmekte kullanılan, ester, serotik asit ve hidrokarbonlardan oluşan bileşim.
2. Balmumuna benzeyen çeşitli maddelerden herhangi birisi; yağlardan daha az yağlı, daha sert ve daha kırılğan oluşuyla

* Kendini çok önemseyen, her şeyde lider kişilere verilen bir isim. (ç.n)

** Yahudilikte yardım (ç.n.)

*** Wax (ç.n.)

ayrılan çok sayıdaki ve yüksek moleküler ağırlığın (yağlı asitler, alkol ve doymuş karbonhidratlar gibi) ya da hidrokarbonların yüksek moleküler ağırlığını taşıyan mineral kaynaklı katkı maddelerden herhangi birisi.

3. Yumuşaklığı, kolay etkilenmesi ve kolayca kalıba girmesiyle balmumuna benzetilen şey.
4. Genelde cilalamak ya da sertleştirmek için, balmumuyla ovalamak veya işleminden geçirmek.
5. Vücuttaki kılları acı verici, ancak tatmin edici şekilde almak.
6. İlginize mazhar olan objeyi, sizi fark etmeleri için çabalayarak takip etmek.

Kâğıt havlu kutusunun yanında ensemdeki terleri kurularak dikildim, ta ki On Penslik Bahis görüş alanına giren kadar. Aynı zamanda işkence aleti olarak da kullanılabilen *bench-press*'lerden birini kuruyordu. Dişliden ağırlığı kaydırarak çıkarmak için arkasına döndüğünde, ben de arkasına kaydım.

“Senle sırayla set yapabilir miyiz?” Anlamadıysanız açıklayayım; spor salonu dilinde ağırlıkları dönüşümlü kaldırmak için sorulur bu soru. Açıkça birinin üstüne gitmek olarak düşünülmez: Size yapışan insanlar kenarda dikilip izleme eğilimindedirler.

Saçma sapan bir istekti, elbette. Onun küçük ayak parmağıyla kaldıracağı ağırlığa göz kulak olmayı bile beceremezdim büyük olasılıkla. “Ağırlık mı çalışıyorsun?” diye sordu. Yumuşak bir ses, hoş.

“Bar artı yirmi kilo olabilir.” dedim. Kahretsin, gerçekten de neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi konuşmuştum.

Başıyla evet dedi. Adam başı üçer set yaptık. O ağırlıkları iterken aletin karşı tarafında, uzun kollu tişörtünün göğsünde gerilmesini izleyerek dikildim. Benim sıram geldiğinde rahat ve ciddi görünmeye, kıkırdamamaya çalıştım, N. salondayken oynadığım narin yaratık rolüne büründüm. Rahat görün kızım, diye geçirdim aklımdan. Salonun içinde adamı takip etme. Yapışma.

Yarım saat sonra aerobik salonundan çıktım, kürek aletindeydi, birkaç dakika önce başlamıştı, alnında saçlarının bittiği yerde yavaş yavaş ter belirmeye başlamıştı. Birkaç sıra ötede bir kürek aletine oturdum ve ayaklarımı kayışa yerleştirdim.

“Yorucu bir gün mü oldu?” diye sordu.

Gülümsedim, “Soğuyorum sadecce.” Beş dakika boyunca kürek çektim, karşıımızdaki camda yansıyan görüntüsünü gizli gizli seyredererek. Gerçekten terlemeye başlıyordu. Uzun kollu tişörtünü çıkarmıştı. Bitirdim ve arkasındaki kapıdan dışarı çıktım, her çekişin sonunda sırtının sıkışmasına, ter damlalarının omuriliğinin üzerindeki yarıktan kaymasına çabucak bir göz attım.

Soyunma odalarına giden holde tek başıyaydım. Birkaç dakika bekle, diye geçirdim aklımdan. Dışarı çıkacak, bir şeyler söylersin.

Yapma. Beklediğini anlayacak.

Korkak.

Kaltak.

Ne diyecektim ki zaten? “Terini üzerinden yalayan ben olayım.” deyip ardından da yürüyüp gidecek miydim? Kapı gıcırdaı. Kim olduğunu görmek için beklemedim. Yağlı bir kazdan daha hızlı şekilde tuvalete daldım.

6 Nisan, Salı

N.’yle İtalyan yemeği yiyip bira içmek için çıktık. Yemeği yerken dışarıda oturduk. Ilık bir akşamdı, spor salonunda hırslımı çıkarmak için uzun uzun vücut çalışmaktan biraz yorgundum ve içki doğrudan başıma vurdu. Önümüzdeki aydan bahsettik, işyerinde neler yaptığından, biraz da ilgilendiği kadından. Delikanlı hakkında internette dedektiflik yaptığımı itiraf ettim.

Aynı şeyleri düşünüyorduk herhalde – kendi eski sevgilisini takıntı yapmamayı başaran N. de, aynı şeyi yaptığını açıkladı. “E, bir şey buldun mu?” diye ben sordum önce. Hiçbir şey dedi. Belki

de evliydi. Belki taşınmıştı. Fakat bunun için çok erken olduğunu düşündüm. Fevri bir kızdı, ama hemen düzenini kurmak onun için bile abartılı olurdu. Bir şey bulup bulmadığımı sordu bana.

“Biraz.” dedim. “Yeterince.” Taşınmış, büyük olasılıkla bekâr. Öyle yeri yerinden oynatacak bir şey değil. İçkilerimizi yudumladık. Yemekler geldi. Başlangıçlar beklediğimizden büyüktü; benimkini bitirdi. Ana yemek olarak sadece salata yedim. Delikanlı’nın özel hayatına karışmışım gibi geliyordu, ama kendime engel olamamıştım.

“Bırakmayı beceremedik ikimiz de.” dedi N.

“Evet.” Sessizce biraz daha oturduk, ağızımızdakileri çiğnedik, ellerinde porno boyutlarında öğütücülerıyla her yerde hazır bekleyen taze-öğütülmüş-biber delikanlılarını elimizle savuşturduk.

“Ee, hiç büyük memeli hoş bir kızla tanıştın mı son zamanlarda?” diye sordu aniden. Öyle bir kahkaha attım ki, ağız dolusu rokayla boğulacaktım az kalsın.

7 Nisan, Çarşamba

Çocuk*

Etimoloji: Eski İngilizcede *cild*; gotik *kiltthei*’nin (rahim) ve Sanskrit dilindeki *jantra*’nın (göbek) benzeri.

İşlev: Ad.

1. Bebeklik ve gençlik arasındaki her iki cinsten genç kişi.
2. Başka birisinden, bir yerden ve ilişkilerin durumundan çok etkilenebilen biri.
3. Ürün ya da sonuç.
4. Benim iki basamaklı yaşımı kutladığım yıllarda doğan herhangi birisi.

* Child (ç.n)

“Tahmin et ne oldu?” dedi N., yılışık yılışık.

“Ne?” Tahmin oyunu oynayacak halde değildim.

“Senin küçük arkadaşınla konuşuyordum.” dedi.

“Hangi küçük arkadaş?” N., On Penslik Bahis’ten bahsediyordu. “E, ne biliyorsun bakalım?” diye sordum.

“Öğrenci.”

“Bugünlerde herkes öğrenci. Yani?”

“On sekiz yaşında.”

“Ah, hayır, dalga geçiyor olmalısın. Kimse 18 yaşında böyle durmaz. Beni işletiyorsun.”

“Üniversitede ilk yılı, bir şey mühendisliği.”

Kaşlarımı çattım. On Penslik Bahsi düşündüm, yüzünün ne kadar pürüzsüz ve çizgisiz olduğunu. Ve ne kadar kibar olduğunu. Kafamın içinde çanlar çalmaya başladı: Yakışıklı erkekler çabuk bozulurlar. “Anlaşılır gibi değil. Bunun bir kuralı olmalı.” diye iç geçirdim. “Delikanlıların yetişkin spesifikasyonlarına göre yapılmaması lazım. Hiç adil değil.”

10 Nisan, Cumartesi

“Dün gece eğlendin mi?” diye sordu N. Spor salonundaydık. O spor ayakkabılarını bağlarken, ben de erkeklerin soyunma odasının hemen dışındaki duvara dayandım. Haber panosu el ilanlarıyla dolup taşıyordu. Yoga, fizik tedavi, beş kişilik futbol, *Ultimate** denen bir şey. Aşırı ne? Aşırı gerdirmeye mi? Aşırı su sporları? Ooo, kauçuk matı hazırlayın.

“İdare eder.” dedim. Dün A3’ün doğum günüydü. Gitmeyecektim çünkü Delikanlı’nın çıkıp geleceğinden korkuyordum. Bunu N.’ye söylediğimde, bunun beni etkilemesine izin verdiğim için aptal olduğumu söyledi. Böylece ne giyeceğim diye dert ettim, gitmemeyi düşündüm, ardından yine de gittim.

* Aşırı (ç.n)

N. koşu bandında ısınmaya başladı. Salonun yan tarafındaki makineler cama bakıyor. Aşağıdaki sokaktaki hatalı park etmiş arabaların ve yalpalayan gençlerin görüntüsünün insanı gayrete getiren bir manzara olduğunu kim düşündü bilmiyorum? “Eski sevgilin orada mıydı?”

“Oradaydı.” Delikanlı geç geldi, doğum günü kalabalığı bardan çıkıp gece kulübüne gitmeden önce. A3’le konuşuyordum, odanın içindeki çeşitli insanları kesiyor ve yatılabilirliklerini puanlıyorduk. “Kırmızı tişörtlü adam?” “Sadece sarhoşken.” “O mu, sen mi?” “İkimiz de.”

Ardından A3, yüzü kapıya dönüktü, Delikanlı’yı gördü. “Mavi ekose gömlekli adam?” diye sordu.

Arkamı döndüm, kim olduğunu gördüm ve elimde olmadan irkildim. “Has...tir.”

“Pardon, adil olmadı böyle.” dedi A3.

“Olsun.”

“Bir şey dedi mi?” N. hızını artırdı ve koşuya kaptırdı.

“Hayır, benden uzak durdu.” Delikanlı’nın orada olup olmayacağına bilmemek gecenin en kötü kısmıydı kesinlikle. Hiç kimseyle rahat sohbet edemedim; gözlerim durmadan odada onu tarıyordu. Ona benzeyen birisini gördüğümde ağzım kupkuru oldu ve kelimeleri karıştırdım. Fakat bir kez orada olduğunu öğrendiğimde, rahatladım.

Delikanlı bana bakmadı, ben de ona bakmadım. Grubun genişliğinden yararlanıp etrafta dolandı, tanıdığımız insanlarla konuştu.

N. de, ben de yavaş koşuyorduk. Ter köprücük kemiğimi kaşındırmaya başlamıştı. “Kimseyi götürdün mü?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.” dedim. “Barda bir adam vardı, birdenbire ortaya çıktı. Saçımı sertçe çekti ve ensemden ısırды beni, sonra da yürüyüp gitti.”

“Gerçekten mi? Sen ne yaptın?”

“Hiçbir şey.” Fakat dizlerim çözüldü. Yabancı saçımı uzunca bir an tuttu, bana dik dik bakarak. Ben de ona gözlerimi diktim.

Daha sert çekti. Gözlerimizi ayırmadık. Tüm arkadaşlarımın izlediğini biliyordum. S...tirsinler. Ardından beni ısırarak adam arkadaşlarının yanına geri döndü. Hiçbir şey söylemedi.

“Ne yaptı?”

“Hiçbir şey.”

“Gerçekten mi?” N. koşturaya devam etti biraz. “Belki bir iddiayı kazanmak için yapmıştır. Ee, ne kadar geç kaldın?”

“Geç geç.” Gece kulübünde devam ettik. Bizim oralardan, A3’ün bir arkadaşıyla konuşuyordum, diken diken saçlı, kısa boylu, çok hoş bir kız. Onu çekici bulmuştum denebilir ve Delikanlı’nın (arkamda sesini duyabiliyordum) büyük olasılıkla bizi izlediğinin farkındaydım. Sıraya geçtik ve içeri girdik. Müzik eski günlerdeki gibiydi, hatta *Vanilla Ice* bile çaldılar. Dans edip durdum. Delikanlı kalabalığın kıyısında durdu.

Dans pistindeki çabalarım yüzünden ter içinde kalmış halde kendimi bir sandalyeye attım. A3 ayağımı kaldırdı ve kucağına koydu, iğne topuklu, siyah, açık ayakkabıların içindeki tabanıma masaj yaptı. Birisi resmimizi çekti. Gözlerimi kapatıp kulübün içindeki sıcaklığı ve ince dumanı hissettim. Müzik ruh halimi her zaman değiştirmiştir. Ya da belki içkidendir. Etrafımdaki her şeyi unutmak kolay olmuştu.

N. koşu bandından aşağı atladı, gerdirmeye yapmaya gittik. “E, bu kadar mı? Bir süre dans ettiniz, sonra eve mi gittin?”

“Hayır, en azından dört adam bana yazılmaya çalıştı.” Birisi ben oturmuş, gözlerim kapalı müziğin tadını çıkarırken önümde diz çöktü. “Hiç böyle mutlu birisini görmemiştim.” dedi. Ha, diye düşündüm. “Teşekkür ederim.” dedim. Konuşmaya başladık. O dans etmek istedi, ben istemedim.”

“Kimsenin numarasını aldın mı?” Bacak arkası kaslarını daha da uzatmaya çalışırken, N. geri çekildi.

“Sadece birisi dikkate değerdi. *British Airways*’den yemek servisi arabalı bir fıstık.”

“Erkek, kadın?”

“Erkek.”

“Yakışıklı mı?”

“Hepsi öyle değil mi?” Delikanlı uzun süre takıldı ama gecenin üçü olduğunda o bile gitmişti. Doğum günü çocuğunun şerefine birbiri ardına içki ısmarlayan çekirdek grup kalmıştık. Uçuş görevlisi gece boyunca karşıma çıkan diğer erkeklerden daha ısrarcıydı ve bana kartını verdi. Gece otobüslerini bulmak için dışarı yalpalarken ona el sallayıp güle güle dedim.

“Ağırlıklar?” dedi N., köşedeki korkunç alet bankına doğru yavaş yavaş ilerlerken.

“Hadi bakalım.”

11 Nisan, Pazar

Çantamı tekrar elime aldım ve bir kutu prezervatif çıkardım. Ben kabın köşesini yırtarak açarken o aletini yüzümün önünde tuttu. Çükünü tuttum ve başına açtığım prezervatifi yerleştirdim.

“Bunu yapmak zorunda mısın?” diye sordu müşteri.

“Korkarım evet.” diye iç geçirdim. “Var olan riski minimuma indiriyor.”

“Sana güveniyorum.” dedi.

“Çok nazıksın.” dedim ve gülümsedim. “Sorun şu ki, bu şeyin,” önümde salladığı alete doğru işaret ettim, “nerelerde gezdiğini bilmiyoruz.”

“Ah!” dedi ve bir an için sessiz kaldı. “Sadece şu şeylerin bıraktığı kokuyu sevmiyorum da.”

Düşündüm. “Prezervatif kullanmak yerine onu banyoda sıcak su ve sabunla iyice ovuşturabilirim.” diye önerdim. “Olur mu öyle?” Prensiplerime aykırı, fakat onun için düşük risk ve benim içinse neredeyse hiç riski yok.

Rahatlayarak içini çekti. Büyük, siyah ve etsi bir dildoydu, kendi çükü iyice kapalı fermuarın içinde kaldı. Dildoyu küvete götürdüm, sabunun hepsi çıkacak şekilde yıkamaya dikkat ettim, sonradan benim ıslaklığımı emerken sabun tadı almasın diye.

12 Nisan, Pazartesi

Bir gece kulübüne gittim. Angel'ı gördüm, daha çok abartılmış bir kemer sayılabilecek bir etek giymişti. Bu kızın inanılmaz bacakları var. Müzik çok yüksekti; konuşmadık, ona ne söyleyeceğimi bilemezdim zaten. Birlikte dans ettik, zıpladık ve DJ, The Jams'ın *That's Entertainment*'ini çevirirken eşlik ettik. Bizi izleyen çocuklara baktık, hiçbirisinin şarkıyı bilecek kadar büyük olmadıklarını fark ettik. Büyük olasılıkla, o zamanlar daha doğmamışlardı bile. Pis pis gülümsedim.

Genç bir adamı kaptım, uzun, zayıf ve çilli bir çocuk, Delikanlı'nın uzamış haline benziyordu. Arka tarafa tuvaletlere götürdüm onu, öpüştük, koyu yeşil gömleğini yukarı çektim, meme uçlarını yaladım. "Buraya yakın mı yaşıyorsun?" diye sordu, şaşırmış halde. Başımı sallayıp "Hayır." dedim, ona sordum. "Hayır." dedi. Onu arka çıkışa ittim ve çöp kovalarının yanındaki basamaklarda düzüstük.

13 Nisan, Salı

Çok yaygın ve bilinen bir gerçektir, ödediğinizin karşılığını alırsınız. Buna katılmıyorum. Bazı şeyler bedavadır, bazılarının da bir bedeli vardır, ama biri diğerinden daha iyi değildir.

Para ödemediğiniz seksin dezavantajları var, elbette. Her zaman öyle değil mi? Tamamen gelişigüzel ve bir gecelik ilişkilere girerek, kendinizi takip edilmeye, ikili ilişkilere ve tüm diğer cinsel yoldan geçen hastalık çeşitlerine açarsınız. Bazı sebeplerden, ulus olarak hep birlikte, kalabalık bir gece kulübünde sarhoş sarhoş sarılıp öpüşmenin kabul edilebilir bir sonsuz aşk teklifi olduğuna karar verdik. Değil. Öyleyse bir an önce, şunu doğru dürüst anlayalım.

İş hayatımda karşılaştığım erkekler bir tek özellikle tanımlanabilir – çekingenlik. Su sporları ya da arka kapıdan girmeyi iste-

mek olsun, genelde müşteriler, parasını ödedikleri için kesinlikle hakları olan şeyleri isterken kendilerini rahatsız hissediyorlar sanki. Önceden tahmin edilebilecek bir şey varsa, o da, talep ne kadar alışılmadıkça, adamın randevudan önce menajerle konuyu konuşmak için o kadar çok arayacağıdır. Bir gecelik ilişki, öte yandan, sadece istediğini almaya eğilimlidir.

Beni yanlış anlamayın. Müşterinin gizli arzularını ifade etmekteki beceriksizliğini sevimli buluyorum bazen. Ama bir adama ne yapmak istediğini sorduğumda, onun “Sen ne istersen” demesi inanılmaz.

Ne yani, eve gitmek ve pijamalarımı giymiş halde sıcak çikolata yudumlayıp televizyon izlemek mi? Sanırım ücretimin bir şekilde hak ettiğimden az olduğunu düşünürdü. Ama yine de, en iyisi hâlâ: “Ah, bilirsin işte, olağan şeyler.”

Hayır, bilmiyorum. Senin için olağan, belki açık havada deri kıyafetli, kamçılı kızlar tarafından çevrilip halatla bağlanmaktır. Benim için öyle olduğunu biliyorum.

Tipik bir kulüp damızlığı ise, öte yandan, benim de heyecanlandırıcı bulduğum bir şekilde, ihtiyaçlarına esir-alma-herkese öldür tarzında yaklaşır. Sen oradasın, o orada, DJ *Carmina Burana*’yı çalışıyor; bu, kabanını alıp çıkman için kesin işaret ve taksit durağında hadi-bademciklerimi-bul oyunu oynamayan bir tek ikiniz varsınız. Bir sonraki adımda ne olacağı çoktan belli olmuş durumda ve tek garanti de birinin buruşuk kısımlarının önümüzdeki yarım saat içinde şehir güvenlik kameralarında belireceğidir. Dürüst olmak gerekirse, ben rasgele birilerini götürmem çünkü bir aşk birlikteliği istiyorum. Adam gibi bir rahim morluğundan daha azı ile yetinemem ve çok az hayal kırıklığına uğrayan biriyimdir.

Ya da N.’nin dediği gibi, onu bir daha görmeyeceğini biliyorsa, neden sınırları zorlamayasın?

Para ödemeyen bir yabancı dışında kim, kadınsı yerlerime kısmen buz kalıpları dizmezsem olaya girmeyeceğinde ısrar eder ki? Başka kim araba sürerken bana –başarısız şekilde– yumruk

sokmaya çalışır (Önemli Not: Şehir trafiğinde çok ideal değil)? Hiçbir müşteri cesaret edemez, çünkü hesap makinemi çıkarıp bu servisin ek ücretini hesaplamaya başlayacağımdan korkar.

Eskort çevresinde Kız Arkadaş Deneyimi'nden çok bahsedilir. Çünkü verdiğimiz hizmetler içerisinde en çok talep edilen kesinlikle budur. Benimle tek tanışıklığı yalnızca bir internet sitesi yoluyla olan iyi niyetli adamlar tarafından neredeyse hep sarılıp kucaklandım. Dışarıda taksi kornasını çalana kadar, yalnız beylerle oturup kırmızı şarabımı yudumladım ve televizyon izledim. Kulüpten götürdüğüm adamlar içinde hiçbiri, hatırladığım kadarıyla, yatak örtüsünün üzerine yayılıp bana Afrika'da geçen çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatmadı.

Gece kulübündeki çocuktan önceki bey –ki burada “bey” kelimesinin anlamını biraz genişletiyorum– benimle eve geldi, tam doksan dakika kaldı. İşimizi gördük, yeniden yapmayı düşündük, sonra o yeni ayrıldığı sevgilisini merak etti, giyindi ve çıkıp gitti. Çay teklifimi reddettiği için kendimi kırılmış hissettim nasılsa. Yine de yatağa gecedен istediğimi almış şekilde gittim, iyi ve sert bir düzüşme.

Müşterilerse başlı başına farklı bir tür. Beni tatile davet ettiler, başka gezegenlerdeki yaşam hakkında fikrimi sordular ve profilimin orantısı hakkında etkileyici bir konuşma yaparken ayakkabılarımı temizlediler. Öte yandan, tek gecelik için götürdüğüm birinden duyduğum en koltuk kabartan iltifat ise şöyle bir şeydi: “Kahve? Temiz havlu? Harika, senin evinde kalmak otelde olmak gibiymiş.”

Ah, hayır. Bir sürü otelde kaldım. Erkekler yumuşacık havlular için para ödemezler.

15 Nisan, Perşembe

Bu müşteriye yeniden ziyaret ediyordum. Polisti ve ilk dışarı çıktığımızda beni yarı resmi bir iş eğlencesine götürmüştü. Genç fistıkların göbekli dedektiflere oranından, oradaki tek parayla tutulmuş kızın ben olmadığım anlaşıyordu. Ya da belki, emniyet müdürlüğünün halkla ilişkiler çabaları beklenmedik şekilde karşılığını buluyordu. Çıktığım adamın yanında bir yere oturtuldum, bu sırada iş arkadaşlarından birisi, genç bir İskoç, bluzumun önüne, baktığından daha gizli anlamlara gelebilecek şekilde baktı.

Bu defa müşteri benimle evinde buluştu ve bir sürü soru sordu, büyük olasılıkla yalnız olduğumuz için. İşte bu kısım biraz şüphe uyandırıyor; sadece merak mı ediyorlar, yoksa peşime mi düşecekler? Dedikleri gibi, hakikat güneş gibidir, göreceğiniz fayda tamamen ondan ne kadar uzak olduğunuza bağlıdır.

Böyle olunca da, bir geçmiş uydurdum kendime; çoğunluğu, fakat tamamı değil, gerçektir. Doğduğum şehir, üniversite, eğitim, yaşadığım ev konularında ufak, ama akla yakın değişiklikler yaptım.

“Daha önce hiç sahibe rolü oynadın mı?”

“Tatlım, bu işe böyle başladım ben.” Öğrenciyken kısa süreliğine dominatriks olarak çalıştığımda, bundan çok fazla zevk almamıştım ve tekrar yapmak istemedim. Esas neden de karakterden çıkmanın benim için hayli zor olmasıydı. Fakat özel hayatımda daha yumuşak başlı olduğumdan, sekste itaat etmeye zorlanılmaktan hoşlananları anlamamı sağladı.

“Gerçekten mi?” Müşteri başını salladı, dudaklarını büzdü. “Gerçekten.” Uzun boyluydu, bir seksenin rahat üstünde. Sert hatlı ve güçlü. Muhtemelen kırklı yaşların ortalarında. Kel. Ve bekâr, bu da gördüğüm kadarıyla, müşteriler arasında ender bulunan bir özellik gibi. “Bunu... büyüleyici buluyorum.”

Sizi çıplak elleriyle yedi değişik şekilde rahatça öldürebilecek-
ken, sadece yatak odasında kedicik olmak isteyen bu erkeklerin
derdi nedir?

“Hiç birinin kontrolü ele almasına izin verdin mi?” diye sor-
dum. O eski bir koltukta oturuyordu, bense ayağının dibinde kıvr-
ılmış bir yandan *Shiraz* içerken, bir yandan da bacağının arkasını
okşuyordum.

“Hep istemişimdir, fakat...”

“Şekerim,” dedim, çenesini okşamak için uzanırken, “utangaç
olma. Ben bunun için buradayım.”

İlk defa boyun eğen rolü oynayan birisi genelde kolay idare
edilir ve memnun olmaya çok isteklidir. Olayı alttan alttan, do-
lambaçlı yollardan kontrol etmeye çalışmaya başlamaları için
aylar geçmesi gerekir. Onu bağlamama izin verip vermeyeceğini
sordum. “Evet,” dedi, “neyle?” Hazırlıklı değildim, o yüzden bir-
kaç kravat istedim. Beni üst kattaki yatak odasına götürdü ve kra-
vatları ortaya çıkardı.

Üstündekileri çıkarmasını söyledim. Çıkardı, ben bacak bacak
üstüne atmış yatakta otururken. Yatağın üstüne çıkmasını emret-
tim. Bir an için tereddüt etti. “Yat aşağı, yüz yukarı, bacaklar ve
kollar düz!” dedim aniden. Yaptı. Eteğimi yukarı çektim ve to-
puklu ayakkabılar hâlâ ayağımdayken, adamın üzerine çıktım
sürünerek. Yatağın aşağısında ele gelir bir şey yoktu, o yüzden
kravatların ucunu karyolanın tekerlerine bağladım ve tutmalarını
umut ettim. Boynunu, ağzını —kalçalarıma yaklaştıracak şekilde—
uzatmaya çalıştığını hissedebiliyordum. “Yat aşağı.” dedim havlar
gibi. “Bana dokunmanı istersem sana söylerim.”

Bu standart *SM*’di, zor bir tarafı yok. Sataşma ve (son derece)
hafif işkence. Fakat *Russel & Bromley*’in dışındaki en temiz
ayakkabılar, benimkiler oldu sonunda.

18 Nisan, Pazar

N. spor ve memeler üzerine süre gelen olağan hikâyelerine, bir *pisiciğe** yoğunlaşabilmek için ara verdi.

Kedisine, yani.

Benim aramızdan ayrılan, kedimsi reflekslerini daldan dala atlayarak yaşayan her yavru kediye korkutarak uzaklaştırmak için kullanan, bir yuva dolusu uçamayan bebek kuşa kedi gibi atlayan sevgili kedimin aksine, N.'nin kediciği bir süredir kendini basamaklardan bile yukarı çekemez halde sürünmekteydi.

Veteriner kliniğinden bandajlı bir patiyle ve solgun bir halde geldi, bana açıklandığı kadarıyla, ayağından başka kedi büyüklüğünde bir diken çıkartılmıştı. Bu, apse ve anlatılamayacak kadar iğrenç ve teknik ayrıntıları olan bir şey oluşturmuştu. Fakat anladığım kadarıyla işin içinde “drenaj” vardı ki, bunun mutfak lavabolarıyla bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum. N, ona bir koğuş rahibesinin tatlı merhametiyle bakıyordu. Bence çok tatlı.

Dün gece, spor salonundan çıktığımızda, beni eve bırakmayı ya da bir yerlerde bir şeyler yemeyi içmeyi teklif etmedi. Bir salata sosunu değiştirmekle ilgili bir şeyler homurdanıp hemen araba parkına gitmesi gerekiyordu.

Yılışık yılışık güldüm. “Bilmesem, yanında bir de *pisicik* götürüyorsun derdim.”

20 Nisan, Salı

Kahve ve N. ve A1; gene benim aşk hayatımı parçalara ayırmaktan başka bir derdimiz yok. “Ee, yemek servisi arabalı bebek ne oldu?” diye sordu N, *Amerikano*’sunu yudumlarken.

“Bir şeyler olabilirdi. Fakat iptal etti, telefonla, bu hafta sonu.” diye haber verdim. Sinir bozucuydu. Kabul edelim, adam şehirde

* İngilizce’de hem kedi hem de kadın cinsel organı anlamına gelen “pussy” kelimesi üzerinde dönüyor konu. (ç.n.)

geçirdiğinden çok havada zaman geçirecekti, ama yine de bu engel olmamalıydı. Benim görüşüme göre en iyi ilişkilerde, taraflar birbirlerini görmezler.

“Bir nedeni var mıymış?” diye sordu N.

“İşleyle çok meşgulumuş. Kendini sıkıntıya sokamazmış.”

“İkinci kısmı gerçekten de söyledi mi?” N. şaşırmış görünüyordu.

“Hayır, kelimeleri biraz değiştirdim.” Bir erkeğin işte meşgul olduğunu söyleyeceğine ve gerçekten de öyle olacak kadar saf olduğuna inanmak demek, kör bir inanç beslemek demektir.

A1 omzunu silkti. “Şey, belki neler kaçırdığını fark eder.”

“Orası şüpheli. Öpüşmenin ötesine hiç geçemedik.” Üç randevu, bir sürü sohbet, sel gibi e-postalar. Birkaç acemi kucaklaşma ve Külkedisi eve dönmek zorunda kalmadan önce biraz dildolamadan başka bir şeye varmadı. Son bir-iki seferdir olanlardan sonra onun üzerine fazla hızlı gitmek istememiştim. Ama hassas noktası neredeyse, ona dokunmadığım kesindi.

“Gerçekten mi?” diye geveledi N. şaşırmış gibi. “Ben olsam önce senle bir yatardım.”

“Sağ ol hayatım.” dedim, ona alaycı bir öpücük yollarken.

“Bir arkadaşım var,” diye başladı A1. “boyu biraz kısa, gerçi...”

“Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun? Senin küçük arkadaşını gördüm, teşekkürler.” dedi, kotunun ağ yerine göz atarak.

“Ay!” dedi A1 ve N.’ye döndü. “Sinirlenmeye başladı.” dedi. “Düzenli yattığı birisi varken asla bu kadar sivri dilli değildir.”

21 Nisan, Çarşamba

Bir kız tanıyorum. Çok hoş, iyi yetiştirilmiş bir kız, son derece terbiyeli ve sesli harflerinin hepsi çok yuvarlak ve doğru.

Bu kızı, birkaç senedir, ikimizin de öğrenci olduğumuz zamanlardan beri tanıyorum. Benim gibi, onun da eğitimi bir işe yaramıyordu; benim gibi, o da Londra’ya kendi hayatını kurmak için gelmişti. Ufacık ve çok pahalı olmayan dairesini tutmaya yetecek

parayı kazanabilmek için sürekli geçici işlere girip çıktı, aynı anda iki-üç yarım gün işi ve serbest projeyi bir arada götürdü.

Bu kız ne istediğini bilmiyor aslında. Akademik hayatı arzu ediyor olabilir, ama kelimeler dünyasına duyduğu gerçek sevgiden çok, dünyanın geri kalanından uzaklaşmak için. Onu, birkaç haftada bir, barlarda arkadaşlarla birlikte gördüğümde, hep kılıksız bir kütüphane görevlisine benzer, fakat yürüyüş tarzını fark ettim de, bundan çok daha seksi olabilir. Harika bacakları var. Ayrıca bir süredir depresyonla savaştığını da biliyorum, –kelimenin tam anlamıyla– bunu kanıtlayan izler kalmış. Hayatındaki erkekler ya ona kötü muamele ediyorlar ya da beş para etmez tipler.

Ona bir bira ısmarladım, onun da bana bir tane ısmarlamasına yetecek kadar vaktimiz olmadığını biliyordum, önemli değil, çünkü zaten buna parası da yetmeyebilir. Parasının çoğu kitaplara gidiyor. Kitap okumaya bayılır bu kız, doğru konuyu açarsanız süt beyazı kolları havada uçuşmaya başlar, yanan sigara bir cinde, şu ya da bu teoriyi açıklar, şu ya da bu yazarın adı duyulmamış bir dâhi olduğunu iddia eder.

Ne var ki, daha çok, sohbet boyunca mırıldanır durur ve ben de sohbeti sürdürmek için başkasıyla olduğunun iki katı çaba sarf ederim. Çünkü her seferinde şu soruya dürüst bir cevap verir: “Ee, nasılsın son zamanlarda?” Ve cevap her seferinde bunaltıcıdır.

Kızın hayatını ne düzeltebilir? Kim bilir? Kronik para kıtlığı bir sorun. Şu andaki erkek arkadaşının çeyrek mil çevresine yaklaşan her kadından rahatsız olması da durumu kolaylaştırmıyor elbette. (Ah, evet, büyük olasılıkla kazayla hamilelik oyununa birkaç kere başvurmuştur. Taklit ettiğinden değil tabii, fakat tam adamın tasmaına biraz daha asılmak gerektiğinde hapını almayı unutmuştur filan.)

O yüzden bana öyle geliyor ki, belki de, yani, çare değil ama birkaç ay fahişelik yapmak ona çok iyi gelebilir. Bir kere olsun giyinip özenle makyaj yapmak ve gülümsemek zorunda kalmak.

Aldığı kredileri geri ödemek. Düşüncelerini arada sırada kendisinden uzaklaştırmak.

Fakat bir şey söyleyemiyorum. Bu sonbaharda Ph.D ödeneğinden çıkacak sonucu bekliyor. Hiçbir işe yaramayan bir konu üzerine.

22 Nisan, Perşembe

Sonuç*

Etimoloji: Orta İngilizce; Ortaçağ Latincesi'ndeki *resultare*, Latince'deki geri sıçramak, *re-+saltare*'den sıçramak.

İşlevi: Ad, geçişsiz fiil.

1. Bir sonuç, etki ya da son şeklinde ortaya çıkmak ya da görünmek.
2. Yararlı ya da somut etki.
3. Hesaplama ya da araştırma yoluyla elde edilen şey.
4. N.'ye ne kadar aptal olduğunu gösterdiğimde söyleyeceğim şey. Bu parayla ilgili bir şey değil, prensiplerle ilgili.

N.'yle onun birkaç sene önce çalıştığı bir gece kulübüne gittik. Bildik, işe yaramayan pop şarkıları çalıyorlardı, ama kapıdaki adamlar bizi tanıyordu ve para ödemedен içeri aldılar.

İçerisi alışlageldik insanlarla dolup taşıyordu. Birkaçı pistte sermayelerini sallıyor, daha fazlası ise barda milleti süzüyordu. Et pazarı, ama bence sakıncası yok. Beyaz deri bir kanepeye dayandım ve etrafıma bakındım. Bir avuç erkeğin arasında tanıdık bir yüz: On Pens Bahis. N.'yi dürttüm dirseğimle.

"Söyledim sana." dedi. Ya da derdi, fakat müzik yüzünden onu duyamıyordum. Ağzını hareket ettirdi. Ne demek istediğini anla-

* Result (ç.n)

dım. Omuz silktilim. Sadece başka erkeklerle takıldığı için bir insan eşcinsel olmaz. Ve bahsimiz geçerliydi, ne olursa olsun.

On Pens Bahsin gruptan ayrıldığını ve bar tarafına doğru döndüğünü gördüm. Tek başına. Güzel, çünkü kalabalığın ortasında yüzleşmenin işe yarayacağını sanmıyorum. Onu takip ettim. Omzuna vurdum.

“Evet?” Arkasına döndü, beni gördü ve gülümsedi.

“Tuhaf geleceğini biliyorum.” dedim özür dilercesine. “Fakat eğer gey değilsen on pens kazanacağım.”

“Pardon?” Kulüpteki müzik çok yüksekti, başını eğerek benimkine yaklaştırdı.

“Gey değilsen on pens kazanacağım, dedim.”

“Kiminle girdin iddiaya?” diye sordu.

“Söylememem lazım, gerçekten. Önemli mi?”

Gülümsedi. Birazcık düşündü. Öne eğildi ve beni öptü. Dudakları yumuşak, hafifçe nemliydi, bir an için orada durdu. “Sen kazandın.” dedi. Gülümsedim. Farklı yönlerle doğru yürüdük.

N.’yi buldum, koluna ağırlığımı vererek. “Kazandım!” diye bağırdım kulağına. “Benden nefret ediyor musun?”

“Yanıldığını kanıtlayacağım.” dedi, ceplerini karıştırırken.

“Evet, tabii...” dedim sırıtarak. “O zamana kadar, bozukluğu alayım.”

23 Nisan, Cuma

Kaçış Noktaları – Kısa Bir Değerlendirme

*Kyle of Tongue**

Artılar: Çocuk tacizcileri ve soğuk havaya bayılanların gözdesi. Muhteşem manzara için burayı seçtikleri belli.

* Kuzey Batı İskoçya sahilinde bir yer. (ç.n.)

Eksiler: Soğuk ve kasvetli sözcükleri orayı yeterince anlatmıyor. Yükselen dalgaların ana caddeyi yuttuğu bir yer hakkında ne söyleyebilir insan?

Çevre Bölgeler

Artılar: O kadar ruh karartıcı, o kadar sıkıcı, o kadar kötüler ki, kimse yeni komşularının ben olduğumu düşünmeyecektir.

Eksiler: O kadar ruh karartıcı, o kadar sıkıcı, o kadar kötüler ki, kimse yeni komşularının ben olduğumu düşünmeyecektir.

Batı Eyaletimiz

Artılar: Süt ürünleri, kırlar, kumsallar. Hamur işleri. Bodur atlar. Yaz zamanı bronz tenli sörfçülere bakıp hayal kurmak.

Eksiler: Trenler oraya gidiyorlar, ama geri döndüklerinden emin değilim.

Kuzey Amerika

Artılar: Sevimli bir aksan, beraberinde iyi niyet ve bedava içki getirebilir insana.

Eksiler: Teksas düşüncesi beni ürkütüyor.

Güney Amerika

Artılar: Güneş, ilginç yemekler, dağlar.

Eksiler: Sürgün edilmiş Nazi birliklerinin saklandıkları dedikodusu, sosyal hayatı biraz sıkabilir.

Avustralya ve çevresi

Artılar: Birkaç tanıdık, güzel hava söylentisi, makul tatlılar.

Eksiler: Sürgün edilmiş Britanyalıların saklandıkları dedikodusu, sosyal hayatı biraz sıkabilir.

Akdeniz

Artılar: Muhteşem hava, eşsiz yemekler, pahalı olmayan evler, makul eğlence olanakları, üstelik evden de çok uzak değil.

Eksiler: *Costa el croydon* atmosferi aramıyorum pek.

Fulham

Artılar: Ulaşım bağlantıları fena değil.

Artılar: Tek cazip yönünün ulaşım kolaylığı olması, size o yer hakkında ne anlatıyor?

İsrail

Hımın, hayır. Sadece... Hayır. Daha değil.

East Anglia

Artılar: Güzel bira. Ah, güneşli bir öğleden sonrasında içilen bir bardak Belçika birasını nasıl da canım çekiyor.

Eksiler: Haritanın, estetik açıdan insanın canını sıkkan “şiş” kıvrımlarından birisi.

Afrika

Artılar: Hiçbir fikrim yok.

Eksiler: Bir keresinde Zimbabweli bir müşterim olmuştu. Şu anda pek hoş bir yer gibi durmuyor.

New York

Artılar: Son derece beşerî bir şehir.

Eksiler: Televizyona inanacak olursanız, buluşma ve çıkma baskısı insanı tüketiyormuş. Ben iğne topuk giyen, iç çamaşırı takıntılı, Pulitzer okuyan alfa bir dişiyim ve rekabet cesaret kırıcı olabilir. Özellikle de aday hâlâ ailesiyle Bronx'taki evinde yaşayan, işsiz bir maliye mezunuysa.

Son zamanlarda sanki şehirden çok, şehir dışında zaman geçiyor gibiyim. Bu günlerde Londra'daki güzel hava sevindiriciydi ve iyi geldi, fakat ne yazık ki, çok az ve çok geç. Tekrar bavul hazırlıyorum: Külotlar (tüm çeşitlerden), kitaplar (*Dodsworth*, *My Name is Asher Lev*, aptal macera romanlarından birkaçı ve her zaman güvenilir *Princess Bride*) ve güneş sütü.

Kumsal arayışındayım. Yukarıda tartışılan yerlerden birkaçı hakkında ayrıntılı rapor vereceğim.

25 Nisan, Pazar

Ben genç kızken, her sene tatile çıkardık. Öyle fazla değişik bir yere değil, babam da asla yanımızda olmazdı. Emekli olana kadar işi yüzünden çok yorgun olduğunu iddia etti ve bu mazereti daha fazla kullanamadı. Okulun son senesinde, en iyi arkadaşım erkek kuzenlerimden birisiydi. Aynı renklere, aynı keskin hatlara ve çillere sahiptik. İnsanlar bizim ikiz olduğumuzu düşünürlerdi. Hâlâ çocuk gibi davranıyor, birbirimizle alay edip vuruyorduk. Fakat bu sene gizliden gizliye devam eden yeni bir gerilim doğmuştu: Birbirimizi merakla izliyor, içimizden birinin öbürünün bilmediği şeyleri bildiğinin işaretini arıyorduk.

O sene, annelerimiz tüm çocukları birlikte tatile götürdü. Brighton'a arabayla gittik. Bu kadar güneğe hiç gitmemiştim. Altımız da tıkış tıkış arabanın içindeydik. Yolculuk, olduğundan çok daha uzun gibi geldi. Annemin kardeşi, kuzenimin annesi,

bizi eğlendirmek için bir sepet dolusu kaset getirmişti. Müzik zevki bizimkine benzemiyordu, ama Allahtan anneminki kadar eski moda da değildi. Kasetlerdeki şarkıların bütün sözlerini biliyorduk, arabanın pencereleri açık, yüksek sesle şarkı söyledik. Güneşli bir gündü. Tatilin harika olacağını düşündük.

Oraya vardığımızda, kumsal korkunçtu, ıslak ve rüzgârlı. Üç gün boyunca yapacak hiçbir şey yoktu. Annelerimiz içeride kalıp televizyon seyretti; biz çocuklarsa bir lunapark bulmak için dışarı çıktık. Bütün hasımlarımı *air-hokeyde* yendim, ta ki artık benimle kimse oynamayınca kadar. Bütün paramızı pamuk helvalara, bozuk para oyunlarına ve patates kızartmasına harcadık.

Bir gün otele geri döndüğümü hatırlıyorum; annelerimiz hâlâ televizyon seyrediyordu. Kuzenim banyodaydı, şarkı söylüyordu, belli ki duşta söylenen şarkıları o kadar güzel yapan yankının, aynı zamanda dışarıdan da duyulacağı anlamına geldiğinden haberi yoktu. Bir Madonna şarkısı söylüyordu, şarkının açıkça cinsel sözleri –sesinin yüksek oluşundan bahsetmeye gerek bile yok– beni rahatsız etti. Farkında bile olmadan, onun klipteki dansçıları taklit ettiğini hayal ettim.

Bir şeyin daha farkına vardım; daha bu sabah ben de duştaydım ve diğerleri dışarıda oturmuş sokak haritalarını ve gazeteleri incelerken, *The Divinlys*'in *I touch myself* ini söylüyordum.

27 Nisan, Salı

İspanya'da bir nehrin tam üzerindeki bir otelde kalıyorum; nehir denize ulaşana kadar ancak birkaç mil gidiyor. Yürüyüşe çıkıyorum, otelden çok uzaklaşmadan. Bahar çok ılık ve güneşli, çiçekler dikkatimi dağıtıyor. Hava burada İngiltere'dekinden daha kuru ve temiz kokuyor.

Fotoğraf makinemin pili az kalmış, ama birkaç çiçeğin resmini çekmeyi başarıyorum. Begonyanın menekşe renkli patlamaları,

hiç görmediğim portakal renkli yıldız şekilli tomurcuklar, pürüzsüz gövdeli ağaçların dallarında ufacık pembe çiçekler.

Her yerdekinden çok yol kenarı kahvesi var. Birinde kaldırıma, yerel biralardan birinin adıyla süslenmiş bir şemsiyenin altındaki yeşil plastik bir iskemleye oturdum, kırmızı şarabımı yudumladım ve alenen bir turist gibi hissettim kendimi. Yanımdan geçen erkekler arada sırada benimle ilgili yorumlar yaptılar, daha çok birbirlerine. Her şeyden önce kadının saçını fark ediyor gibiler.

Her türlü yürüyüş için yanlışı ayakkabıları giydiğimden, geri dönmem ve eve erken gitmem gerekti. Fakat anacade boyunca aynı rotayı takip etmektense, sarı-beyaz alçının düz cepheli binalardan döküldüğü, taşlı arka sokaklardan dolandım. İki kilise var, adları sıvalı duvarlara parlak tuğlalarla yazılmış. Birinin resmini çekmeye çalışıyorum, fakat makinenin pili bitiyor. Yenisini alabilirim, fakat pil kelimesini bilmiyorum ve yerlilere ne kadar yabancı geldiğimin çok şiddetli farkındayım. Geri döndüğümde otel serin bir sığınak oluyor.

29 Nisan, Perşembe

On altı yaşındayım ya da yakınlarda olacağım. Bir gün kuzenim ve ben yüzme havuzundayız, derin kısımdaki merdivenin yanında suya ayaklarımızı vuruyoruz. Tanıdığım bazı kızlar hakkında sorular soruyor. Kadınlar konusundaki zevki biraz fazla belli olduğu için hafiften yılmış durumdayım – uzun sarışınlar ve herkesin, göğüslerine gözünü diktiği esmer kızlar. Pek çok çocuk bu kızlardan yararlandı, ama ne kuzenime, ne de onun salak arkadaşlarına dönüp bakmazlar bile, o da bunun farkında.

Arkadaşlığımız zorlanmaya başladı. Akraba olduğumuzdan, her şeyi paylaşabiliriz ve paylaşıyoruz da. Yaşımız yüzünden birbirimizi çekici bulmamız mümkün – fakat tabii ki, bu kesinlikle yasak. Seks konusu açıldığında, utangaç ve zeki olduğumuzdan, olabilecek en tarafsız terimlerle konuşmaya çalışıyoruz.

“Kuzenim olmasaydın ve seni tanımasaydım, büyük olasılıkla seni çekici bulurdum.”

“Ben de. Kuzenim olmasaydın. Ve seni tanımasaydım.”

Ve ikimiz de ne demek istediğimizi anlıyoruz. Ardından tuhaf bir sessizlik, genelde bunu her şeyi eski haline getirmek için yapılan bir osuruk taklidi izlerdi. Bu sohbetler üniversite boyunca erkeklerle gireceğim türden ilişkileri önceden haber veriyordu; sarhoş olup umursamayı bırakana dek beni arzuladıklarını itiraf edemeyecek kadar utangaç solgun, tatlı çocuklardan meydana gelen bir geçit töreni. Okuldayken çıktığım birkaç çocuğa çok benziyorlardı, gerçekten de, sadece alkole daha kolay ulaşma imkânları vardı. Bazen kuzenimin arkadaşları benle ilgilendiklerini söylerlerdi; onları benim oğlan çocuğu gibi oluşuma (“bunu duysa sizi ikiye ayırır”) ya da olgunluğuma (“senin gibi bir çocuğa dönüp bakmaz bile”) dair itirazlarla kovalardı. Müthiş derecede olgundum. Bir çocuğa sincamada otuzbir bile çekmiştim, anlarsınız işte.

Başka şeyler de var. Bunu bir sene daha bilmiyoruz, fakat ben üniversiteye gideceğim, kuzenimse gitmeyecek. Okul dereceleri iyiydi, bazı üniversitelere kabul de edildi, ama takip etmedi, annesi de baskı yapmadı. O Kraliyet Deniz Kuvvetleri’ne girmek ya da teknisyen olmak istiyordu. Bense bunun delilik olduğunu düşünüyordum. Bir on sene sonra bir restoranda aşçı yamağı olarak çalışıyordu.

Kendimi havuzun kenarından çekip kaldırıyorum ve havluların olduğu tarafa doğru yalpalıyorum, ikisini de kapıp suya geri dönüyorum.

“Hey,” diyor, gerektiğinden biraz daha yüksek sesle, “farklı yürüyorsun sen. Artık bakirc değilsin mi demek bu?”

“Evet.” diyorum, bozuntuya vermeden. Havuzdan çıkmaya başlıyor, ben havlusunu suya fırlatıyorum. Ona değer verdiğimi böyle anlıyor.

Dalga geçip geçmediğimden emin değil ve ayrıntıları söylemem için baskı yapmıyor. Sahte bir hikâyeye hazırlıyorum her halü-

kârda. Annesi bizi almaya geldiğinde, ikimiz de arabanın arkasından oturuyorduk, o da fısıldayarak adları sayıyordu.

“Marc?”

“Hayır.” Marc benimle aynı dönemden ve diğer çocukların hepsinden de daha uzundu. Ayrıca konuşurken farkında olmadan tükürür ve beni durmadan takip ederdi.

“Justin?”

“Hayır.” Justin’e kesiktim, bunu söylediğim tek kişi de kuzenimdi; kimseye söylememesini umuyordum. Üniversite için ayrılmadan önce Justin’e her şeyi bir mektupta anlatacağım ve benimle bir daha asla konuşmayacak.

Rahatsız olduğumu hissediyor. “Eric. O olmalı.”

Şakadan bir aday. “Asla!” diyorum, göğüs uçlarını çevirmekten kaçınıyorum çünkü böyle yaparsam bu yalanın sağladığı yeni olgunluk havasını tehlikeye atacak.

Çok da önemi yok aslında. Bu muhabbet bir ay içerisinde gerçekten olacaktı, hem de kuzenimin en iyi arkadaşıyla. Biraz irkil-diysen de, velveleye vermedim. Bildiğim kadarıyla da sonraki gün yürüyüşüm, bir gün öncekinden hiç farklı değildi.

30 Nisan, Cuma

Doğuya uçuyorum, arkadaşlarımla buluşmaya. Uçak küçük ve kalabalık, ağır makyajlı uçuş görevlileri, uçak inip kalkarken bile koridorda koşup duran bir çocuğa bağıyorlar. Kime ait olduğu belli değil; anne babası onu durdurmak için hiçbir çaba sarf etmiyor.

Çantalarımı serin fayanslı koridora yerleştirdikten sonra ilk yaptığım şey e-postalarımı kontrol etmek oldu. Ve ufak bir sürpriz: San Diego’daki Dr. K.’den bir mesaj, e-posta adresimi A2’den almış olmalı. İki gün öncesi tarihli, kısa fakat sıcak bir mesaj. Aynı derecede kısa ve neşeli bir mesajla cevap veriyorum.

Mayıs

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

Taksi

Genelde çıkarken korsan bir taksi çağırır, eve dönerken de ticari bir taksi bulurum. Korsan taksiler gideceğiniz yeri bilmeyebilir, o yüzden sık sık haritaya bakmak zorunda kalıyorum. Ticari taksiler sizi her yere kolayca götürürler, fakat ücreti artırmak için sizi ufak bir tura da çıkarabilirler. Bazen dışarı çıkarken ticari bir taksiyi yoldan çeviriyorum, ama hafta sonları dışında evin yakınlarında bulacağıma güvenemem.

Civardaki korsan taksilerin kartlarını toplamanın faydası var; her zaman aynı şoförlere rastlamak iyi olmayabilir.

Zamanınızı Boşa Harcayanlar

Teoride, bir ajansla çalışmanın hayalet randevuların önüne geçmesi gerekir: Bunlar verdiğiniz hizmetlerle ilgilenen, hatta bir saat ayırtacak ve ücret üzerinde anlaşacak kadar ileri giden kişilerdir. Ancak toplantısının sandığından daha geç saatte olduğunu öğrenirler, ya da karıları sonunda yanlarından ayrılmaz, ya da telefon numarasını unutur (şahsen benim gözdem de bu – cep telefonları bu işe yarıyorlar, di mi?). O yüzden bazen hazırlığı yaparsınız, ama sonuçta rafta kalırsınız. En azından gerçek ilişkilerin aksine suçun sizde değil gerçekten onlarda olduğuna kendiniz ikna edebilirsiniz.

İç Çamaşırı

Birbirine uygun seksi ve lüks iç çamaşırları. Rahatlığı değil, görüntüsü için. Başlarda menajer kızların özellikle nasıl görünmesinden hoşlandığını üzerinde durnuştı: Büyük, pahalı, dantel külotlar. Tanga olmaz. Ne kadar çok, o kadar iyi. Jartiyerler biraz klişe, fakat hoş oluyor. Girmesi ve çıkması zor hiçbir şeye yatırım yapmayın. Temiz ve tam üzerinize göre olmalı; uymayan sutyen yüzünden sırtınızdaki yağların kıvrılmasından ve çifte göğüs dekoltesinin çıkmasından daha az çekici bir şey olamaz.

Vajina

Temiz tutun. Ağda yapmıyor ya da iyice tıraşlamıyorsanız, kılları düzenli kesin. Her türlü garip şişme, kızarıklık, akıntı ve renk değişikliğine dikkat edin, bu belirtileri fark ederseniz en kısa sürede bir kliniğe gidin. Jinekologların bahsedip durduğu kasarak sıkıştırma egzersizlerini yapın. Erkekler bayılıyor.

1 Mayıs, Cumartesi

Kaldığım daire, şehrin balık pazarının koku menzili içerisinde. Bu da kendi başına bir sorun değil aslında. Orospular ve balık kokusu üzerine şaka yapmayalım lütfen.

Yerin en önemli dezavantajı, her gece dörtte homurdanarak o gün yakalanan balıkları getiren kamyonlar. Kamyonların arkasından dikilen, birbirine bağlanan, yük boşaltan adamlar. İlk müşteriler pazara gelmeye başlamadan bir yarım saat kadar sessiz kalıyor.

Yine de, güneşle kalkmanın niye iyi olduğunu öğrenme zamanı gelmişti muhtemelen. En iyi balığı yakalamak, mesela.

2 Mayıs, Pazar

Küçük bir grupla kumsala gittim. Benle başka bir kız daha vardı. Herkes üstünü çıkarıp havlularının üzerinde güneşlenirken çocuklar bizden biraz ayrı oturdular.

Diğer kız yakın bir arkadaş değil. Birkaç gün önce konuşuyorduk, bana yaşımı sordu.

“Yirmi beş.” dedim, birkaç yıl çıkararak. Kız en fazla on dokuzdur.

“Vay canına!” dedi, gerçekten de şaşırmış görünerek. “Asla tahmin edemezdim.” Omuz silktim. Daha gençken, herkes çok daha büyük olduğumu düşünürdü; şimdi, durum değişiyor. “Kimseye yaşını söylemek zorunda değilsin, bilirsin işte.” dedi yardımcı olmaya çalışarak. “Yirmi yaşındayım diyebilirdin, insanlar sana inanacaktır.”

Sözü geçen insanlar yeniyetmelirse, olabilir. Allah iyiliğini versin, diye düşündüm.

Kitap okuyordum. Çocuklardan biri, müzik dinliyor, yüksek sesle ve akortsuz müziğe çşlik ediyordu. İnsan elinde olmadan

gülümsüyor. Diğer çocuklardan bazıları birbirlerine frizbi atıyor, sığ yerde su sıçratıyorlardı. Bundan sıkılınca, yattıkları yere geri döndüler.

Diğer kız, bir dergiyi karıştırıyor ve müzik dinliyordu, bana doğru döndü. “Güneş gözlüklerim çok koyu mu?” diye sordu, kısık sesle.

“Evet, oldukça koyular.” dedim.

“Öyleyse bir yere baktığımda, gözlerimi göremezsin, değil mi?” diye sordu.

“Göremezdim, hayır.”

“Güzel.” dedi ve tekrar başını çevirdi, erkeklerden tarafa bakarak, bir eliyle başına destek vermişti. Özellikle genç bir erkeğin olduğu tarafa gözlerini diktiğini fark ettim. Kendi erkek arkadaşı evde kalmıştı.

3 Mayıs, Pazartesi

İlk yattığım kız, bir arkadaşımın kız arkadaşıydı.

Üniversitedeki en yakın arkadaşlarımdan birisi kısaca, zayıfça, yakışıklı, kızıl saçlı, *Dr. Who*’ya bayılan, kızların arasında tam bir seks bombası olan bir çocuktü. Nedenini açıklayamam. Öyleydi işte ve biz de ona bayılıyorduk.

Ona “Etkileyici Dans Hareketleri Olan Yahudi Çocuk” diyor-duk, çünkü bu adam erkek kardeşinizin *bar mitzvah* partisinde dans pistini tereyağının içinden geçen sıcak bir bıçak gibi yarabilirdi. O sımsıkı kalçaları ve ateşli görünüşüyle, ona acayip vurulmuş- tım. Asla harekete geçmedim, gerçi birinci senede grubu- muzdaki her kadınla yatmıştı.

Nihayet bir kızda karar kıldı. Kaybettiğim için içlerlemiyorum çünkü kız arkadaşı, Jessica, karamel renkli omuzları ve her zaman

kusursuz bukleleriyle koyu sarı saçları olan, süper seksi bir dilberdi.

Bir gece YÇ ve Jessica, beni ve o zamanki erkek arkadaşımı bir gece kulübüne davet ettiler. Şehrin gitmediğim kısımlarındaki bilmediğim bir yerdi. Ne giyeceğimi bilemedim ve kot, sandaletler ve sutyensiz ince siyah saten bir gömlek giyip diğer üçüyle bir barda buluştum. Jessica ve ben, erkekler içkilerimizi alıp getirene kadar odanın ortasında dikildik, birden herkesin bize baktığının farkına vardım.

Biralarımızı içip gideceğimiz yere doğru ilerledik. Kulüp bir gey kulübüydü. Benim için ilk. Karışık bir kalabalıktı, orta büyüklükte bir şehirde elemanların kapının idaresinde çok seçici davranmadıkları bir cumartesi gecesi. Erkek çiftler ve kız çiftler, öğrenci takımı, barda tazeleri arayan tek başına yaşlı oğlanlar, erkeklerin kadın fantezisi gibi giyinen kadınlar gibi giyinen erkekler vardı. Altın sarısına boyalı kafesler vardı, ama içlerinde kimse dans etmiyordu. Nereye bakacağımı bilemiyordum. Erkek arkadaşım, heyhat, biliyordu – kendi ayaklarına. Bütün gece boyunca.

Müzik iyi değildi, sadece çılgınca ve yüksek, tıpkı o sıralardaki bütün gece kulüplerinde olduğu gibi. Yahudi Çocuk ve Jessica beni dans pistinde döndürüp durdular. İkisi, birlikte, izlemek için kusursuz bir çifttiler. Kelimelerle anlatılamayacak kadar ufak tefek ve hoş. Hafifçe kemikli omuzları davetkâr bir şekilde oynuyordu, sırtı kolsuz ve askılı bir bluzun içinde çıplaktı. Daha önce de kızları çekici bulduğum olmuştum, fakat birisine sadece gözlerimi dikip bakarken kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Burada garip kaçmıyordu.

YÇ beni bir kenara çekti. “Biliyor musun, seni istiyor.” dedi. Şaka mı yapıyordu? Bu ufacık Tanrıça mı? Fakat daha söyler söylemez doğru olduğunu anlamıştım, sanki birisi bir düğmeye basmış gibiydi. Onu tuvaletlere götürdüğümü, sifonun üstünde

oturup kahkaha atarken onu dilimle yaladığımı hayal edebiliyordum. Onun içine bir şeyler soktuğumu hayal ediyordum; parmaklarım, bira şişesi.

“O senin kız arkadaşın.” dedim, kelimelerin ağzımdan ne kadar mızımız ve korkunç çıktıklarının farkında olarak.

Omuz silkti. Erkek arkadaşım ile ilgileneceğini söyledi. Bunu – kız ayarlamayı– onun için çok kez yaptığını söyledi. Afallamıştım.

YÇ hepimizi arabayla eve götürdü. En yakında erkek arkadaşım oturuyordu, neyse ki. Sonra Jessica’nın evine gittik. Anne babası dışarıda bir yerdeydi ya da uyuyorlardı ya da umurumda değildi, bilmiyorum. Elimi tuttu ve kapısından içeri girdik, bu kadar basit. Erkek arkadaşı, Jessica geri dönüp kapıdan ona el sallayana kadar bekledi, sonra da arabayla uzaklaştı. Gördüğüm en narin, en yumuşak enseydi. Öptüğüm her dudaktan daha yumuşak dudakları vardı.

4 Mayıs, Salı

Sabahın geç saatlerinde bir dükkâna girdim. Sicilya güneşi çoktan yükselmiş, insanları gölge bir yerler aramaya itiyordu.

Renkli kâğıtlara sarılı meyveli kekler raflarda duruyordu. Bir tane almak için uzandım, fakat parmak ucumda bile tatlıya ulaşamıyordum işte. Arkamdan bir adam geldi. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Şunlardan bir tane alabilir miyim?” diye sordum ona.

“Duruma göre.” diye cevap verdi. “Ben sizden bir tane alabilir miyim?”

6 Mayıs, Perşembe

Hırvatistan'a doğru gemiyle yola çıktık ve on beş gündür ilk kez gazete aldım. Rahatsız edici görüntülerle doluydu gazete; politika, savaş ve bu olayların nasıl her zaman olduğunu ama onları daha önce hiç göremediğimizi düşünmeye iten türden görüntüler. Haklı öfke ve sert tepkiler bazen cehaletin eseri gibi görünür, bunun olacağını herkes tahmin edebilirdi aslında. Bilmek için gerçekten de fotoğraflara ihtiyacımız var mı? Yapacaklarını bildiğimiz şeyleri yaptıkları için hükümetlere gerçekten de kızgın mıyız?

Ve belki de, hayatta bir tek şeyin garantisi (bir gün bitecek olması) ve ancak bir tek şey için ihtimallerin yüksek olduğunu (acı vermesi) ve özgürlükle mülkiyetin sadece zihnimizde var olabilen yanılsamalar olduğunu düşünüyorsunuzdur. Ve daha zeki insanların bunları zaten düşündüklerini ve vazgeçtiklerini, saçma sapan felsefe yapmayı neden çoktan bırakmadığımı? Aa bakın, çizgili şapkalı bir kadın, şampanya renkli bir kanişi gezdiriyor.

Bu olayları hafife almak istemiyorum, fakat eve döndüğümde işte terör-seks bölümüne biraz asılmayı umuyorum. Bunun bana çok iyi geleceği kesin.

7 Mayıs, Cuma

Bu pırıl pırıl öğlen vakti de dâhil son birkaç günün tamamını yürüyerek ve müzik dinleyerek geçirdim. Faydası oluyor; insanlar, kulaklıklarınız takılıyken, onları duymadığınızı düşünüyor ve sizinle kimse konuşmuyor. Güzel bir şey bu. Konuşulan dili çok iyi anlamıyorum. Etrafımdaki sesleri duymak istediğimde, müziği kapatıyor, ama kulaklıkları bırakıyorum. Sık sık gülümsüyorum. İnsanlar da bana gülümseyerek karşılık veriyor. Dünyanın başka her yerinde insanlar daha mı mutlular? Kesinlikle öyle görünüyor.

Fakat bunun doğru olmadığını biliyorum. Bir bardaydım, benim yaşında bir adamla konuşuyordum. Yirmi bir olmadan üç savaş görmüş.

“Erkekler birbirlerine karşı neden böyle korkunç davranıyorlar?” diye sordum saf saf.

“Benim tecrübelerime göre bütün insanlar korkunçlar.”

“Peki neden böyleyiz öyleyse?”

“Başka nasıl olunacağını bilmiyoruz.” Öylece sustuk. İçkisini bitirdi, elimdeki rehbera bakıp gülümsedi. “Nereye gitmek istiyorsun? Onu burada bulamayacağını sen de biliyorsun” der gibi bir gülümsemeydi. Zaten rehberi kullandığım da yoktu, bir yön seçip gidip durmayı severim. Bu şekilde, unutulmuş bir film seti gibi asırlar önce büyük bir kısmı yok olmuş ve terk edilmiş Yahudi mahallesini ve deniz kıyısını buldum, bu kadar yakın olduğunu asla hayal edemezdim. Gülümsemesi öyle anlayışlı, öyle onaylayıcıydı ki, ondan dalga dalga taşan, biraz da acımayla karışık iyiliği hissedebiliyordum.

Ya öyle, ya da sadece beni götürmeye çalışıyordu. Biz kızların yurtdışında kesinlikle berbat bir şöhreti var. Son on senede, yabancı ülkelerde erkeklere ufak adalıların arandıklarını söyleyen bir el ilanı filan mı dağıtıldı?

(Tamam ben aranıyorum, ama hey, tatildeyim, hasta mısınız? O yüzden düşün yakamdan.)

8 Mayıs, Cumartesi

Tatilde seks her zaman en iyi sekstir. Her yerde yaptım – *Poole, Blackpool*, yüzme havuzları.

Arkasından başka birisi yatağı düzeltir, çöpteki kullanılmış prezervatifleri boşaltır, hatta ıslak ve terli havlularınızı bile yerden kaldırır. Ve eğer aşağıdakiler bütün gece ses yüzünden uyuyama-

dılarsa, büyük ihtimalle ya bundan kimin sorumlu olduğunu bilmiyorlardır, ya ertesi sabah zaten gidceklerdir, ya da hafif kızarak ve aptalca sırtarak yakayı sıyrabilirsiniz çünkü tatildestinizdir ve herkesin sağlıklı ve sert bir tatil egzersizine hakkı olduğunu, ancak en tatsız tuzsuz insan inkâr edebilir.

A1, keyfim yerinde olduğunda beni hep plaja götürürdü. O, bu deneyimden hiç zevk almazdı; her yere kum dolar, ki onun kadar titiz birisi için olmayacak bir şeydir. ayrıca kolayca yanar, bu da dışarıdaki zamanın çoğunun sırtında yetişemediği yerlere tekrar tekrar güneş kremi sürmekle geçirmesi demektir. Bir kercesinde şehir dışına çıktık, ayaklarına koruyucu krem sürmeyi unuttu ve yandılar. Ardından tüm bir hafta boyunca ne çorap ne de ayakkabı giyebildi.

Fakat benim için yapardı bunu, böylece pillerimi doldurabiliyordum, öyle derdi hep. Ve o akşam hangi pansiyonda kalıyorsak orda, müthiş bir seksle ödüllendirileceğini bildiği için tabii.

A2 tatilin kendisinden çok varacağı yere gitme işini severdi. Arabayı sürüp dururdu, bütün ülkeyi bir haftada gezerdik, canımız nerede isterse orada mola vererek. Geceyi Highlands'de geçirdiysek, yirmi dört saat içerisinde Devon'da pejmürde bir konuk evine kapanacağımıza neredeyse bahse girebilirdiniz. Ayrıca giden bir arabanın penceresinden resim çekmekten hoşlanırdı, bu da beni hep güldürürdü, o resim çekerken ben de direksiyona dalış yapardım.

Terk edilmiş binaların, komik yol işaretlerinin ve geniş ağaçların önünde durduk ve poz verdik. Ağaçlıkların altında battaniyemizi serdik, sivrisinekler onun kışına saldırırken, seks yaptık. Uzun hafta sonu tatillerinin cuma öğleden sonrası trafiği kuzeye giderken onunkini ağzıma alıp emdim.

Bütün bu yolculuklarımızda aynı yerde asla iki kere kalmadığımızı düşünürdüm. Ta ki bir gece, hafiften antika levhalarını

beğenip ıssızlığın ortasında bir otele kaydımızı yaptırana kadar. Resepsiyondaki kadın bizi tanırmış gibi karşıladı. Üç gece önce orada kalmış ve bunu tamamen unutmuştuk.

A3'le birlikte bir kez yolculuğa çıktık, mağaralara bakmak için. Yeraltının zifir karanlığında, dünyanın merkezinin o sessizliğinde, ilk kez elimi tuttu. O zamana ve şimdiye kadar, heyecandan daha çok titrediğim bir an olmamıştır.

A4'le tanıştığımızın neredeyse ilk haftasında deniz kıyısına tatile gittik. Ev arkadaşının sevgilisi deniz kabuğu istemişti. Almadık, fakat satan birini bulmak için üç kumsal dolaştık. Çok sıcak bir sabahtı. Durduğumuz ilk yer sığ bir koydu ve kumsalı da daha çok deniz kabuğu yığını gibiydi. Suya yürüdük, hava kadar sıcaktı. Terin içinde banyo yapıyormuşum gibi hissettim. Arabayla yola devam ettik.

İkinci kasabada park edecek hiçbir yer yoktu. Yolun kenarına park ettik, kumsala ve denize baktık. Birbirimizin yanında henüz çok rahat değildik ve konuşacak fazla konumuz da yoktu daha.

Üçüncü kumsal mükemmel, kumluk ve ıssızdı. A1'in sık sık benimle olduğu bir yerdi. Rüzgâr hızlanıyordu ve günün sıcaklığı da gitmişti. Deniz kilometrelerce açıktı ve güçlü dalgalar kıyıya kadar geliyordu. A4 mayosuna kadar soyundu – onun yakışıklılığına hayrandım, o zamanlar vücudundan gözlerimi alamıyordum. Dalgaya daldı ve neşeli neşeli suda oynamaya/çırpınmaya başladı. Suyun kıyısına yürüdüm ve tek ayağımı soktum. Buz gibiydi! Geri sıçradım.

“Deli misin sen?” diye bağırdım batıp çıkan başına doğru. “Üşümüyor musun?”

“Dinçleştiriyor insanı!” diye geri bağırdı, o uzaklıktan bile dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum. Kahkahalarla güldüm. Eve dönerken, hiç bitmeyecekmiş gibi duran çiftliklerin yanından geçtik ve günün son ışıklarında domuzların burunlarıyla toprağı eşe-

lemelerine baktık. Radyodaki bir DJ eski şarkılar, *swing* caz çalıyordu, mutlu bir sessizlikle dinledik. Arada sırada beni güldürmek için, “dinçleştiriyor insanı!” derdi.

Fakat onunla en iyi tatillerimiz, pek çok kere birlikte gittiğimiz çadır tatilleriydi. Bir tatlı su kaynağının yanında ormanın içinde geniş bir çadır kurar ve birkaç gün kalırdık. Su, çok sıcak yaz günlerinde bile buz gibi olurdu ve biz çıplak yıkanırdık.

Dev bir ağaç suya yan yatmıştı, ona dayanarak dengesini sağlayıp benimle defalarca sevişti. Harikulade şekilde ilkel hissetmiştim. Ta ki bir doğasever yanımıza gelip sanki biz orada değilmişiz gibi sığ suda kürek çekene kadar.

Tatil seksi en iyisidir. Hesap verecek kimse yok, iş yok, komşu yok. Ve şanslıysanız telefon da yoktur. Saf heyecan. Büyük olasılıkla işteki müşterilerin de tam olarak aradıkları bu.

10 Mayıs, Pazartesi

Geri dönüşte direkt uçuş yoktu. Roma’da geniş, merkezî bir hostelde bir gece geçirdim.

Köşedeki dükkân sanki akşamın erken saatlerinde başka açık dükkân yokmuş gibi kalabalıktı. Ekmek, domates ve *ricotto al forno** aldım. Başka ülkelerin marketleri beni büyülüyor. Koridorlarında yavaşça yürümek, raflarda görülecek şekilde sergilenen şeylere bakmak. Çek Cumhuriyeti’ndeki tek servislik etli börekler, İspanya’da sanki soda gibi satılan, kapağı çevrilerek açılan *sangria* şişeleri, Kuzey Amerika’daki market kuyruklarında satılan tuhaf çeşitli şeyler. Jiletler, balonlar ve özellikle de kurutulmuş et.

* Bir çeşit peynir. (ç.n)

Yurdun mutfağı geniş ve tam teçhizatlıydı, masalarda gürültülü gençlerden oluşan gruplar oturuyordu. Birinin köşesine oturdum, sandviçimi yiyip gazete okudum. Kahvaltı için bir parça kâğıdın içine, iki rulo ekmek ve biraz da peynir sardım.

Yanımda birkaç kişi oturuyordu. İngiliz'diler, fakat bir grupta birlikte yolculuk etmiyorlardı. Birisine nereli olduğunu sordum. "Cheddar." dedi. "Ah!" diye cevapladım. Uzun zaman önce orali birisini tanıyordum. Roma'da ne yaptığını sordum. "Pek fazla bir şey yapmıyorum." dedi. Bir arkadaşla buluşacaktı ama kız başka bir yere gitmişti. İtalya'yı sevmiş miydi? Evet. Roma'da yürüdüğü bütün yerlerin haritasını gösterdi bana. Birisi, ortak yemek dolabında tatlı ekmek ve bir somun *colomba* bırakmıştı. Parçalara böldük. Tereyağı üstü kristalize olmuş şeker ve şekerlemelerle yapış yapıştı. Diğerlerinin içinden birisi bize dondurma isteyip istemediğimizi sordu.

"Neli?" diye sordum.

"Hepsinden yapıyorlar." dedi. Cheddarlı çocuk kabul etti. Geç olmuştu ama geç saatlere kadar açıldılar anlaşılan.

Neredeyse bir saat yürüdük. Şehir uyanıyordu, her yerde erkekli kadınlı gruplar vardı. Bu adamların yanında olmaktan memnundum. Her biri komik ve zekiydi, gerçi Cheddarlı olandan biraz hoşlanmış gibiydim. "Bu o mu?" diye sordum, bir *gelateria*** daha geçerken. "Hayır, daha değil." dedi. "O bundan daha iyi."

Öyleydi. Gittiğimiz yere sonunda vardığımızda kendimi tutamayıp güldüm. Geniş parlak dükkânın içinde hayal edebileceğiniz her çeşit dondurma vardı. Gerçekten. Nutellalı, Ferrero Rocherli, yarfıstığı ezmeli, içinde adını bile duymadığım meyveler olan dondurmalar vardı. Pek çok yerdeki dondurmaların tamamından çok çeşit çikolatalı dondurma vardı. Bayılmışım, hindistancevizli

** İtalya'nın dondurma, kahve, içki ve otobüs bileti satan kahveleri (ç.n.)

ve mangolu bir külah sipariş ettim. Üçümüz birbirimizinkinden otlandık, sonra da tekrar, başka çeşitlerden satın aldık.

Küçük bir meydanda durduk. Diğer  ocuk ortadan kayboldu, nereye bilmiyorum. Cheddarlı parçayla ikizlerden, seks ve seks yapmak istediği ikizlerden, yalnızca sarhoş insanların tartıştıkları şeylerden konuşuyorduk, ancak sarhoş değildik. Belki de dondurmayla kafayı bulmuştuk. Ne yaptığını sordum. “ ğrenciyim.” dedi. Kimyanın bir  eşidiymiş. Zavallı. Gerçi birisi ona striptiz işi önermişti. “Kabul etmedin mi?” diye sordum. “Hayır.” dedi. “Bir ara yapmıştım, bir zamanlar. Öğrenciyken.”

“Gerçekten mi?” diye sordu. Başımla onayladım. Diğeri geri geldi. Konuyu kapattık.

Onlar Trevi  eşmesi’ni görmek istediler. Aslında ikisi de daha önce görmüştü. Benim görmemi istediler. “Kaç kere Roma’ya geldin?” Kuşkulu kuşkulu. “Ve çeşmeyi hiç görmedin mi?” Yürüdük durduk. İyi giyimli çiftler aydınlık restoranlara giriyorlardı.

Çeşmede turist toplulukları vardı, neredeyse gece yarısı olmasına rağmen. Ucuz elektronik eşyalar satıyorlardı. Elllerinde g l goncalarıyla, en fazla kol altı hizasına gelen, kısa Asyalı kızlar. Su, bozuk para ve   ple doluydu.  eşmeye bozuk para atmak, Roma’ya bir gün sağ salim dönmenizi garantiler denir; şeker paketlerini atmak neyi gösterir merak ediyorum. Oradan ayrıldık.

Bir köprüden geçerek, nehrin kıyısında yürüdük. Her iki kıyıda da melek heykelleri vardı. Durduk, heykeller hakkında, Tiziano hakkında konuştuk. Nasıl erkeğin taşta, kadınınsa resimde daha iyi durduğundan.

Haritaya baktık, Vatikan’a doğru giden bir yola saptık. St. Peter’in dışında dikildik. Orada bir dikilitaş var, gökyüzünü gösteren tek bir iğne. Londra’da başka bir dikilitaş var. Mısırlılar  iftler halinde dikmişler, ama gariptir  ağdaş olan bizler onları dünya üzerine tek tek taşıyoruz. Bu minarenin yarısını ya da kilisenin

sadce ortasındaki yüksekliği dikmek gibi bir şey. “St. Peter’in kubbesine çıkabilirsiniz.” dedim. Çatıda rahibelerin çalıştığı bir hediye mağazası var; Vatikan’ın bir kartpostalını alabilir ve çatıdan postalayabilirsiniz. Bu, insanı durmadan şaşırtan dinin en güzel tarafı, bana sorarsanız.

Geri yürüdük. Kalıntıların etrafında dolaştık, parçalanarak taş halkalara dönüşen Roma sütunları. Bir şey –ne olduğunu hatırlamıyorum– bir şiiri hatırlattı bana ve onlara okudum. Onlar, çocuk televizyonundan bahsettiler. Cheddar bize *Singing Ringing Tree*’yi anlattı. Biz hatırlayamadık. Hiçbirisi çocukken *Küçük Prens*’i okumamıştı, o yüzden onlara hikâyeyi anlattım.

“Korkunç bir şey bu.” dedi Cheddar. “Tam çocuklara anlatılacak hikâye.”

Omuz silktim. Bir restoranın dışında park etmiş, her yanında ipek çiçekler olan bir scooter gördük. Korkunç, aşırı büyük ançuczli bir dilim pizza alıp paylaştık.

Hostele döndüğümüzde diğer çocuk uyumaya gitti. Cheddar ve ben oturduk, konuşup durduk, en çok da Brighton hakkında. Kâğıt bir peçetenin üzerine abuk subuk bir şeyler çizdim; peçeteyi sakladı. Sabah ilk iş Papa’yı görmek için Vatikan’a geri gitmekten bahsetti. İçerdeki papazın konuştuğu dilde düzenlense de, günah çıkarmak için kuyrukta beklemek, uzun sıralarda ayakta durmak. Gidip gitmeyeceğimi sordu.

“Uçağım saat sekizde.” dedim. “Biraz uyumam lazım.” Saat neredeyse beş olmuştu.

“Sanırım ben oturacağım.” dedi.

“Biraz kestirmen lazım, bu hızla gidersen ölürsün.”

“Daha günlüğümü yazmadım.” dedi. “Öldüğüm zaman uyurum.” Benimle kaldığım kata kadar yürüdü, e-posta adreslerimizi aldık, merdivenlerde dudaklarımızı birbirine dokundurduk.

Sonunda eve vardığımda ancak e-postalarımı kontrol edecek kadar uyanıktım. Dr. K'dan bir mesaj vardı, yakında İngiltere'ye geliyor ve beni görmek istiyordu. Önce uyumam lazım, sanki başka seçeneğim varmış gibi.

16 Mayıs, Pazar

Roma'ya gitmeden birkaç gün önce, ajanstan bir cevapsız arama ve menajerden bir mesaj aldım, dokuzdaki bir müşteriyi onaylamamı istiyordu.

Onu geri aradım. “Çok üzgünüm, iptal etmek zorundasın, daha dönmedim ben.”

“A doğru, şekerim. Anlarsın ya, bu adam çok hoş...”

“Hayır, gerçekten burada değilim. Ülke dışındayım. Pazartesi geç saatlere kadar dönmeyeceğim.” Tıpkı son birkaç haftadır telefon görüşmelerinde ve e-postalarda ona söylediğim gibi.

“Emin misin? Çünkü özellikle seni sordu.”

Evde olmadığımdan emin miyim? Evet, oldukça eminim. Tabii Kuzey Londra birdenbire, çiçek açan bitkilerle dolu, güneşli bir sahil mekânına dönmediyse. Olabilir de. “Korkarım öyle.”

“Yarın için randevu almayı kabul edip etmeyeceğini sorabilir miyim?”

Sağır mısın bayan? “Yarın yapamam. Pazartesiye kadar dönmeyeceğim.”

İç çekti. Tanrı aşkına... sanki adam benle evlenmek istiyormuş gibi. Ajanstan başka birisi de pekâlâ olur. Söyledim, olabildiğince tatlı bir şekilde. “Belki de bu işi biraz daha ciddiye alsan iyi edersin.” dedi edepsizce ve telefonu kapadı. On dakika sonra mesaj geldi: “İşi kaybettik.”

Ona bugün mesaj çektim ama henüz cevap alamadım.

18 Mayıs, Salı

Ah. Dünyanın en koca aptalına benziyor olmalıyım, aynı hayır kuruluşu için yardım toplayan üç genç de bana geldiğine göre, üstelik hepsi aynı cadde üzerinde. Üzgünüm çocuklar, sonuncuyu nasıl savuşturduğumu görmediniz mi?

Yardım toplayan: “Nerelisiniz?”

Ben: “Tahmin et.”

“Barnsley.”

“Üzgünüm değil. Sen nerelisin?”

“Barnsley.”

Yardım toplayan iki: “Adınız nedir?”

Ben: “Linda.” (Tabii ki, gerçek adım değil.)

“Harika, Lucy. Hayatları boyunca kaç insanın akıl hastalıklarından etkileneceğini düşündün mü hiç?”

“Hayır, fakat yakın geçmişe ilişkin hafıza sorunları artıyor anladığım kadarıyla.”

Yardım toplayan üç: “Britanya’nın kaçta kaç hayatlarının bir döneminde akıl hastalığına yakalanacak, tahmin edebilir misiniz?”

Ben: “Üçte biri. Bunu otuz saniye önce duydum, teşekkür ederim.”

19 Mayıs, Çarşamba

Gerçek adımlı ve telefonumu bilen bir müşteri var. Neden kimseyi görmediğimi sormak için aramıştı. Bir müdavim olduğuna göre, sonuçta, artık piyasada çalışmıyorsam, bunu bilmek önce onun hakkı değil miydi?

“Çekilmedim.” dedim. “Aksini mi duydun?”

Birkaç hafta önce aradığını ve menajerin tatilde olduğunu söylediğini söyledi. Ah, evet, çünkü tatildeydim, özür diledim. Sonra da dün aradığını söyledi. Ve senin belirsiz bir süre için gittiğini söyledi ve bana başka birisini önerdi.

Saklamaya gerek bile duymadan gözden mi düşmüştüm? Web sitesini kontrol ettim, profilim hâlâ orada duruyordu, gerçi sıralamada daha önce durduğu yerden aşağıdaydı. Önemli değil. Önümüzdeki hafta beni özel olarak tutmayı teklif etti. “Düşünürüm.” dedim.

20 Mayıs, Perşembe

Belle hakkında ihtiyaç duymadığınız, fakat merak ettiğiniz şeyler:

Şarkı söylemeyi çok severim

Yalnız olduğumda genelde müzik dinler ya da şarkı söylerim. Arkadaşlarım zalimce ve tekrar tekrar buna maruz kalmışlardır. Duşta her zaman şarkı söylerim. Bir keresinde kendimi kaybettim ve müşterilerden birinin banyosunda şarkı söylemeye başladım, çıktığımda kahkahalarla gülüyordu. Şarkı söylemeye bayılırım, fakat çok iyi bir şarkıcı değilim ne yazık ki.

Parfümü çok severim

Özellikle de citrus ya da lavanta kokusuysa. Başkalarında da (ufak dozlarda) kokusunu almayı severim.

Yiyeceklerin dokusunu tadına tercih ederim

Çiğ mantarlar, kiraz domates, sandviç turşusu ve sufle bunların hepsi dile iyi geliyor. Makarna, yerfıstığı ezmesi ve pişmiş havuçlar gelmiyor.

Yenilebilir mantarları zehirlilerden ayırabiliyorum (genelde)

Kabul ediyorum, bu beceri sık sık işine yaramıyor insanın. Yavşan otlarının pek çoğunu tanıyabiliyorum. Bunun ne insanlara, ne de hayvanlara faydası var.

Annemin en yakın dostu, doğacağım tarihi bilmiş

Ürkütücü.

Hayalimdeki akşam yemeği partisindekiler...

William Styron, Katharine Hepburn, sandaletler, Noel Coward, İman, kestane, Alan Turing, Margaret Mead, Dan Savage, meyveli kokteyller, Ryan Philippe ve bir zindan.

Bir ajanstan bağımsız çalışmayı gerçekten istemiyorum

Ne olursa olsun. Müşterileri iyice araştırıyorlar, telefon numaramı müşteriler (en azından çoğu) bilmiyor. Bu haliyle bile telefonda yeterince zaman geçirdim ve menajerin başkalarının yanında müracaatları kabul ederken gördüm. Burada anlatılanların dışında başka uğraşlarım da var. Kendi randevularımı ayarlamak buna engel olabilir.

Menajerden haber almadım hâlâ

En azından güneşli bir hafta sonunda beni hafife alacak inceliği göstermesini beklerdim ondan.

Je ne regrette rien*

Ders kitaplarına inanacak olursanız, bu beni psikopat yapar. Parlak dergilere inanacak olursanız, bu beni çağdaş bağımsız bir kadın yapar.

23 Mayıs, Pazar

Menajerle hâlâ kavgalıyız. O aramadı, ben de onu aramaya çalışmadım. Bu çeşit bir muamelenin, bütün menajerlerin kadınca silahlarının başlıca dayanak noktası olabileceğini anlıyorum, onu arayıp “Afedersin, ama kim olduğumu biliyor musun sen?” demeyi de hiç canım istemiyor.

Onu alıp yere çalma arzusuna karşı koymam lazım gerçi. Web sitesindeki profillerin yerlerinin, bazı kızları diğerlerinin üstüne çıkarmak için, arada sırada neden değiştirildiğini merak ederdim. Artık biliyorum sanırım.

Ahh, (göreceli) özgürlük. Manikür/ağda/ya da diğer randevulardan herhangi birini almak için hiçbir arzu duymuyorum. Yine de güneş açar ve ben de bahçeye bikinilerimle çıkarsam, üzerime çim biçme aletiyle gelen kişinin bağışlanması gerekecek.

Dün gece A3’ün evinden metro istasyonuna yürürken, olabilecek en korkunç şeylerle süslenmiş bir dükkânın önünden geçtim: Bebek ayağı yapıştırıcıları. Duvardan fırlamışlardı. Birisi lütfen beni, biyolojik üreme arzusu duymanın, zevkin sonunun geldiğini

* Fr. Hiç pişman değilim. (ç.n.)

işaret etmediğine inandırırın. Jel bebeklere hamile kalma korkusu yüzünden, bir kız vibratöründen bile soğuyabilir.

25 Mayıs, Salı

Hâlâ tek kelime bile yok.

“Çıkmak istiyorum.” diye homurdandım N.’ye. Menajerin bana koyduğu tavır sınırlarımı bozmaya başladı. Dışarıda bir sürü başka ekip var ama başka bir ajans arama düşüncesi hiçbir sonuç vermeyecekmiş gibi görünüyor. Hatta tarih öncesi bir CV çıkarıp iş tecrübesindeki boşlukların Büyük Kanyon genişliğinde görünmemesi için, nasıl güncelleyebilirim diye düşünmeye kadar varırdım işi.

“Tamam, fakat ayrılarak sadece kendine ihanet etmiş olma.” Gözlerimi devirdim. Orijinalliğin ödeme güçlüğünden daha önemli olduğu yaşları geçmedik mi biz? Tanıdığımı herkesin bir kariyeri, eşi, evi ya da emeklilik sigortası var. Ya da yukarıdakilerden birkaçı. Seçtiği kelimeleri sorguladım.

“Kendine ihanet etmenin tanımı nedir?” dedi. “Bedava yapmayacağın hiçbir şeyi para için yapma.”

“Tırnaklarımı yiyerek de çok zaman geçiriyorum.” Beklediğimden daha sert çıkmıştı kelimeler. “Sence bunda kariyer yapma şansım var mı?”

“İğneleyici konuşma.” dedi N. “Sana hiç yakışmıyor.”

Sonuçta, bir kadın için, umutsuzluk ânında gidebileceği bir tek yer var. Diğer her şey başarısız olduğunda, banka hesapları artıdan eksiye geçtiğinde, kredi limitine ulaşıldığında, kelimelerin dikkatlice seçildiği banka mektupları gelmeye başladığında, kadın sahip olduğu bütün sınırlara sarılmalı ve kaçınılmaz olan şey için duygularını bir kenara bırakmalıdır.

İş ilanları.

Önce ofis idaresiyle ilgili işlerle başladım. Genel bilgisayar bilgisi? Tamam. Organizasyon becerileri? Dolu. Kendini motive edebilme ve sıkı çalışma? Sayılır. Kendini adamışlık? Neye, toplantıları planlamaya ve mektupları fakslamaya mı? Zarfları yapıştırmak ve gelen telefonları aktarmak adanmışlık mı gerektiriyor artık?

Belki de bana göre değildir.

Onun yerine akademik görevleri incelemeye verdim kendimi.

İç karartıcı. Eğitim ne kadar yüksekse denk gelen başlangıç ücreti o kadar düşük gibi duruyor. A2'yle A4 akademisyenler ve benim, araştırma burslarının bazı güçler tarafından zeki insanların dünya sorunları üzerine düşünmelerine engel olmak için yapılmış karmaşık bir plan olduğuna dair şüphemi doğruluyorlar. Uğrunda saç saça baş başa savaşılabacak 5 bin sterlinlik bir burs dururken, neden politika ve diğer önemli meselelerle ilgilenilsin ki?

27 Mayıs, Perşembe

Gazeteler ve web siteleri Londra ekonomisinin şu üç şey üzerine kurulduğunu söyleseler de, pes etmemeye kararlıyım:

1. Reklam ilanları hazırlama ve yardımcı editörlük işi: Onu da yaptık, gördük... aslında, yapmadım. Onu da yapmayı, görmeyi denedik ve bilimsel yayınlardan *World Walrus Weekly*'ye kadar herkes tarafından geri çevrildim. Ülkenin en iyi pul koleksiyonu örgütleri beni bir ret mektubu ile bile onurlandırmadılar.
2. Geçici işler ve sekreterlik: Kesinlikle yaptım ve bir daha asla, ama asla yapmak istemiyorum. Bir borsa simsarının yanında fatura mektuplarını yapıştırmaktan hissizleşmiş parmak uçlarını yeniden ziyaret etmek, üzerinde düşünüleme-

yecek kadar iç karartıcı bir yazgı. Birinin kızının okul üniformasını kuru temizlemeden almak zorunda kalmak, bok fantezilerini çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

3. Fahişelik: Lanetlenmek.

Bu işte kalıp bağımsızlığı seçebilirim. Kazandığımın üçte birini bir ajansa bırakmak zorunda olmayacağım anlamına gelir bu. Diğer yandan kendi müşterilerimi kontrol etmek, gündüz ve gece her saat telefonumun çalması, bir portföy hazırlamak, güvenlik ayarlamak ve... oh. Tek başıma yapamayacağım kadar fazla iş. Bırakın diğer bakım işlemlerini, ağıdayı planlamak için bile yeterince zaman olmuyor.

29 Mayıs, Cumartesi

Mektuplar. Başvurular. İndir, yazdır, doldur. Belki de asla cevap alamayacağım mektuplar için zarf ve pullar. Ve ardından, dün öğleden sonra, personel bölümünden bir telefon. Beni iş görüşmesine çağırıyorlar. Almayı çok istediğim bir iş.

Kısa listedeymişim. Ve listenin çok kısa olduğunu da biliyorum. Şansım yüksek.

İşte bu kadar, oyundan çıktım artık.

Ajansın sitesindeki profillerden, birçok kızın –belki çoğunluk değil ama büyük bir kısım– Birleşik Krallık’tan olmadığı anlaşılıyor. Doğu Avrupa, kuzey Afrika, Asya. Britanya gümbür gümbür seks işçisi ithal ediyor.

Bu işi yapma nedenlerini sormuyorum. Beni ilgilendirmez. Beni ajansla çalışmaya kimse zorlamamıştı, umarım onları da öyle. Ajans gerçekten, kötü niyetli bir pezevenğin baskısı altında ezilen yasadışı işçilerin çalıştığı bir ahır olsaydı, bu kadar çok yerel kız tutmazlardı.

Yoksa tutarlar mıydı?

Tüm bunlar bir yana, aslında benim de şu Ürdünlü ya da Polonyalı kızlardan çok farklı bir pozisyonda olmadığımı anlamış durumdayım. Belki öğrenci vizesiyle gelmişlerdi ve fazla borçları vardı. Büyürken bir ara, sıkı çalışmanın ve eğitimini tamamlamanın makul bir kariyer olduğu ima edilmişti – garanti edilmemişti, bunu anlayabiliyorum, ama ima edilmişti. Şimdi artık, altı aylık dergilerdeki resimlerin renklerini düzeltme işinin ya da anacadede bir mağazada yönetici yardımcılığının kariyerim için daha iyi bir hareket olup olmadığını merak ediyorum. Ve diğer yüzlerce meczunla aynı değersiz artıklar için rekabet ediyorum.

Fakat şu an için, ütülenecek gömleklerim ve endişelenecek görüşme sorularım var.

31 Mayıs, Pazartesi

Trenc yetişmek için erken kalktım. Bu sadece hakkındaki söylentileri duyduğum veçhesiydi Londra'nın: Takım elbiseli erkekler ve kadınlar platformları dolduruyor, tıkiş tıkiş vagonlarda bir yer bulmak için bekliyorlardı. Çoğu hafif sersem duruyordu, tam uyanmamışlardı; diğlerleri belli ki erken kalkmış ve günlerini en ince ayrıntısına kadar planlamışlardı. Yeni makyaj yapmış kadınlardan bazılarının sekizde kendilerini bu kadar toplamış görünmek için, dört buçukta kalkmalarının gerekip gerekmediğini merak ettim.

Tren zamanında vardı, işyerini tahminimden daha az yürüyerek buldum. Bir fincan çay içmek ve öncesinde zaman öldürmek için sokağın köşesini dönünce bir yere girdim. İngilizcesi en fazla çat pat olan bir kadın içeceğimi, çay daha demlenmeden ve ben onu durduramadan sütü dökerek hazırladı. Caddeye bakan pencereyi gören küçük bir masaya oturdum. Etrafımdaki herkes, inşaat

işçilerinden yöneticilere kadar herkes, önündeki gazeteye eğilmişti. Benim gazetem yoktu, dışarıdaki insan trafiğine baktım.

Vardığımda, iş görüşmesine gelen diğer iki kişi oradaydılar. Kendimizi tanıttık, bizi bir araya getiren sosyal ve profesyonel bağlantılar hakkında kısaca konuştuk. Ardından tek sıra halinde bir odaya girdik, görüşmeyi yapacaklarla birlikte birbirimizin kısa tanıtımlarını izledik. Sonrasında ilk odaya geri gönderildik ve doğru düzgün bir görüşme için her seferinde tek kişi olmak üzere içeri çağırıldık.

İlk aday, koyu sarışın, tombul suratlı bir kızdı. Kız sorguya çekilmek için çıktığında, diğer aday bitik halde gülümsedi bana. “Seni gördüğüm anda hiç şansım olmadığını anladım.” dedi. Ben de benzer bir şey düşünmüştüm, benim eğitimim ve referanslarım daha iyi olsa da, onun iş tecrübesi kıskanılacak kadar iyiydi.

“Aptallık etme.” dedim. “Herhangi birimizi alabilirler.” İkimizden birini diye düzelttim içimden, diğer kızın hiç şansı olmadığı neredeyse kesindi çünkü. Eğitimi ancak uzaktan ilgiliydi, tecrübesi yoktu ve içeriği de çok etkileyici olmayan sunumu sırasında kelimeleri ağızda gevelemiş, zorlanmıştı. İkinci aday görüşme için gitti, ardından da çıkıp gitmiş olmalı çünkü odaya geri gelmedi.

Görüşme için odaya girdiğimde zaten terlemeye başlamıştım. Masaya doğru yürüme, diye düşündüm. Bir şey düşürme. Diğer tarafta üç kişi vardı: Uzun ince bir adam, yaşlıca gözlüklü bir beyefendi ve koyu renkli, kısa saçlı otuzlarında bir kadın.

Soruları sırayla sordular. İşbölümü kısa süre içinde belli oldu: Yaşı daha büyükçe olan adam çok az soru sordu, belli ki daha tecrübeliydi. Uzun adam kişiliğe ilişkin sorular sordu, alışılagedik şeyler – zayıflıklarımın ne olduğunu düşündüğüm ve beş sene içerisinde kariyerimi nerede gördüğüm gibi. Daha genç olan kadına teknik sorular kalmıştı ve ben en çok bunlardan korkuyordum,

fakat soruların hepsine cevap vermeden önce düşündüm. Bazı noktalarda, cevap hazırlamamın onları cümlelerin başında beklemelerine yol açtığını fark ettim, ama avare avare gezinmektense doğru dürüst cevap vermek daha iyidir diye düşündüm.

Görüşme bittiğinde, üçü benim yanımda ayakta durdu. Seçim oldukça kısa sürede yapılabilir, dediler, birisinin çok çabuk başlamasını istediklerine göre. Önümüzdeki birkaç gün içerisinde bir telefon ya da mektup bekleyebilirdim. Son aday ben olduğumdan, onlar da odadan çıktılar. Yaşlı adam ve genç kadın ofislerine giden hole dönüp gittiler. Uzun adam beni girişe kadar geçirmeyi teklif etti. Asansörün önünde konuşmadan durduk. Gülümsedim. “Sizi üç sene öncesinden bir konferansta görmüştüm.” dedi. “Et-kileyici bir sunum.”

“Teşekkür ederim.” dedim. Ne boktan. Günün erken saatlerinde verdiğim sunumun çoğu ondan değiştirilerek hazırlanmıştı.

Sessiz halılı koridorlardan geçtik. Kendi çalışmaları hakkında konuşmaya başladı, bu konuda tutkulu olduğu açıktı. Tutkulu insanları severim. Onu yönlendirici sorular sordum, aslında onunla hemfikir olduğumu açıkça belli ederken tartışmanın hatırına karşı görüşteymişim gibi yaptım ve sonunda taksi gelip beni tren istasyonuna götürene kadar benimle durakta bekledi. Elimi içtenlikle sıktı ve kapıyı benim için kapattı. Taksi yola çıkarken, onun hâlâ kaldırımın kenarında durduğunu görebiliyordum.

Kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Bu iyiydi, diye geçirdim aklımdan. Artık benim tarafımı tutan biri var.

Haziran

Belle'in Londra Seks Piyasası Rehberi

Orospu

Hayat kadını, fahişe, telekız, sevgisi satın alınabilen kadın, orospu. Bu terimlerden birinin diğerinden daha az ya da çok alçaltıcı olduğunu sanmıyorum. Bir etiket sadece; ister uyun, ister dalga geçin. Başka birisinin orospu için koyduğu lakaba kızmanın modası çoktan geçti. Politik açıdan doğruculuk fazlasıyla 90'lardan kalıma. Geçinmek için seks satıyorsun; ne bekliyordun ki, "erotik eğlence danışmanı" adına fatura kesilmesini mi? "Seks terapisti" fena olmazdı, gerçi.

Kserkses

Kserkses milattan önce beşinci yüzyılda yaşamış büyük Pers kralı. K'le başlayan daha iyi bir konu gelmedi aklıma.

Gençlik

Bu işte genç olmak daha iyi. Bu bozulmaz bir kural – tabii kırkın üzerinde değilseniz, o zaman ajans edepsiz nine faktörünü artırmak için sağlam bir on sene ekleyecektir. Ancak profiliniz yaşınızı doğru göstermeyecektir. Aktrisler otuzu geçtiklerinde bile genç kız rolü oynamaya devam edebiliyorlarsa, siz niye yapamayasınız? Fakat kime hangi yalanı söylediğinizi hatırlamak ve aldatıcı görüntüyü korumak size kalmış. Müşteri bir hayal için para ödüyor, John Major'ı bölgesindeki seçmenleri arasında tutacak kadar yaşlı olduğunuzu ağzınızdan kaçırmak pek iyi bir fikir olmayabilir. Özellikle de adam İşçi Partisi'nden bir milletvekiliyse.

Fermuarlar

Birisi bir keresinde benden, sadece dişlerimi kullanarak kendisini soymanımı istedi. Prensipte bu ilginç bir görevmiş gibi gelse de, sadece ağzınızla açamayacağınız bir tek şey var, o da bir erkeğin fermuarı. Kendi fermuarınızı çekerken, nasıl tepeden sımsıkı tutmanız gerektiğini bilirsiniz? Bunu ellerinizi kullanmadan yapamazsınız. Sadece pantolonunu çıkarmak sekiz dakika aldı, fakat havamızı tamamen kaçırdı.

Angel aradı. Şaşırdım; onu arada sırada uzaktan görüyordum ve ondan bir daha asla haber alamayacağımı düşünmüştüm.

Ağlıyordu. Bense taksinin içindeydim ve arabanın gürültüsünden onu duyamıyordum, fakat o da gürültülü bir yerdeymiş gibi geliyordu sesi, cadde üzerinde ya da metro istasyonu girişinde mesela. Bir arkadaşım ile buluşmaya gittiğimi, ama sohbet etmek isterse beni sonra arayabileceğini ya da bir kahve için uğrayabileceğini söyledim.

O da uğradı. Gülümsedi ve içeri giriverdi, daha sakın ve kendini toplamış görünüyordu, fakat dağılmasının an mesclesini olduğunun farkındaydım. Vc muhteşem şekilde de dağıttı. Birisi tarafından yeni terk edilmişti. Bir ilişkisi –itiraf etmeliyim birisiyle çıktığından bile haberim yoktu– bitmişti, e-postayla.

Çok şaşırmıştım. “Sana kimc böyle davranamaz, ne olmuş olursa olsun.” diye cilve yaptım ona. Bir *cafetirér*’e* sıcak su dök-tüm, demlendirdim, belki de fazla demlendirdim, üstten bastırdım ve ona buharları tüten bir kupa kahve doldurdum. “Kimdi öyleyse?” dedim hafiften merak ederek.

“Bilmiyor muydun?” diye sordu, yüzünde gözyaşlarının bıraktığı izlerle, yukarı bakarak. “Güleceksin bana.” İlk Randevu’ydu.

Allah kahretsin.

“Ve en kötü tarafı da, hâlâ sana abayı yakmış vaziyette.”

Allah daha da kahretsin. Diğer nedenlerin arasında, sadece bir anı, o da oldukça eften püften bir anı, yüzünden sepetlenmiş birisini nasıl teselli eder insan? “Çok üzgünüm.” diye fısıldadım.

“Sen her şeyi iyi yapıyorsun, yetencklisin.” diye sızlandı. “Bilmiyorum işte, ben insanları hayal kırıklığına uğrattıyorum.”

“Kendini suçlamamalısın. Başka birisinin sende hayal kırıklığına uğraması onun kendi sorunu.” Birini yatıştırmak için iğrenç

* Filtre kahve için kullanılır. (ç.n.)

bir yöntem, biliyorum, ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu kadın bir arkadaştan çok bir tanıdıktı, hem de gerginlik yaratan bir tanıdık. Ama onun için üzüldüm. Bu denklemin her iki yanında da bulunmuştum.

3 Haziran, Perşembe

Birkaç hafta önce postadan bir davetiye geldi. Ne yapacağımı bilmediğim için henüz cevap vermedim.

Bir arkadaşın nişanını kutlamak üzere şehir dışında bir hafta sonu ve bahçe partileri, kamp ateşinin başında bir ağızdan söylenen sarhoş şarkılarıyla iyi vakit geçirileceğini vaadi veriyor. Hiç düşünmeden oraya giderdim, ancak bir şey var. Delikanlı.

Onun davet edilmemiş olması ihtimali çok düşük. Eski sevgilerimin çoğunu umursamam, fakat bir süre önceki birbirimizi neredeyse kaçırdığımız şu partiden beri ondan tek kelime bile duymadım, esrarlı arabadan hiçbir iz yok ve o yüzden de benim için hâlâ üzülüyor mu, benden nefret mi ediyor, yoksa beni tümünden unuttu mu bilmiyorum. Ve hangi sonucun en kötüsü olduğuna da karar veremiyorum.

Müstakbel gelini arayıp sormak en fazla bir dakikamı alırdı, ama bu endişelerime dikkat çekecektir ve bu çifti biraz olsun tanıyorsam, diğer insanların rahatsızlıkları onların eğlencesidir. O yüzden bir şey söylememek en iyisi.

Gerçi şehir dışında bir hafta sonuna kesinlikle ihtiyacım var ve gitmek için en iyi fırsat da bu, şu âna kadar.

6 Haziran, Pazar

N. ve A3'le iş görüşmesini inceden inceye analiz ettik. N.'nin ne okuduğum konusunda hiçbir fikri yok, ama beni şaşmaz bir şekilde destekliyor ve işin benim olduğuna da inanmış durumda. A3,

diğer yandan, benzer bir alanda çalışıyor ve söylemem lazım, cı iyi koşullarda suratsız.

Sanki kendime ait melek ve şeytan figürlerim varmış gibi hissediyorum, tıpkı çizgi filmlerdeki gibi. Gerçi toplam iki yüz küsur kiloyu omzumda taşıma düşüncesi insanı kakhahalarla güldürmeye yeter.

8 Haziran, Salı

“Seni en azından bir düşünmeleri lazım.” dedi N. “Bir keresinde New Castle’a iş görüşmesi için gitmiştim, daha eve dönmek için trene binmeden beni arayıp reddettiler.”

“New Castle’a niye gidiyordun ki?” diye sordum.

N. bana tuhaf tuhaf baktı. “Sen boş ver onu.” dedi. “Konu şu, daha sabırlı olmak zorundasın. Zamanı gelince sana haber veriler.”

Büyük olasılıkla haklı. Ama bu kaygılanmama engel değil. Daha iyi bir sunum yapabilir miydim diye merak ediyorum ya da sorularına daha ustalıkla cevaplar verebilir miydim? Kıyafetim ya da tavrımla ilgili bir şey onlara itici gelmiş olabilir mi? Diğerlerinin yanında nasıl durdum acaba? İşi alırsam, uyum sağlayacak mıyım, yoksa onları hayal kırıklığına mı uğratacağım? Orada çalışan uygun bir erkek var mı acaba?

9 Haziran, Çarşamba

İş görüşmesiyle ilgili benimle temasa geçmemelerinin nedeni şunlar olabilir:

- Başka birisini almaya karar verdiler ve bana haber vermeyi unuttular.
- Beni işe almaya karar verdiler ve bana haber vermeyi unuttular.

- İş önce başkasına önerecekler ve diğer başvuruları geri çevirmeden önce ondan cevap bekliyorlar.
- Başarılı adayla (mesela ben) temasa geçmeden önce diğer başvuranları geri çeviriyorlar.
- Mektup postada kayboldu.
- Mektup postada kaybolmadı, ama yanlış bir eve teslim edildi.
- Mektup yanlış eve teslim edildi ve orada yaşayan kişi kapıya giderken birdenbire öldü, ne onu ne de mektubu henüz kimse bulmadı.
- Mektup yanlış adrese teslim edildi, orada oturanın bir köpeği var, mektubu o yedi.
- Mektup bana teslim edildi, fakat zekâmın keskinliğini test etmek için kumazca, her gün kapıma gelen diğer binlerce el ilânına benzetilmişti ve ben de yanlışlıkla attım.
- Mektup bana teslim edildi ve aniden atomlarına ayrıldı.
- Mektup bana teslim edildi ve hemen ardından akut bir kafa travması geçirdim, hem mektup hem de travma hafızamdan silindi.
- Ve beynim silinen bölümleri doldurdu, o yüzden bunların hiçbirisini hatırlamadığım gibi, anılarımda gizemli boşluklar da yok.
- İş görüşmesini hayal ettim.
- Mektup gönderilmedi.
- Daha karar vermediler.

10 Haziran, Perşembe

Daha fazla beklemeye dayanamadım. Personel bölümünü aradım. Hattın diğer ucundaki kadın nazik biriydi, gerçi iş referans numarasını üç kere vermek zorunda kaldım ama. Özür diledi – anlaşılan bir karar verilmiş olmasına rağmen, iç postayla ilgili birtakım sorunlar yaşanmıştı ve mektuplar postaya verilememişti. O gerekli bilgiyi bulmaya çalışırken ben sol elimin parmaklarını kemirdim.

“Ah, işte buyurun.” dedi. “İşi aldınız gibi görünüyor.”

Kalbim yerinden oynadı. Sırıttım. “Gerçekten mi?”

“Adınız Louisc, değil mi?”

Ve aynı hızla mide çukuruma geri düştü. “E, hayır.” Tombul suratlı kız. Benim yerime onu nasıl seçerler?

“Ah, üzgünüm!” diye kıkırdadı. “Korkarım başarılı olamadınız öyleyse.” Ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Dr. K.’den bir telefon, gelecek hafta anne babasını ziyaret ediyor ve arabayla kuzeye, yanıma gelmek istiyor. Sanırım şu andaki durum, bana en azından biraz boş zaman bırakıyor. Her işte hayır vardır filan işte. Ve o nişan partisine de kesinlikle gidiyorum. Alkol ve flört kadar hiçbir şeyde, yaralı bir egoyu teskin edecek tılsım yoktur.

Öyleyse bütün bir hafta sonu yokum. Murphy kanunu: Şehir- den kaçışınız yoksa günler fırın gibi sıcak ve güneşlidir; kırsal yarımküreye adımımı attığım anda bardaktan boşanırcasına yağacaktır. Üstelik açık burunlu ayakkabı ve beyaz pantolon giyiyor olacağım. Bu hafta sonu sevimsiz bir havayla karşılaşsanız, bunun tamamen benim suçum olduğundan emin olabilirsiniz.

13 Haziran, Pazar

Eski sevgilinizle seks yapmanın faydaları:

- İlk seferinde çıplak nasıl görüldüğüne şaşırma ihtimali yok. O korkunç ben bıraktığınız yerde duruyor.
- Beceriksizce onu nasıl bulabileceğinizi sormak zorunda değilsiniz. Onu nasıl bulacağınızı bilmiyorsanız, bu kazayla olmamıştır.
- Hassas noktalarınızın nerede, kaç tane olduğunu, ne kadar süreyle basılacağını ve yana doğru mu, yukarı aşağı mı, yoksa küçük daireler çizilmesi mi gerektiğini bilir.

Ve sakıncaları:

- Artık bir arada olmamanızın bir nedeni, hem de iyi bir nedeni vardır büyük olasılıkla.
- İçinizden biri bunun ilişkinin tekrar başladığı anlamına geldiğini düşünecektir.
- Arkadaşlarınızın hiçbirine bunu, dünyanın en büyük aptal durumuna düşmeden söyleyemezsiniz. Sonuçta, ayrılık sonrasında size katlanan onlardı, haksız mıyım?

Allah kahretsin. Şimdi bir kafa/duvar yakınlaşmasına gireceğim. Aklım başına gelince geri dönerim.

14 Haziran, Pazartesi

Evet, öyle, seks. Hem de tüm samimiyetimle bir daha asla seks yapmayacağıma inandığım birisiyle.

Delikanlı. Lanet olasıca Delikanlı.

Hâlâ toparlamaya çalışıyorum. Belalı bir durum. Beni Londra'ya arabayla bıraktı ve şimdi de gitmiyor. Fakat şunu iyice belirtmek isterim, en azından hafif çakırkeyif seks sonrası parlak dönem bitip o korkunç Aman-Tanrım-ıkrar-olamaz perdesi inmeden önce, iyiydi.

İyiden de iyiydi. Göğsüme oturdu ve ağzımı s...kti, beni arkadan, yukardan ve aşağıdan götürdü. Gülümsedim ve dilini bu kadar iyi kullanmayı nasıl öğrendiğini sordum, ona püf noktalarını gösteren dâhi bir kaltak olduğunu düşünerek. “Bilmiyorum,” dedi. “onu çok fazla düşünüyorum sadece.” Daha sıkı, daha hızlı ve normalden daha uzun geldim ve kısa bir an için, “Asla aptalca bir şeyler söylemezse, bununla da gayet mutlu olabilirdim.” diye geçirdim aklımdan.

Murphy'nin iki numaralı kuralı: Bunu düşünmemle birlikte otuz saniye içinde, ağzını açıp aptalca bir şey söyleyecektir. Ve de

dışarısı yağmurluydu, o yüzden daireyi boşaltıp etrafta dolaşmak ve onun gittiğinden emin olacak kadar zaman geçtikten sonra geri dönmek için bir mazeret de uyduramadım.

15 Haziran, Salı

Eski sevgiliyle seksin hiçbir nedeni yok, sadece ne kadar daha sürecek, çabuk bitebilir, çabuk çıkıp gidebilirim. Eski sevgililerimin çoğu arkadaşlarım ve arkadaşlarımin da çoğu eski sevgililerim ve kural olarak sonradan onlarla yatmam. Fakat bir-iki tane izini kaybettiğim var, genelde ilişkide, üzerine ilişki kurulacak pek az şey olduğundan ve bu da onlardan birisiydi.

Dün giderken, beni arkadaşlarımla bulaşacağım yere bırakmayı teklif etti, şükürler olsun, diye düşündüm, bu kendi yoluna gidiyor demek, umarım hiç dönmemek üzere. Gidemeden gerçi, üzerimde para olup olmadığını sordu. Yoktu. Çalıştığım zamanlar dışında, Kraliçe'den bile daha az para taşırım. Yolumuz para çekme makinesinden geçecek şekilde sürdü arabayı, böylece ona aldığı domateslerin parasını verebilecektim. (Not: Kendi yediği domateslerin yerine aldığı domateslerdi bunlar. Böylece, kendi domateslerim için iki kere para ödüyordum.)

Arabadan kafamı sallayarak çıktım. Makineye yürüdüm. Yepyeni bir onluk çektim –domatesler bu kadar tutmamıştı, ama belki kendi tuvalet kâğıdım için de ek ücret talep edecekti– ve arabaya geri gittim. Parayı eline koydum, kapıyı kapattım, yürümeye devam ettim.

Bir dakika sonra bir mesaj geldi. “Benzin dolduruyorum, hâlâ seni bırakmamı istiyorsan. Geri gel ve benimle buluş.”

Cevap vermedim. Aradı. Beni bırakmasını istiyor muymuşum, diye sordu. “Evet, normal biri gibi davranabilirsen.” dedim. Gittiğim yönü tarif ettim, beni arabayla götürmek istiyorsa, gelip beni alabilirdi. Bir dakika sonra tekrar aradı. Yolun sonunda olduğunu ve beni görmediğini söyledi. “Hâlâ yürüdüğüm içindir.” dedim.

Kapattım. Tekrar aradı, nerede olduğumu sordu. Yürüdüğüm yolu, biraz önce geçtiğim binayı ve gittiğim yönü tarif ettim. Kapatdım.

Başka bir mesaj yolladı. “Bu çok aptalca. Bütün yol boyunca en fazla on metre arkadaydım. Ve her zamanki gibi, tam tahmin ettiğim gibi oldu.”

Bir dakika sonra, arabası sağ tarafıma yanaştı. Yürümeyi bıraktım. Uzandı ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

“Mesajını yeni aldım.” dedim.

“Ve?” dedi.

“Güle gülc.” Kapıyı sertçe kapattım ve yürüdüm. Birisi korna çalana kadar oyalandı ve bir sonraki kavşaktan dönüp gözden kayboldu. Ve işte bu kadar. Kulaklıklarımı taktım. Sonraki şarkı kapıdan çıkıp giden birisiyle ilgiliydi. Kendimi iyi hissettim ve öyle sıkı gülümsedim ki, gözlerimden yaş geldi.

16 Haziran, Çarşamba

Dün gece geç saatte bir telefon geldi. İşle ilgili değil – Al bir çeşit kriz yaşıyordu ve kız arkadaşı da ortalarda yoktu. Dört cevapsız arama ve saçma sapan da bir mesaj bırakmıştı. Aramaya çalıştığım da doğrudan telesekreter çıktı. Erkekler. Geç olmuştu, fakat kendimi Londra metrosunun insafına bırakıp onun evine gittim.

Benimkiyle Al’in evi arasındaki rotada iki kez tren değiştirmek gerekiyor. Ve gecenin o saatinde son treni kaçırmaktan ve Earl’s Court’da elimde bir bilet ve belirgin şekilde nerede olduğumu bilmez halde kalakalmaktan korkarım.

Metro, açık farkla, şu âna kadar icat edilmiş en anti-sosyal ulaşım yöntemidir. Otobüste, diğerlerini mikroplarınızdan kafalarının arkasına hapşırarak koruyabilirsiniz. Metrodaysa, buradan Uxbridge’e kadar her balgamlı hastalık taşıyıcısıyla aynı solunum alanını paylaşmaya zorlanıyor insan. Ve hiç tanımadığınız insan-

larla koltukaltı-burun yakınlığında olmanıza ve bir Crichton* romanından daha çok virüsünüz karışmasına rağmen, Gözlerinizi Dikip Bakamazsınız.

Normal koşullarda bu zor bir şey değil. Şehir sakinleri birer Değer Biçen Bakış ustasıdır, bu şekilde bir kişi görüş alanına girdiği anda ölçülür ve reddedilir. Fakat engibeli bir yol üzerinde, Doris Hill'e savrularak giden bir metal kutunun içinde kısıp kaldıysanız, kelimenin tam anlamıyla gözlerin kaçacak hiçbir yeri yoktur. Gözlerinizi dikmek zorundasınız. Fakat yapamazsınız. Bu yüzden kitaplar çok tutuluyor; size arkasına saklanabileceğiniz bir kalkanın yanı sıra, parmaklıklara tutunup *Metro*'nun koridorda oluşturduğu yığınlar üzerinden tökezlememiz için bir mazeret de veriyor.

District hattı trenini beklerken birisinin bana baktığının farkındaydım. Saatimc bakıyormuş gibi yaptım ve rayları aşağı yukarı inceledim. Takım elbise giymiş gençten bir adamdı. Muhtemelen aylak aylak platformdaki herkesi inceliyordur. Olabilir. Düş almamıştım, uykusuzdum ve büyük olasılıkla dönüp bir daha bakmasına değmezdim.

Tren geldi. Oturdum. Adam karşıma oturdu. Bir daha mı baktı? Hayır. Oralı olma. Eline baktım. Güzel, biçimli bir eldi. Çok çekici. Başımı yandaki tırabzana dayadım.

Görüş alanımın çemberinde benim tarafıma birkaç kere daha baktığını görebiliyordum. Kesinlikle gerekmediği kadar çok. Fakat zarar verecek bir tipe benzemiyordu. Belki de neden dışarıda olduğumu merak ediyordu, benim her zaman yaptığım gibi. Muhtemelen sarhoş. Gecenin bu saatinde kim takım elbisesiyle metroda ayık gezer?

Başımı kaldırdım. Mavi gözlerini bana dikmişti. Ağırbaşlı. Kendimi tutamadım ve deli gibi sırttım. Gülümsemeden durdu. İkimiz birden çabucak başımızı başka tarafa çevirdik.

* *ER, Jurassic Park* ve *Sphere*'in yaratıcısı olan yazar (ç.n)

Ay, diye düşündüm. Sersem budala. Fakat elimde değil; beklemediğim anda, birisi bana bakarsa, gülerim. Tam bir salak gibi görünmüş olmalıyım.

İki durak. Başını tekrar benim tarafıma çevirdi. Ona baktım. Gülümsedim. Dilimi çıkardım.

Kahkaha attı. Tekrar başını çevirdi.

Pekâlâ. İki durak daha. İkimiz birden alenen başka tarafa bakıyorduk. Oldukça açık göz-kaçırma aslında. İneceğim durak geliyordu. Gerindim. Bana baktığını görebiliyordum, ama bakışına cevap vermeyi reddettim. Ne yapacaktı? İnerken el sallayabiliyordum. Bir şey söyleyebilirdim.

Ayağa kalktım. Tren istasyona girdi. Kapılar açıldı. Hadi, en azından başınla selam ver, diye düşündüm. Ardından da takip et beni, takip et beni diye. Platforma adım attım. Hayır, bekle, takip etme. Etmedi. Takım elbisesini giymiş, eve giden sarhoş bir adam sadece. Tren gecenin içine doğru ilerledi.

(Al iyiymiş, bu arada. Biraz yorgun ve hassas sadece. Bunu söylerken sarhoştur demek istiyorum.)

19 Haziran, Cumartesi

Bir gece kulübünün barında bir kız arkadaşım, C.'yle, dikiliyorduk. N. bizimle daha sonra buluşacaktı, ama geç kalacağını söylemek için mesaj çekmişti. İçkilerimizle barda durduk, havalı bir şekilde kimseyle göz teması kurmuyor ve DJ'in yaptığı korkunç, kalitesiz müziği tamamen görmezden geliyorduk.

Adamın biri sarsıla sarsıla bizim tarafa doğru geldi. "Söyleyin bayanlar." dedi, bu kadar sarhoş olmak için biraz erken değil mi diye düşündüm kendi kendime. "Arkadaşımdan doğum günü, yani, hemen orada duruyor işte..." Karman çorman suratlar kalabalığını işaret etti.

C. kibar gülümseme maskesini takmaya başlamıştı. Birinin bize yazılmasını beklemediğimiz açık değil miydi?

Fakat küçük beyin aklındaki yazılmak değildi. “Kendisi merak ediyor, acaba ona memelerinizi gösterir miydiniz?”

C.’nin maskesi bozulmadı. “Üzgünüm, hayır.” dedi, kibarca gülümseyerek ve kokteyline geri döndü. Ben yılışık yılışık sırtı-tım.

“Emin misiniz bayanlar? Sonuçta bu onun doğum günü.”

“Hayır.” dedim, daha az kibar bir şekilde ve başımı çevirdim. C. ve ben, birer içki daha söyledik. N. de çok geç kalmıştı. Müziği bastırarak konuşmaya çalıştık, müzik şimdi daha da yüksekti, onu bastıramadık ve sonunda birbirimize belli belirsiz gülümseyerek dikildik. C., dokunulması kazağının kürklü saçaklarıyla oynadı.

Bize doğru iki adam daha yalpalayarak geldi. Onlara doğru yarım yamalak döndük. Aynı genç adam ve bir başkasıydı. “Selam bayanlar.” dedi, ikinci adam. Bana öyle geliyor ki, erkekler kadınlara sadece şövalyelik taslayacakları zaman bayan diyorlar. “Bugün benim doğum günüm, acaba ikiniz bana memelerinizi gösterir miydiniz, lütfen?”

Yani. Lütfen dedi en azından. C.’nin maskesini çözmek imkânsızdı. “Hayır.”

“Hayır.” diye yankılandı sesim.

“Emin misiniz?” diye sordu, sahte bir yalvarma ifadesi takınarak.

Bu hiç işe yarıyor mudur, diye merak ettim. Para bile teklif etmedi, Allah aşkına. Demek ki, kadınların bedavaya orospu gibi davranması bekleniyor ve bu iyi bir eğlence olarak görülüyor, bu arada gerçek fahişeler alay ve nefret konusu oluyorlar. İnsan bunları biraz düşünür.

“Hayır.” dedi, çocukların gerisinden bir ses; ikisinden de bir kafa daha uzun boyuyla N’ydi bu. İkisi de toz oldular.

N., beni ve C.’yi eve bıraktı. C. genç biri, neredeyse bir genç kız. Aslında yirmili yaşların ortalarında, ama on sekizinde gibi davranıyor. Şu sevimli kızlardan.

Evlilikten bahsediyorduk. N.'nin durumunu merak ediyordu, neden hâlâ bekâr olduğunu. Bir gün evlenip çocuk yapmayı isteyip istemediğini sordu. “Hayır.” dedim. “Ben de istemiyorum.” dedi.

“Oh, sen dayanamazsın.” dedi, N. ona. “Doğru adamı bulacaksın ve kendiliğinden olacak her şey.”

Diklendi, ama N.'yle tartışmadı. “Ee, benim geleceğim hakkında ne düşünüyorsun, öyleyse?” diye sordum N.'ye. “Evde mi kaldım?”

Yola baktı. Kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyordu. “Bence sen kendi yolunu seçtin ve kimsenin karışmasını istemiyorsun,” dedi. “Özgürlüğün her şeyin üzerinde değer biçiyorsun. O yüzden evet, öyle olmak istiyorsan olursun. Fikrini asla değiştirmezsin demiyorum, fakat bunun için çok olağanüstü bir adam gerekiyor ve yine de uzun süre bekâr kalmak isteyeceğini sanıyorum.”

20 Haziran, Pazar

Yatağıma devrilmiş kitap okuyordum. Telefon çaldı. Dr. K.

“Yolun başı mı demiştin?”

“Yolun sonu.”

Aslında, hangisinin ne olduğundan hiç emin olamadım, fakat numarayı görmediyse muhtemelen yanlış taraftadır.

Bir dakika sonra kapıya vuruyordu. “Yolun sonu muymuş?” diye sırıttım. Gülümsemesi hatırladığımdan daha güzeldi. Tek çantası ve eski mavi bir arabası vardı. “Ağabeyimin.” dedi. Onu içeri aldım.

Çantasını kanepenin yanına attı. Ah, diye düşündüm. Birkaç yastık ve battaniye çıkarmalıyım. Benimle uyuyacağını tahmin ettiğimi düşünmesini istemem. Birbirimize dönük durduk, bir şey söylemeden, sadece gülümseyerek.

“Ee.”

“Ee. Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

“Yürüyelim bakalım.”

Saatlerce dolaştık. Güneş ağaçların arkasında batana kadar saat farkına bile varmadım. Ailesinden, işinden bahsetti. O muhteşem ağzını ve ellerini kullanarak konuştu. Bir banka oturduk ve kadınların ufacık, hatta yuvarlak köpeklerini gezdirmelerini seyrettik.

“Eve?”

“Eve gidelim bakalım.”

Ona bir şeyler pişirmeyi önerdim. “Dürüst olmak gerekirse, çok aç değilim.” dedi. Ben de değildim. Çantasından büyük bir şişe likör çıkardı. Çantada başka bir şeye yer kalmamıştır herhalde. Mutfaktaki masamda bir kâse pirinç yiyip oturduk ve şeyeyi bitirdik.

Çakırkeyiftim, o da öyle ama tatlı şekilde, ilk birlikte olduğumuz gece gibi. Bardaklar ve şişe sonunda boşaldığında onu yukarıya, yatak odasına götürdüm. Kıyafetlerimizi çıkarmadan öpüştük, birbirimizi okşadık. “Göğüslerin bunun içinde harika duruyor.” dedi. “Senden bir şey isteyebilir miyim?”

Her şeyi isteyebilirsin, diyecektim az kalsın. “Nedir?”

“Göğüslerini kırbaçlayabilir miyim? Gömleğin üstünden demek istedim.”

Çok uçlu plastik bir kamçı çıkardım ortaya. Hafif vuruşlarla başladı önce. Güldüm. “Bundan daha sert vurabilirsin.” dedim. Vurdu. Canım acıdı. Şimdiye kadar daha sert vuranlar da olmuştu, ama bu sanki en eğlencelisiydi. Gülmeye devam ettim. Bir şey söylemedi, fakat o da gülümsüyordu, öylesine gülünç geliyordu ki. Bitirdiğinde kamçıyı bıraktı ve ellerini gömleğin altına soktu.

“Tenin sıcacık.” dedi. Gömleği kaldırdı. Sutyen giymiyordum. “Pembeler bunlar.” Beni duvara yasladı ve o şekilde sahip oldu. Ardından yatağa düştük ve neredeyse hemen kendimizden geçtik.

21 Haziran, Pazartesi

Telefonla uyandım. Bitkin haldeydim ve kimin aradığına bakmadan cevap verdim. “Alo?”

“Merhaba.” Delikanlı’ydı. Kapatmam gerekirdi. Kapamadım. “Neredesin?” diye sordu.

“Evde.” Yalan söylemenin anlamı yok. Düşünecek zaman olmamıştı. “Sen neredesin?”

“Dışarıda.”

“Ah.” Telefonu indirdim. Gerindim, yanımda uyuyan adamı yumuşakça itip uyandırdım. “İl, aşağıda bir misafirim var.” dedim.

Scsimden bir şey anlamış olmalıydı. “Kimmiş o?”

“Eski sevgilim.” Yüzünde hiddetli bir bakış titreşti. Ne yapmak istediğini sordu. “Kapıyı açacağım sanırım.” Açmak zorunda olmadığımı söyledi. Polisi çağırabileceğini filan söyledi. “Biliyorum.” dedim. Üstümüzü giyindik. O aşağı mutfığa indi. Ben kapıyı açtım.

Delikanlı kapıda duruyordu. Kısa pantolon ve tişört. Arabasını karşı kaldırıma çekmişti. Tek başınaydı. Sokak sessizdi. “İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Onu içeri aldım.

Dr. K.’ye başıyla selam verdi. Onları tanıştırdım. “Çay ya da kahvaltı isteyen var mı?” diye sordum. “Evet.” dediler. Radyoyu açtım. Her şey fazlasıyla sakin görünüyordu. Ocağa dönüp yumurta kıldım; ızgaranın altına kızarması için ekmek koydum. İkiisiyle hava (güzel), radyoda çalanlar (berbat) ve haberler (iç karartıcı) hakkında hafif bir sohbeta girdim. Tabaklara servis yaptım ve eşit miktarda yemeği önlerine koydum.

Delikanlı kafası tabağa eğik vaziyette hemen yumuldu. Aradan geçen birkaç aydan sonra onu tekrar masada oturur görmek tuhaf gelmişti.

“Sen yumurta yemiyor musun?” diye sordu Dr. K.

“Yalnızca bir dilim ekmek.” dedim.

“Tüy siklet yakıtı.” dedi, gülümsedi ve yedi. İkisi sessizdiler. Oturamadım, sadece lavabonun önünde kızarmış ekmeği yiyerek hafiften volta attım. Delikanlı çabucak bitirdi ve tuvaleti kullanıp kullanamayacağını sordu. Kullanabilirsin, dedim. Daha önce hiç sormak zorunda kalmamıştı.

O odadan çıktığında, Dr. K. bana döndü ve fısıldadı: “Bana ondan neden bahsetmedin?”

“Bahsedecek bir şey olduğunu düşünmemiştim.” diye ben de ona fısıldadım. “Onu aylardır görmedim.”

Delikanlı geri döndü. “Seninle konuşabilir miyim?” diye sordu. “Konuşabilirsin.” dedim. Orada durduk, mutfakta, konuşmadan, Dr. K. bizi izlerken. “Seninle odanda konuşabilir miyim?” diye sordu. “Evet.” dedim. Yukarı çıktık. Kapıyı açık bıraktım. Yatağın üstüne oturdu. Bana da yanına oturmam için işaret etti. Mutfaktan duyulacak mesafede olduğumuzu biliyordum.

“Sana bir soru sormam lazım, dürüst olmanı istiyorum.” dedi.

Tüylerim diken diken oldu. Bana bir şey sormaya ne hakkı vardı? Ve ona ne zaman gerçeği söylememiştim? “Evet?” dedim.

“Bu adamla yatıyor musun?”

“Evet.”

“Dün gece burada mı yattı?”

“Evet.” dedim ve Delikanlı’nın ne kadardır dışarıda olduğunu merak etmek geldi aklıma.

“Bana bunu yaptığına inanamıyorum.” dedi. Hayrete düşmüştüm. Onun için âşıkларımın çetelesini mi tutmam gerekiyordu? Ona hâlâ hesap vermem, benim hakkımda onun ya da herhangi birisinin ne düşündüğüne önem vermem mi gerekiyordu? Ondan gitmesini istedim.

Sakindi. Tuhaf kaçacak kadar sakın. Genelde Delikanlı yerinde duramaz ve konuşkandır, fakat sessiz ve kendine hâkimdi. Kendim yolu bulurum, dedi; onunla aşağı inmekte ısrar ettim. Kapıya kadar. Kapının dışına kadar. Arkasından dışarı çıktım ve kapıyı çekip kapattım. Dr. K. hâlâ mutfaktaydı. Arkamdan kapının kilit-

lendiğini duydum. Anahtarım yoktu. Delikanlı her ne yapacaksa, bir yabancıya yapmasına izin vermeyecektim. Bana yapmak zorundaydı.

Delikanlı bunu anladı. Geri döndü, yüzünün rengi yerine gelmişti. “Onunla konuşmam lazım.” dedi Delikanlı. “Seni alabilir, fakat sadece benden... ne aldığını bilmesini istiyorum.”

“Hiçbir şey almadı. Senin kim olduğunu bile bilmiyor. Neden bilsin ki? Beni sen bıraktın. İki kere.” Delikanlı içeri girmek istedi. Geri çevirdim. Tekrar sordu, birkaç kerc; geri çevirdim.

Bana vurmak onun davranış kurallarının dışındaydı biliyorum, fakat buna güvenemezdim ve kırılma noktasının ne olduğunu merak ettim. Normal sabah işlerine giden birkaç kişi aşağı yukarı yoldan geçmeye başlamışlardı. Bu beni kurtarabilirdi, eğer kurtarılmam gerekirse.

Delikanlı sadece içeri girebilir miyim, diye sorarak hiçbir şey elde edemiyordu. “Hadi ama,” diye sızlandı. “adam yeterince büyük. Kendi başının çaresine bakabilir.”

“Ona dokunmayacak mısın?” diye sordum.

“Dokunmayacağım.”

“Yalancı.” Kollarını kavuşturduğunu, eklemlerinin önce beyaza, sonra pembeye ve sonra yine beyaza döndüğünü, yumruklarının tekrar tekrar açılıp kapandığını görebiliyordum.

Orada dikildik. Bana baktı. “Arabana bin ve sür git.” dedim. Kıpırdamadan durdu. Dediğimi tekrarladım. Gitti. Onun arkasından bahçe kapısına gittim. Arabasına binişini izledim. Anahtarı yerine yerleştirirken hareketleri yavaştı. Uzaklaşana kadar bekledim. Kapıya geri gidip çaldım. Dr. K. beni içeri aldı. Yukarı odama çıkıp düzüştük.

22 Haziran, Salı

Sabahleyin Dr. K. gitti. Arabayla güneye geri gitmesi gerekiyordu. Gülümsedim ve o iki parça eşyasını toplarken, ben de yatağı

yaptım. Birbirimizi tekrar görüp görmeyeceğimizi bilmiyordum; göğsümdeki morluklar çoktan solmuştu, fakat bunlar ikimizin birlikteliğinden daha uzun sürebilirlerdi. Bilmiyordum ve umurunda da değildi.

Köşede bir araba vardı, pencereden görebiliyordum ve o da bunu biliyordu. Delikanlı. Dr. K.'yle arabasına kadar yürüdüm, sokaktan giderken el salladım, içeri girdim, arkamdan kapıyı kilitledim. Telefon çalıyordu, cevap vermedim.

Birkaç dakika sonra tekrar çaldı. "Alo?" dedim.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Delikanlı. "Hayır." dedim, onunla dışarıda buluşacaktım. Kapıyı arkamdan kapadım ve anahtarları cebime attım. Cep telefonumu elimde tuttum, her ihtimale karşı. Arabasından çıkıp yürüdü ve benimle bahçe kapısında buluştu. İçeri girmek istedi tekrar. Geri çevirdim. Ya arabasında konuşacaktık ya da hiç. Tekrar denedi, pes etmediğimi gördü; park ettiği yere kadar arkasından gittim.

Yolcu tarafında oturdum ve kapıyı yarı aralık bıraktım.

"Özür dilerim, biliyorum çok yanlış yaptım, çok üzgünüm." dedi. Gözleri kızarmış, omuzları çökmüştü. Birdenbire ani bir sevecenlik hissine kapılmıştı. Bir şey söylemedim, yine de. Ağlayarak, özür dilemeye devam etti. Ona engel olmadım. Çıktığımız sırada özür dilemediği ve beni üzdüğü ya da birkaç sefer özür dilediği, benim alelacele onu yatıştırdığım ve onun hatası olmadığını söylediğim zamanları düşündüm.

Bu sefer engel olmadım. Bıraktım içindekileri döksün.

Buna seyirci olmak çok zordu. Onunla tekrar birlikte olacağımı söyleyerek, keyfini yerine getirebileceğimi, sonraki on dakikayı ikimiz için de çok daha kolaylaştırabileceğimi biliyordum – hatta şanslıysak belki de tekrar kavga edene kadar gelecek on gün. Fakat köşeyi dönünce bizi hep bir kavganın beklediğini biliyordum. Ve ne söylerse söylesin, insanlar değişmez. Değişemediklerinden değil, fakat kimse bunu bir gecede yapamaz, ben de bıkmıştım artık bundan.

Ve bunu ona da söyledim. Fısıldayarak bıktığımı söyledim. Hıçkırarak ağladı ama yalvarmaya devam etmedi.

Bu mudur gerçekten de diye düşündüm. N.'nin arabada söylediklerini düşündüm. Kendimi seçtiğim bir kadere mi mahkûm ediyordum? Bu sadccc onun için değil, benim için de son şans mıydı?

“Seni öyle çok sevdim ki!” dedi sonunda.

“Ben de seni sevdim.” dedim. Bunun gerçekten de son defa olduğunu bilerek. Ve onun da bunu bildiğini biliyordum.

24 Haziran, Perşembe

Spor salonundan yeni dönmüştüm, ter içinde ve yorgun. Sıcak bir şeyler içmek istediğimden değil, alışkanlıktan su ısıtıcısını çalıştırdım. Terlediğinizde çay için derler.

Mutfak tezgâhına doğru giderken telefonun zili çaldı. Ekranı baktım. Menajerdi.

Bir an düşündüm, neredeyse telesekreterin cevap vermesini bekleyecektim. Yapmadım. Cevap verdim.

“Hayatım, iki saat içinde bir randevun var...”

Yanlı ş mı duymuştum? “Ah tabii.” Haftalarca sesi çıkmadı ve şimdi birdenbire bir randevu? “Nasılsın görüşmeyeli?”

“İyi hayatım iyi. Seni uykudan mı uyandırdım?” Spor salonundan yeni geldiğimi söyledim. Onayladı. “Formu korumak lazım.” dedi ve hemen konuyu değiştirdi. “Dinle, bu beyefendi Cladridge’de kalıyor, saat onda seni istedi.” Ulaşım ve diğer servisler dahil iki saat önceden haber veriliyor. Tuhaf talepler türünden şeyler için aldığımız en yüksek saat ücretinden.

Dudağımı ısırdım. Hediye at, dişler ve hepsi. Fakat. A3’le bar-da buluşacağımı söylemiştim bile. Ve ağda yapmayalı da uzun zaman olmuştu. Kasık kıllarımı kesmek bile bir saat alırdı. Ve yorgundum, yemek yememişim ve daha binlerce şey. “Üzgünüm,

korkarım yapamam. Eminim diğer kızlardan birisi seve seve yapacaktır.” diye önerdim, yumuşakça.

“Senin profilini sevmiş, özellikle seni istiyor hayatım. Küçük yalanlar uydurabilirim ama başka bir kıza göndermek gibi büyük bir yalan değil.”

Aman Tanrım. Kadın satan birisinde görülmemiş bir dürüstlük. Her şeyi yanlış anlamış olabilir miydim aslında?

Sesim biraz daha sertleşti. “Yapmayı o kadar isterdim ki, fakat başka planlarım var.” dedim. Ucu ucuna da olsa yapabilirdim aslında. Paraya ihtiyacım vardı. Fakat istemiyordum. A3 beni bekleyecekti ve ben de, onun biramı bitirmesinden ve durmadan işinden söz etmesinden daha güzel bir akşam hayal edemiyordum.

“Peki hayatım.” diye şakıdı. “Senle konuşmak hep çok eğlenceli. Seni yakında ararım.”

“Yakında konuşuruz. İyi geceler.”

26 Haziran, Cumartesi

Hava güneşli, ben de –aslında özel bir alan olan ama bana halk arasında çıplak dolaştığım hissini veren– evimin hemen bitişiğindeki küçük alanda hafta sonundan beri kendimi kebab yapıyorum.

Sağlık uzmanları güneşten tümüyle uzak durarak sağlıklı kalmayı garanti edebileceğinizi söyleyeceklerdir; bense daha güvenli güneş banyosu uygulamasına inanıyorum. Hassas kız tenini güneş radyasyonuna maruz bırakırken, korunma daima gereklidir.

Ayrıca, eve müşteri almayı düşünmenin zamanı geldi mi, diye geçirdim aklımdan. Dünya, dedikleri gibi, benim istiridyemdir.

İstiridye yediğimden değil. Kaşer kuralları. Belki de onun yerine şöyle demeli:

Dünya, dedikleri gibi, benim dilimlenmiş ciğerimdir.

27 Haziran, Pazar

“Yazarım.” dedi müşteri. “Gerçekten mi?” dedim. “Ne tür bir yazar?” “Kurgu tarzı.” dedi. *New York Times*’ın en çok satanlarından, tanıdık gelen bir ad söyledi. “Ah.” dedim. “Mickey Spillane gibi.” “Doğru.” dedi. “*My Gun is Quick*’in son kısmı hep hoşuma gitmiştir.” dedim. Hammer’ın kadın kahramanın iç çamaşırını yırtarak kopardığı kısım. Birlikte geçirdikleri tutku dolu tek gecedir.

Kucağına oturdum, ellerini baldırlarımda gezdirdi.

“Jartiyer lastiği mi var?” dedi. (Öyleydiler.)

“Bu gece ne istiyorsun?” diye sordum.

“Basit bir adam, basit zevkler.” dedi. “Sadece çıplak bir kadının ağzına boşalmak istiyorum.”

Bu işlem size pahalı gelebilir, fakat bir iş gezisinde uçağınızın kalkış saati gelmeden, birini çıplak ve ağzına gelebileceğiniz bir aşamaya getirmek için harcayacağınız para ve çabayı düşünecek olursanız, hiç pahalı değil. Üstelik sonuç garantisi var.

Külotumu çıkardı ve birbirimizi soyduk. Yatağa uzandı. “Bir zamanlar âşık olduğum birini hatırlatıyorsun bana.” dedim. İnanamış gibi baktı. Doğruydu; aynı yüksek bel ve on dördüncü yüzyıl suluboya tablolarındaki azizlerin çilekeş kol, bacakları vardı onda da. A2’yle benzer bir beden ve yüz.

Onunkini birkaç dakika kadar emdikten sonra başka ne istediğini sordum. “Anal yalama.” dedi. “Vermek mi, almak mı?” “Almak.” dedi. Bacaklarını daha da açtım ve yuvarlak kalçalarının arasına dokundum. “Sanırım altına bir yastık koysak daha iyi olacak.” Kabul etti. Büzüğü yumuşak, pembe ve tüysüzdü. Temizdi, biraz sabun tadı vardı. Dudaklarımı tekrar organının etrafına yerleştirdim ve ıslak parmağımla deliği uyardım. Çabucak ve sıkıca boşaldı, boğazımı doldurarak.

“Yalnızca otuz dakika oldu.” dedim. Bir saatliğine para ödüyordu. “Tekrar yapamazsın sanırım.”

“Hayır, üzgünüm.” dedi. “Fazla yaşlı. Fazla yorgun.”

“Kalayım mı, sohbet ederiz biraz ya da seni rahat bırakabilirim. Ya da arkanı dön, yumruklayarak sana iyi kötü bir masaj yapabilirim.”

“Gitsen olur. Mutlu ve tatmin olmuş halde uyuyacağım sadece.”

“Sana kitaplarında başarı dilerdim ama sanırım buna ihtiyacın yok.” dedim. “Bir tane almam lazım.”

“Karton kapaklı baskısını al.” dedi. “Önce bir bak beğenecek misin.”

Giyindim, rujumu tazeledim. Para bir otel zarfının içindeydi. “Dashiell Hammett miydi, ‘telekıza yaptıkları için değil, sonradan gitmesi için para ödersiniz’ diyen?”

“Olabilir.” dedi, uykulu uykulu. Kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Dışarıda tek bir taksi vardı. Arkasına geçtim ve bir şchir akşamının ışıkları ve sesleri içinde bir çırpıda eve götürüldüm.

Bu işte bir-iki şey öğrendim:

On iki yaşında çocukların seksi çizmeler, ninelerinse parlıtlı mini elbiseler giydiği bir dünyada, Heathrow'da otele giren bir fahişeyi ayırt etmenin en iyi yolu, özel tasarım takım giymiş bayanı bulmaktır.

Belle de Jour, Londra'da çalışan yüksek sınıf bir telekızın yazarlık adıdır. Bu kitapta okuyacaklarınız da onun öyküsü. 2003 yazından 2004 sonbaharına kadar, Belle bu alanın içindeki ve dışındaki günlük maceralarını dürüst, komik ve ödül kazanan bir internet günlüğünde tuttu. Şimdi Belle, *Mahrem Maceralarında*, bu günlük yazılarını inceden inceye işliyor, nasıl hayat kadını olduğunu, para için seks yapmanın neler hissettirdiğini ve 'iş' için en iyi külotların nereden alınabileceğini açıklıyor. Martin Amis'in edebi değerlerini çıplak müşterilerle tartışmaktan, lüks otellere gizlice kırbaç sokmaya kadar, yüksek sınıf seks ticaretinin kural tanımayan hikâyesini ve sıradışı bir kadının gizli hayatının içyüzünü bulacaksınız bu kitapta. Belle'in öyküsü, TV'ye de uyarlanmış, 2007-2008 yıllarında İngiltere'nin ITV2 kanalında, 'Secret Diary of a Call Girl' (Bir Telekızın Gizli Güncesi) adıyla yayınlanmış, Belle'i Hannah Baxter canlandırmıştı.

"Belle doğuştan bir internet günlükçüsü, zekâ dolu ve özlü bir tarzı var, içtenlik ve mesafe tam kıvamında... İnsanı eğlendirme değeri çok büyük çünkü seks hakkında yazarken zekâdan taviz vermiyor." - Jeanette Winterson, *The Times*

"Londralı bir fahişenin yazdığı hayatın grafiksel günlüğü kolay alınanlara göre değil... Belle'in esprili düşünceleri bu kitabı çok eğlenceli bir hale getiriyor." - *Big Issue*

"Belle şevkle yazıyor... Çok keskin, komik anlar var yazdıklarında."
-India Knight, *Sunday Times*

"Belle'in yazış tarzı akıcı ve komik." - *Glamour Magazine*

"Hornby gibi listeliyor. Amis gibi açık saçık konuşuyor. Larkin'in insanlara duyduğu nefret onda da var ve seks tekniklerinin ince ayrıntılarını seven fakat değişken mizaçlı bir *Jaguar E-Type*'a tork ayarı yapar gibi inceliyor... Bu zeki ve samimi yeni bir ses... Yazarı her kimse, gündüz işini bıraksa iyi olur." - Katy Guest, *Independent*

"(Belle'in) Hayatının parlaklığına ve açığa çıkan kısımlarına röntgenci gibi göz atıyoruz. Gerçekten sürükleyici bir malzeme." - *B Magazine*

"Belle zeki ve komik, akademik referanslarını da kanıtlamaya hevesli."
- Jane Shilling, *Sunday Telegraph*